

Annamalai University

Magazine

Ap

JL
T4, 1, 211A, N32

NS3.21.1.

126502.

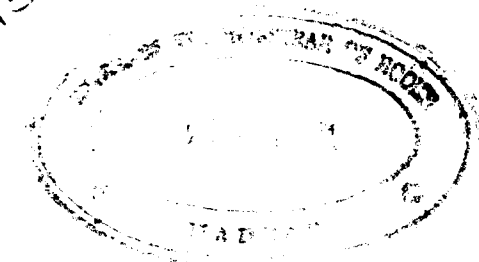
579

579
3/11

ANNAMALAI UNIVERSITY

MAGAZINE - - -

115

Published by

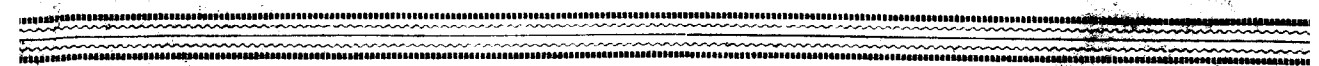
ANNAMALAI UNIVERSITY

ANNAMALAINAGAR.

Vol. XXI]

APRIL 1951.

[No. 1.

TELE {Gram: JEWELLERY
Phone: No. 22.

POST BOX } No. 14.

S. R. Seal

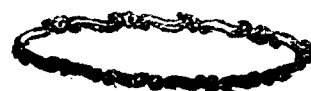
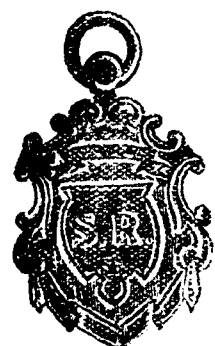

Guaranteed.

SRI NATARAJA VILA', JEWELLERY HALL

(S. Rathnaswamy Chettiar)

BAZAAR STREET CHIDAMBARAM.

READYMADE, GUARANTEED GOLD ORNAMENTS OF UP-TO-DATE FASHION,
FANCY GEMSET JEWELS, BEAUTIFUL SILVERWARE, ARE ALWAYS AVAILABLE
IN LARGE VARIETIES AT COMPETITIVE PRICES.

Orders also Undertaken and Executed Neatly and Promptly.

PROMPT & NEAT EXECUTION

KEMBU STUDIO

PHOTOGRAPHERS & AUTHORISED
DEALERS

OFFICE & STUDIO:
154, West Car Street,
(D. O. BOX NO. 9)
CHIDAMBARAM

BRANCHES:
ANNAMALAINAGAR
and
PERALAM

Phone: 55021.

Grams: LEDGER.

P.B. No. 179.

Sole Agents for:

**Messrs.
ROHTAS INDUSTRIES
LIMITED,
DALMIANAGAR
(Bihar.)**

Manufacturers of:

Duplex, Triplex Ticket Board
Quality Board
Mounting Board
(White & Coloured)
Duplex Blotting, Grey Board
White Art Card
Chromo Board
Playing Card Etc.

In the Districts of:

RAMNAD
TINNEVELLY MADHURAI
CUDDAPPAH
KURNOOL ANANTHAPUR
BELLARY KRISHNA
GUNTUR - NELLORE
SOUTH & NORTH ARCOT
CHITTOOR
SALEM & MADRAS.

Importers, Exporters

Head Office:
**45, BADRIAN STREET,
MADRAS - 1.**

**P
A
L
A
N
I
A
P
P
A
&
Co.**

Agency:

BOMBAY

Stockists for:

**MYSORE PAPER MILLS
LIMITED,**

**BHADRAVATHI
IN
MADRAS**

**PUNALUR PAPER MILLS
LIMITED,**

**PUNALUR
IN
MADHURAI & MADRAS Dis.**

Importers from:

**NORWAY
SWEDEN - HOLLAND
AUSTRIA
CZECHOSLOVAKIA
JAPAN - BRITAIN
AMERICA & GERMANY.**

Merchants & Agents

Branch:
**88, SOUTH AVANI MOOLA ST.,
MADHURAI, S.I.Ry.**

PAPER BOARDS ETC.

While in

CHIDAMBARAM

STAY AT

SRI RAJA LAKSHMI BOARDING & LODGING

(RAILWAY FEEDER ROAD)

**AIRY ROOMS
MODERN SANITATION**

**DELICIOUS FOOD
EXCELLENT COOL DRINKS**

S. MANI AYYAR,

Proprietor,

Sri Raja Lakshmi Vilas.

SRI JAYA SPORTS WORKS,

(The Largest Manufacturers of Sport & Citizenship Equipments in India)

MAYAVARAM, (S India.)

★

Ever Leading in the Field

FOR QUALITY, DURABILITY AND
MODERNITY WITH FINEST
SELECTION OF MATERIALS AT
MOST MODERATE PRICES.

★

WIDE RANGE OF INDOOR & OUTDOOR
GAMES MATERIALS ALWAYS IN STOCK.

★

Official Stockists of:

SLAZENGERS AND WISDEN TENNIS BALLS

Supplies received weekly to ensure freshness

★

SRI JAYA SPORTS WORKS,

Post Box No. 7

MAYAVARAM.

SERVICE IS OUR MOTTO.

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE

Editor :

A. C. SUBRAMANYAM, M.A

★

Published by

THE UNIVERSITY, ANNAMALAINAGAR.

HOPE OF THE WORLD

CONTENTS

ENGLISH ARTICLES

	Page
Editorial	iii
Refrigeration and Cold Storage of Fish—Dr. P. Govindan	1
The American view of Life—Dr. (Mrs.) Rajammal P. Devadass	5
With Silence and Tears—X.	8
Pre-Stressed Concrete: Principles and Applications—A. Sankaran	11
Rippled Away—K. John Mammen	18
"Have you Heard of this,?"—S. Sundararajan	21
The U. N. O.—K. Thomas Nainan	22
A College Parody of <i>Rubaiyat</i> of Omar—A. V. Sathyakaman	25
The Balance of Life—T. Balasubramanian	26
Tables Turned—J. Purushotham	28
Rockets—N. Seshadri	31
Know Your Worth!—A. Sankaran	33
Welfare State—K. R. Sundararajan	35
Saleem's Revenge—A. V. Sathyakaman	37
Business Cycle Theories and Backward Economies—M. Sivaġnanam	40
Ultrasonics—V. Amirthalingham	45
Amusing Problems—T. R. Rajagopalan	47
The Physics of Rain—J. Rajaram & C. G. Balachandran	49
What, then, must we do?—A. John Cherian	53
A Centenary Appreciation of Robert Louis Stevenson —M. N. Raġhuraman	54
"The Significance of Population Study in Asia"—R. Subramanian	57
Do you know it?—A. S. Venkatasubban	62
Alphabetic Maxims—T. N. Kripendra Babu	64
The ways of Woman: A Dream—G. Venkatanna	66
Associations and Societies	69

TAMIL ARTICLES

	Page
முள்ளில் ரோஜா—V. Shanmugasundaram	... 77
ஆனித் திருமஞ்சனம்—S. Chellappan	... 82
அவள்—D. Venkatachalam	... 85
மூன்றின் பெருமை—K. Sathyanarayanan	... 89
இரு கடிதங்கள்—M. Gnanasambandan	... 91
சிந்தனையின் பயன்—M. Ilayaperumal	... 93
நடுகல்—K. Masilamani	... 95
மரப்பாவை—P. Veerasakthi	... 99
சிவவழிபாடும், தமிழ்சையும்—S. Thanga Nadar	... 101
மலரும், மொட்டும்—T. Alagia Chockalingam	... 105
அமர நடனம்—A. V. Sathyakaman	... 107
கையறு நிலை (அரவிந்தர் நினைவு)—C. Kanakasabapathi	... 110
.. (சர்தார் படேல் நினைவு)—C. Kanakasabapathi	... 111
பாட்டு	... 112

ILLUSTRATIONS

	Facing Page
Hope of the World	... i
Editorial Board	... iv
Arts and Science	... 1
Dr. (Mrs.) Rajammal P. Devadass	... 5
Representative Council: Arts & Science Hostel	... 48
Rover Crew—Rambblers 1950-51	... 49
Brihadeeswara Temple Tower—Tanjore. Pagoda—Mahabalipuram.	
H. E. The Governor of Madras, is conversing with N. C. C. Officers.	
The Vice-Chancellor of the University is seen on the right.	
A view of the Chamundi Tower—Mysore	... 76
Independence Day Sports	... 77

Annamalai University Magazine

ANNAMALAINAGAR.

Vol. XXI

APRIL 1951

No. 1

Editorial

The Year 1950-51 has been marked by steady, peaceful and all round progress in the academic activities of the University. Honours Courses in Philosophy and Botany have started, with admissions to the III year. The Government of India have granted six scholarships of the value of Rs. 100/- each per month for scientific research in the University; and the research work in the Sciences and in the Arts and Oriental subjects has registered a commendable increase. A definite building programme has resulted in more staff quarters being put up, especially for the Engineering Staff. The next year will see a number of additional hostels springing up for the accommodation of Engineering students.

New branches of study, especially in agriculture, have been approved and will, in all probability, commence with the academic year 1951-52.

During the year under review we have been privileged to welcome to our midst our redoubtable minister for Law and Order and Education, the Hon'ble K. Madhava Menon, who delivered the Convocation Address. The Students and staff of the University were inspired and uplifted by addresses by two great spiritual personalities Swami Sivananda Saraswati of Hrishikesh and of Swami Suddhananda Bharati, the great Tamil poet—saint.

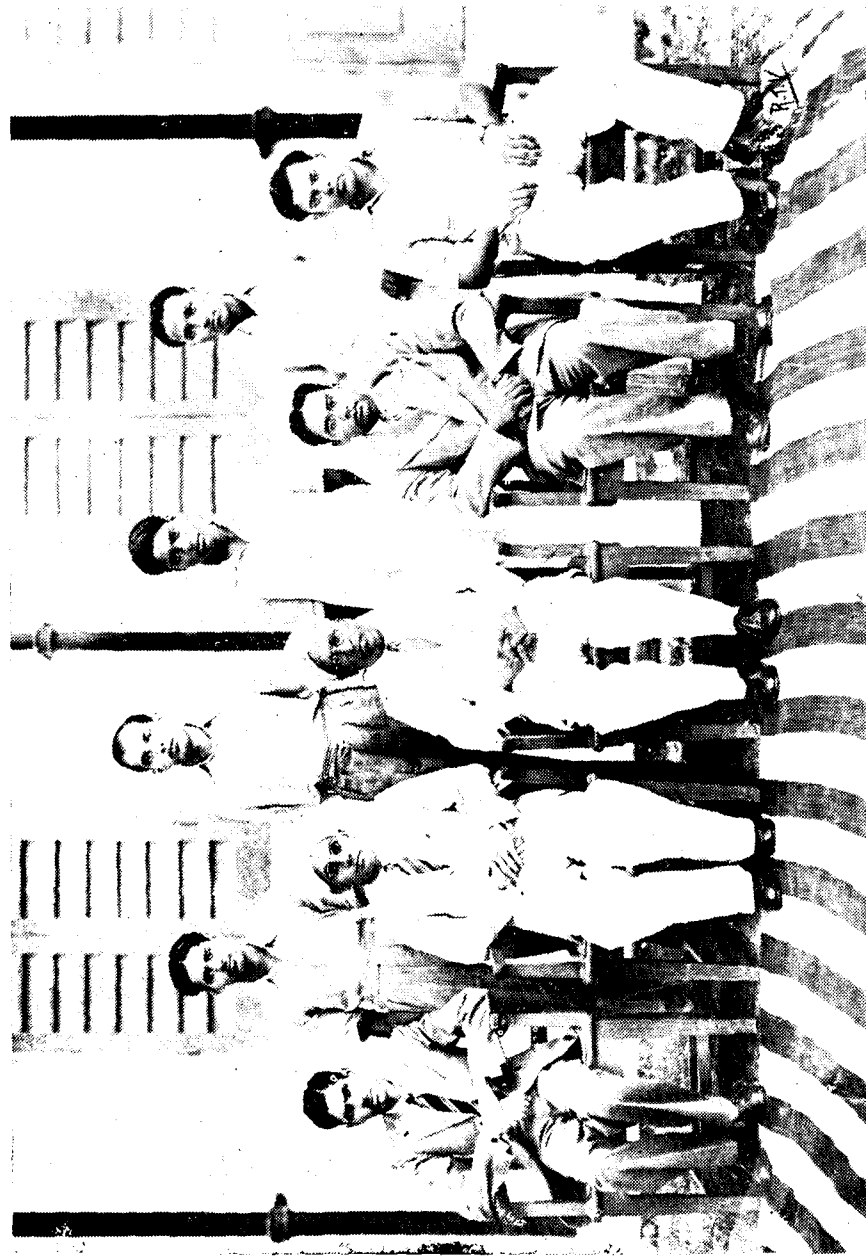
By a rare piece of good fortune we were able to listen to a discourse by Dr. C. R. Reddi, the eminent Pro-Chancellor of the Mysore University. Death has since snatched him away from our midst but the memory of a brilliant orator, an erudite scholar, a great educationist and a fascinating personality will be a treasure for ever.

EDITORIAL BOARD

Annamalai University Magazine 1950 - '51.

Sitting—Sri R. V. Seshaiya, M.A., Sri G. S. Ramaswamy, B.E. (C.I.T.) C.E. (C.I.T.), Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D. (Lond.) D.Lit.
Professor of Zoology.
Professor of Civil Engineering.
Associate Professor of Tamil (Research Dept.)
Sri A. C. Subrahmanyam, M.A., Associate Professor of English (Editor),
Sri R. Nagaran, B.E., (Final Year).
Sri T. Veeraswamy, IV Hons. (History).
Associate Professor of English (Editor),
Sri M. Gnanasambandan, IV (Pularar).
Sri N. K. Ramanarasiah, IV H (Physics).

Sitting (L. to R.)—Mr. C. V. Govinda Rao, B.Sc., B.E., (Rep. Staff Sec.)
 Mr. S. Sriraman, M.A., M.Sc., (Deputy Warden)
 Dr. S. G. Manavalaramanujam, M.A., Ph.D., (Lond.) (Vice-Chancell.)
 Dr. V. Baliah, M.Sc., Ph.D., (Stant), (Warden)
 Mr. A. Mhd. Salih, (Secretary & Rep. Sec. IV)
Standing (L. to R.)—Mr. Thomas Ninan, (Rep. Sec. V)
 Mr. P. Kanakasabhai, Mr. N. Ramanathan (Rep. Sec. I)
 Mr. K. S. Sethuraman, (Rep. Sec. II)

Refrigeration and Cold Storage of Fish

BY

P. GOVINDAN,

Department of Zoology.

The freezing of fish and fish products has had an interesting and erratic history in western countries. Prior to 1930 storage of fish in the frozen condition was generally a procedure of last resort in handling an over production. In the past two decades revolutionary improvements in processing, packaging and transportation have paralleled a similar improvement in refrigeration procedures. All these improvements have resulted in bringing to the housewife fishery products of excellent quality in a ready to cook condition.

Handling of fresh Fish:—Careful handling of the fish aboard the fishing vessels, on the dock and in the packing houses, and adequate icing of the fish are of importance to the fishermen for realizing the maximum profit from their trips. Until recently methods such as the use of three-tined forks in handling the fish at different stages, and throwing the fish in deeper pens or checkers were in practice which resulted to a greater or lesser extent in bruising the fish, subsequently reducing the quality of fish. Now the improved methods of delivering the fish into the pens or into hatch directly by wire baskets and rectangular grates respectively have practically eliminated these damages.

The correct icing of fish at sea is of primary importance to the fishermen, since 50 to 60 per cent of a trip's profit may be lost if the quality of the catch is reduced through inadequate or incorrect icing. In general, when preparing the pen for the fish a layer of crushed ice atleast two inches deep is first spread on the floor. Additional thickness of ice is determined according to the estimated duration of the trip. Over this bottom layer of ice one or two layers of fish depending upon their size are placed in such a way that the ice layer is no longer visible. Another layer of ice is covered over the fish such that the fish are no longer visible, the layer of ice being progressively thicker away from the centre and toward the sides. This procedure is important since the pile can adjust to subsequent settling and melting. Alternate layer of fish and ice are placed in this manner until the pen is filled. The topmost layer of ice is usually very thick, about nine inches, and piled up in the centre. The advantage of this method is that during settling and melting, the layers of fish shift from flat to slightly rounded position, thus allowing good drainage of water and fish slime from the pile. Though this method is a satisfactory one, this is not strictly applied for all times and occasions.

Intelligent mixing of ice and fish in widely varying proportions is deemed necessary depending upon the species and size of fish, the distance they are to be transported and the climatic conditions.

Methods of Freezing Fish:—The common methods of freezing fish are: (1) Direct brine freezing, (2) Indirect brine freezing, (3) Single surface conduction, (4) Multiple plate freezing and (5) Air blast freezing. The last method is employed in places where the fish production is heavy; while, the others are used in places where the catch is comparatively low.

Biological Aspects of Freezing Fish:—The biological aspects of fish from the time of catch till they reach the hands of the consumer can be treated under the headings: Changes after capture; Effects of freezing; and Changes during storage.

Changes after capture:—When a fish is taken alive from the water its body structure is chemically normal, covered with slime, its stomach and intestine containing the food in various stages of digestion. When the fish dies a series of changes sets in affecting the appearance and the wholesomeness of the fish. The first readily noticeable change after death is in the colouring of the skin. The nervous control of the pigment cells ceases resulting in the dull and less attractive colour of the fish. Another early change after death is the secretion of lactic acid in the muscles which coagulates the proteins of the cells causing rigidity or stiffness of the body. This condition is called the Rigor Mortis. The warmer the fish, the sooner the rigor mortis sets in and the shorter the time it lasts. The colder the fish after death, the slower the rigor mortis sets in and the longer it lasts. Rigor mortis is a sign of perfectly fresh and wholesome fish.

After rigor mortis passes away self digestion or autolysis of the tissues takes place. The enzymes contained in the tissues of the body, assisted by the lactic acid, liquify and digest the tissues. The products of autolysis are not unwholesome. In meats a certain degree of autolysis or ripening as it is called is necessary as it makes the meat tender and juicy. In fish, however, this process though harmless is not desirable as it gives rise to an objectionable odour. The last undesirable factor is the decomposition of the tissues due to bacterial action.

Effect of freezing:—During freezing the colloidal substance of the cells undergoes several changes. The water content begins freezing as ice crystals of pure water, increasing the concentration of that remaining, with a corresponding reduction in the freezing point. As the temperature is lowered, more and more ice crystals are formed until the eutectic point of the remaining solution is reached. At this point the entire solution freezes. The size of the crystals formed during freezing depends on the length of time they are allowed to form. If the freezing period is too long, the crystalline formation will be large and tend to break down the tissues of the fish. The more rapid the fish are frozen, the smaller the

crystalline structure and the firmer will be the product. Since the bulk of the water content is frozen within the zone of maximum crystal formation, i.e., 31°F to 25°F, the nature of the crystal formation is dependent on the rapidity with which the fish are passed through this range. This principle of "Zone of Maximum Crystal Formation" is involved in the "Quick Freezing" method.

The most important effect of refrigeration is its effect on the chemical balance of the product by slowing down the action of the enzyme according to the Law of Mass Action. Roughly a lowering of 10 per cent in terms of absolute temperatures will lessen the enzyme activity also by 10 per cent. In addition to the decreased rate of autolysis at lower temperatures, the lower temperatures also decrease the rate of evaporation and indirectly desiccation by decreasing the differential in vapour pressure between the ice in the product and the moisture in the air of the cold storage room.

Changes during storage:—When the fish are frozen and stored at a low temperature, the action of the bacteria on the body tissues of the fish is almost entirely arrested. There are certain kinds of bacteria which are able to resist extremely low temperatures. These may cause considerable damage to the tissue if the temperature of the store room is for any reason raised to a favourable point of growth or if thawing occurs during transit.

If storage conditions for the fish are not adequate a chemical change usually known as the "rusting" takes place which causes the degradation of the fat of fish. The fatty substances combine with oxygen on exposure to air or they become hydroxylated on combination with both oxygen and hydrogen in which case they become rancid. This condition of rancidity becomes apparent by the appearance of yellowish rusty accumulation on the surface of the fish, especially, around the bases of the fins, and in the case of eviscerated fish, in the belly cavity.

Fluctuating temperatures in the storage room are more dangerous to loss of quality than any one holding temperature. Storages with 10°F. holding temperature where that temperature is constant or varying only one or two degrees have held products for six months to a year where the same products held 0°F. but allowed to fluctuate have dehydrated, become freezer burned and unsatisfactory as a product. The low temperatures of the storage room cause extreme desiccation or drying out of the products unless preventive measures are taken. The humidity of the air in the frozen-storage room is quite low. On the other hand, the air immediately surrounding the frozen food is extremely saturated with moisture. The dry air circulating the room picks up the moisture from the fish products, thus causing the latter to develop a dry, spongy and discoloured surface. This condition is known as the "Freezer Burn". The freezer burn is eliminated greatly either through humidifiers or glazing.

Glazing :—The glaze serves as a protective coating for retarding desiccation from products during storage. It also serves to prevent ready access of air to the products and retard the onset of rancidity. The most desirable glaze is that which encases the fish with an ice which has the same coefficient of expansion as the fish itself and at the same time does not show hysteresis (breaking down of ice) under alternating temperatures. A solution of boric acid, disodium hydrogen phosphate, anhydrous or hydrated sodium sulfate and calcium lactate made in tap water in definite proportions has been found satisfying this condition and giving an antiseptic and non-crackling glaze. In the ordinary water glazing methods, good success has been had by dipping the frozen fish into water at about 34°F.

Package :—Packaging the fish products is of importance; for, it prevents the contamination of the products by bacteria, retards oxidative changes and desiccation in fish and facilitates easy handling of fish during transit. Cellophanes, cellophane-derivatives, tin or aluminium foils, waxed fibreboard, etc., are used for wrapping the fish products.

The Need of Refrigeration and Cold Storage in Indian Fishing Industry.

The refrigeration and cold storage of fish and fish products form the backbone and strengthen the economic stability of the fishing industry. The initial cost of installing a refrigerating plant with cold storage facilities will, of course, involve a large investment. But when considering the yield of return, the initial investment of money may become a profitable enterprise both to the investor and to the consuming public.

To accept at the present time the importance of refrigeration and cold storage in large scale in the rapidly progressing fishing industry may raise controversy over it. A high percentage of the Indian population are fish-eaters and at this time of food crisis any amount of fish harvested in the sea and fresh waters may find an immediate market. Though this aforementioned factor does not apparently favour the application of refrigeration methods in Indian fishing industry immediately, the public should be aware whether the fish they receive are kept in high quality. The people living on the sea coast and nearby fresh water fishing areas may enjoy fresh fish as soon as they are caught. But to the people living in the interior, it is highly impracticable to serve fresh fish in the absence of adequate refrigeration. When the Indian fishing industries begin to harvest fish in large quantities, they cannot depend on the near public for the consumption of all the catch, and they have to push the products to the interior. In such a situation, the operators have to take all the precautionary measures to keep the fish without spoilage during transit. Only adequate refrigeration and cold storage will solve the problem.

Dr. (Mrs.) Rajammal,
P. Devadass, M.Sc., M.A., Ph.D.

The American view of Life.*

BY

Dr. (Mrs.) RAJAMMAL, P. DEVADASS, M.Sc., M.A., Ph.D.

I have been requested to talk on the "Philosophy of American Life". Not being a student of philosophy, I do not venture to expound upon the theoretical systems of philosophy characterising American Life. But I shall try to give you a few glimpses into their attitude and outlook on life, based on my observations during the three year's stay as a Government of India scholar.

In order to understand the American way of life, we must go into the nation's history and back ground. America is a comparatively new country, discovered by Columbus in 1497. From that time, people from all over the world, have gone there in search of "Liberty" and freedom from aggression of all kinds. America became the "Promised land" of milk and honey for all those who went there for shelter—Germans, French, English, Irish, Scotch, Spanish, Swiss, Finnish, Swedish, Norwegians, Indians, Chinese and Japanese all became one nation, forgetting their national differences, language barriers, customs and traditions. Thus was forged a new civilization, making America the melting pot of the world.

Since the country was new, full of untapped natural resources and unassimilated fertility, the new American had to use all his strength and ingenuity, to make the land livable and tillable. Therefore, the American as an individual is a very busy person. The American loves Independence and makes every effort to employ democratic procedure in all walks of life. However, in a few states, racial discrimination against the negro and his unacceptability socially, are factors to be reckoned with.

In the free, democratic American Society, there is keen competition between the individuals to achieve higher and better standards of life. They set up definite goals for life and are fervent in their attempts to realise them. In the pursuit of such ideals, they do not wish to feel old in age. They try to be youthful in spirit and derive the maximum happiness out of life. I was surprised to see even men of sixty, considering themselves "young" and worthy of the youthful pleasures of life. One of the chief factors contributing towards this feeling is their keen sense of humour. They laugh heartily and take jokes with relish.

*(A lecture delivered before the Philosophy Association of the Annamalai University on 30th November 1950, under the Presidentship of Professor, R. Ramanujachariar.)

The American attitude towards life is based on getting the maximum out of the present life—"Live today well" is the guiding principle in their lives. When such an axiom is the fundamental philosophy in life, there is no forced sanctity for the past. As their Emerson says, "The coming alone is sacred."

The Average American appears to be an experimentalist. In everything he does, there is the desire and the intent to test and to verify. The utility or importance of a particular thing is accepted only after such experimentation. Truth itself is not a finality, to be left undisputed. It has to be analysed and proved. Only that which works and is good for the present is true. Thus I saw the "Pragmatist" in Americans often; but in his pragmatism there is a synthesis of progressivism, realism, naturalism, and even idealism. While our philosophies extol the spirit of sacrifice, resignation, and meditation, the American outlook on life is practical and realistic. Therefore machinery and the mighty dollar are indispensable to American civilization.

American educators have defined education as that which liberates the best from the individual and helps him to develop a philosophy of life for the fullest self expression and self development. Therefore education in America is aimed at equipping the student for citizenship, and for life. Education should fit the recipient to the civilization in which he has to live. Being a scientific civilization, dependent on mechanization, the education imparted in America, stresses the importance of technological and applied sciences. Since education is fundamental for democracy; it is given free for all citizens upto the age of sixteen. There is very little undue clamour for degrees or certain professional qualifications. Every job is as important and dignified as the other. The courses, the durations of studies, examinations, grading and awards are all planned in such a way as to help the students to discover themselves and find their places in life.

In any walk of life, the American does not want to be dominated by any one, because his is a philosophy built on democracy. He is interested in having "the biggest and the best" for himself and his nation. "If my neighbour can afford this, why not I?" is the question which goads his competitive spirit in a materialistic environment. Men and women try to secure equality of rights, privileges, duties, and status. Men therefore master the arts of cooking and housekeeping as efficiently as women do and sometimes even better. Parents do not claim a dictatorial ownership over their children. The children are brought up with a reasonable amount of freedom and are directed to think and to act independently. Even in marriages, the sons and daughters choose their own partners and cause very little anxiety or expense for the parents. Children realise their responsibility to earn very early in life and try to earn and pay towards the cost of their education.

Human labour is not cheap or easily available in the U.S.A. Therefore labour-saving devices, automats, and certain organized ways like queues eliminate the necessity to employ many men. However, the human value and the appreciation for people as people are not very great in America. The traditional reverence for the aged and the priestly orders as found in India is seldom seen in that country.

Religion enjoys full freedom in America, as seen from their Declaration of Independence. Although materialistic considerations occupy a great role in American life, religion is still a dominant force in the personal and national welfare. The many churches in America have broadened their influences by reaching countries abroad and helping them.

In spite of all the wealth and power enjoyed by the Americans they are very simple at heart and eager to understand others. As a foreign student for three years at the Ohio State University, it was my privilege to mix closely with many rural and urban families and get a first hand understanding of their culture and home life.

Science has secured many benefits for the present generation and the Americans have used it to the utmost extent. But science has not taught people how to live amicably with others. In an attempt to gain material progress, spiritual greatness is often overlooked or neglected. The materialistic impact of science disrupts humanitarian ideals and spoils happiness at home. Man loses his capacity for tolerance and divine love in a wild search for material wealth.

We in India should be proud of our rich heritage of the past and the present Gandhian "ahimsa" method of dealing with differences. At the same time, we should emulate certain basic scientific and democratic procedures from the U.S.A., in order to raise our standards of living and make our democracy sure. By an organic synthesis of the best in the cultures of the East and the West, we have a message to the war driven world badly needing peace.

—★—

With Silence and Tears

(By X).

As usual I was spending a lovely evening on the sandy beach of a little east coast town. It was calm and free. The sweet scented breeze sent an ecstasy into my heart already made flint by the hard blows of life. I did not mingle with the multitude. I found a quiet corner away from the gay couples intoxicated with the wine of happiness and innocent children preparing themselves for the game of life by imitating their elders on the sandy shore. Already I could see before me the vast stretch of blue ocean trying to embrace with her long arms, her lover the sky robed in golden sunshine. In the midst of this wild gaiety in which nature and man seemed to harmonise. I perceived the white sail of a fishing boat moving slowly towards the shore. I found a sweet concord between the tiny vessel and myself. I compared myself to this solitary boat sailing all alone in the sea of life—unattended and uncared for. Why was I forced to drag this life of monotonous drudgery alone when thousands before me danced on the white sands in the pleasant embrace of their partners? My mind flew back on wings of memory and unfolded before me the vast panorama of my past life cut short in the middle.

It was the best of days to me. I was enjoying the sweet food of academic life in a College. When I joined the institution I never dreamt that my student life would produce such an unerasable impression in my heart. I do not allude to my two years of life in the Intermediate. The main emphasis I lay on the course of three years in Honours. By my own efforts, I got a seat in the Honours school of Philosophy. We were a tiny population of four, three boys and one girl—her name Radhika—the loveliest girl I had ever seen, the fairest graduate from Cupid's College. As I was fresh from the Intermediate, I looked upon her with the eyes of an unsophisticated youth. I was an utter stranger to the intrigues and petty factions which so dominated college life in my days. The first image I made of Radhika was idealistic. In other words I was a visionary who looked upon this world with dreamy eyes and an innocent heart.

Radhika was my opposite in this. I was taciturn but she loved frankness. She moved freely with my classmates; but she was most free with me. Alas! my ignorance failed to recognise this favour bestowed upon me. Only latter, I came to know that the softest corner of her heart was reserved for me. We spent many lovely evenings together immersed in pure literary discussions. I was then a champion of idealism, a dreamer of Utopia. Only the eloquent and emotional arguments of

Radhika brought me to earth. Manytimes she prayed to me not to look upon woman as a lovely image worth to be worshipped only in a vision. She told me that the best way of interpreting life was to enjoy it in all practical ways. I was all for the soul. She was all for the senses. My argument favoured the theory of stifling one's senses in order to purify the soul. Radhika protested by saying that a youth should attach more importance to the senses than to the soul for it was through the senses that one could cure the soul. To me it seemed utter Blasphemy a profanation against an established fact. Alas! then I could not understand the underlying meaning in the discussions of Radhika. She loved me intensely. Modesty—the curse of womankind—forbade her to declare her love openly. My poor heart drank deep the wine of idealism and failed to recognise the symbolism in the wild and passionate utterances of Radhika. I was immune to all kinds of approaches on her part. In fact, I never dreamt for a while that Radhika was ready to sacrifice soul and body for my sake. My brother-classmates found out Radhika's affection for me and they very often found pleasure in tickling me and cutting jokes at the expense of both of us. Even then my dull brain believed that the conjecture of my friends was a wild fancy—a widely prevalent disease which so often affects young hearts in Colleges.

Thus two years passed. We felt ourselves closer and closer. But still there was a wide gap between us. Radhika's symbolic way of declaring her love drifted me farther and farther away from her. She realised it but she clutched at her fond hope of reforming me one day. During one of our temporary separations in a vacation—yes, I distinctly remember—the summer vacation that preceded our final year—Radhika presented me a collection of poems of that aesthetic English poet Keats. On the cover she wrote "To my dearest classmate, in token of our strange friendship destined to be made clear by the hand of time." I spent many days in trying to probe deep into the magical incantation of these mystical words. Still my poor brain was satisfied with the surface sweetness of the dedication. I was charmed by some of the poems of Keats and like Keats, I was satisfied with the principle of beauty found in all things and I never went further.

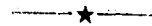
During this particular vacation, I was preparing assiduously for the final examination. I was busily engaged in revising my two years' portion, so that I wholly forgot Radhika's "Poems of Keats."

My arduous task of preparation was suddenly cut short by a terrible stroke of news—the unexpected death of Radhika due to heart-failure. To me it was like a bolt from the blue. The sudden death of Radhika left me like "a herd-abandoned deer struck by the hunter's dart". In the months that followed I was a figure of grief. I wholly neglected

my studies until I found myself in the third term—the season of examination fever among students. I was re-arranging the neglected heaps of books when I found the book presented to me by Radhika. With a grief stricken heart I removed the dusty cover and a white slip of paper fell down. With trembling hands, I took it and I immediately recognised the hand of Radhika. In it was written, "To my Roy whom I long loved" followed by few lines of poetry, the author I could not find out.

"In secret we met
In silence I grieve
That thy heart could forget,
Thy spirit deceive.
If I should meet thee
After long years,
How should I greet thee?
With silence and tears."

Yes! with silence and tears my poor Radhika had left me for her eternal home. Then only it struck my dull mind that Radhika really loved me. I deceived her heart, but I remain faithful to her—a bachelor spending his unhappy days as a teacher among a group of little children in that little east coast town. In heaven I hope to meet my Radhika who will greet me not "with silence and tears" but with smiles mingled with tears of joy.

Pre-Stressed Concrete Principles & Applications

BY

A. SANKARAN E., CIVIL.

Origin :—It is to a young French student who dared to experiment with new ideas that we owe this new structural material—"Pre-stressed concrete". Young Eugene Freyssinet's theory might have sounded fantastic at the time it was first put forward. But today he is hailed as a pioneer who struck out a new path in the field of structural engineering. Freyssinet had the first opportunity of putting his ideas to the test of practice, when he was called upon to repair the maritime railway station at Le Havre, France which was on the verge of collapse due to unequal settlement. Of this early venture, he has remarked later, "The risk involved was great, but I have broken the vicious circle which encloses all innovators, especially where Public Works are concerned and every innovation imposes heavy responsibilities so that every authority requires a reference to a previous work".

Theory of Pre-Stressing :—The theory is basically simple but its application to determinate and indeterminate structures is somewhat complicated. Take a determinate structure stressed in one direction only, as a simple case. Then the structure will be safe if the stress f_1 due to loading at any point p is lower than the max. stress which the material can safely bear (i.e.) $f < f_r$ where f_r = safe stress of the material. Now if an extra arbitrary force " $-f_o$ " (i.e.) a stress ' f_o ' of opposite nature to that of f_r is imposed on the structure it is necessary that $f - f_o < f_r$
(or) $f < f_r + f_o$

Thus the application of f_o has increased the value of ' f ', allowable stress in the material. Of course f_o should be applied before the application of the external loads.

The above reasoning can be extended to the case of three dimensional stresses. The condition for stability, now, is that the circle of Mohr for stresses f due to loading should be within the "Intrinsic Curve" or be tangent to it. Intrinsic curve, so named by Dr. Caquot, is the characteristic of the given material and is the locus of the extremities of the vectors representing the max. stresses which the material can carry indefinitely without modification of its properties under the action of external loads. The circle of Mohr is the locus of the extremities of vectors for any point. When a stress—' f_o ' is applied the stability

condition is that the circles relative to stresses ($f-f_0$) should lie within the intrinsic curve. Thus it is clear from the (Fig. 1) that the stability is very much increased now.

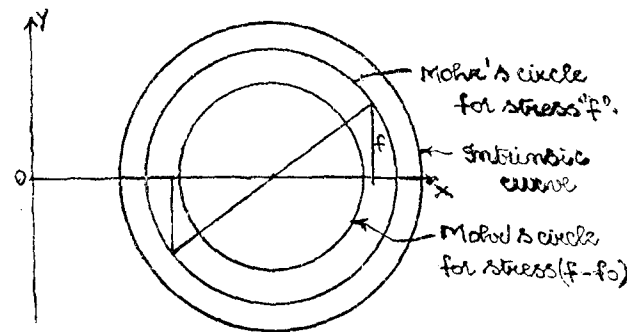

Fig. 1

Putting this in other words we have introduced a new material whose structural qualities are superior to those of the original one. At the same time by the principle of complementary shear stresses it is evident that the shear resistance of the material is also increased considerably.

The creation of pre-stresses is accompanied by strains (i.e.) elongation in the case of tendons (tension members) and compression in the case of walls, abutments etc. Let us carry this analogy to the case of an R.C. beam.

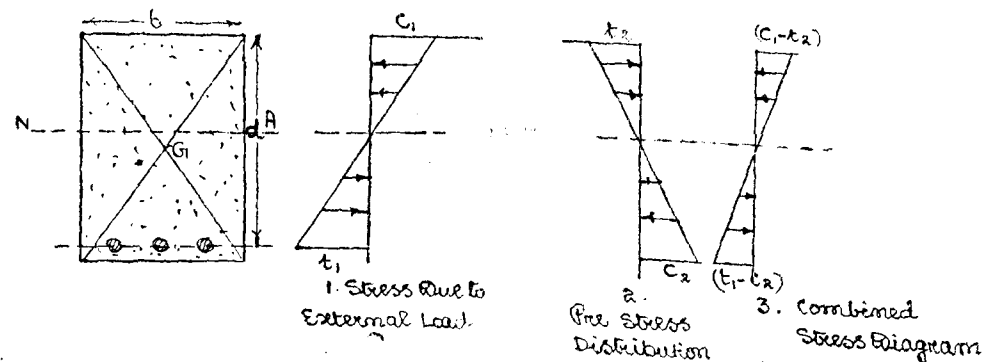

Fig. 2

Let us for the sake of simplicity assume that concrete also takes tension forgetting for the moment the "No Tension Theory". Then it is clear from the above sketches that if a compression is applied to the concrete below N.A. before fabrication the resultant stress when the load comes on the beam will be much smaller than that of an ordinary R.C. beam of the same cross section and area of steel. In the ordinary R.C.

beam design we omit the concrete below N. A. because concrete is weak in tension (i.e.) it takes only 400 to 500 lbs./sq. in. but by pre stressing the steel the stress in concrete can be taken even up to 5000 to 6000 lbs./sq. in. Correspondingly the allowable stress in steel in ordinary R.C. beam is only 12,000 to 18,000 lbs./sq. in. whereas in a pre stressed beam the stress can be from 30,000 to 1,50,000 lbs./sq. in. Since high tensile stresses are allowable in steel the quality of the steel should be very high. Usually very high tensile wires (or) cables are used in practice.

Dr. Freyssinet has proved that the max. moment which a structure composed of material of compressive strength ' f_r ' and nil tensile strength can carry when pre-stressed 0.5 to 4 times the max. moment carried by a non pre-stressed structure of material of compressive strength ' f_r ' and tensile strength ' f_t ' the exact value depending on load and shape of section where v and v' are distances of C. G. of section to the extreme comp. and tension fibres respectively. (2) The strength/wt. ratio of pre-stressed concrete structure can when loads are preponderately permanent considerably exceed that of the best structural steel work.

The concrete used in pre-stressed work should be of a very superior quality. Usually 1 : 1½ : 3 mix is used with W/c ratio = 0.4. The ratio of voids to cement should be very little.

Methods:—Pre-stressing may be done either directly on the concrete or through the steel reinforcement embedded in concrete. In the direct method which is now obsolete, steel plates are placed in contact with the ends of the beams and the compressive force applied by Jacks. This type of pre-stressing is occasionally used in arch construction.

A number of methods of applying pre-stress through the reinforcing rods have been developed. In one the steel is free to move within the concrete even after the latter is set. The steel bars are threaded at the ends and are provided with plates and nuts pressing against the concrete. When the steel is stretched under tension and the nuts are rotated so as to lightly press the plates against the concrete and the concrete is put under compression the method is known as "Pre-Stressing Without Bond."

This possesses many advantages over the next method and needs less complicated apparatus. (Fig 3)

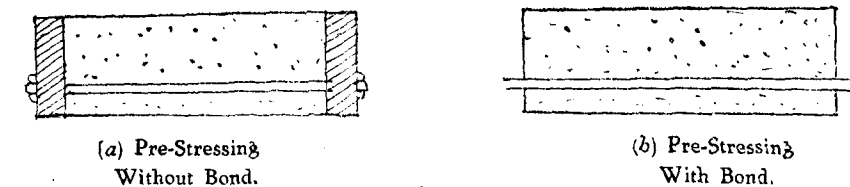

Fig. 3.

In pre-stressing with bond the steel reinforcement is held under tension and then concrete poured. When the concrete has set sufficiently to attain $\frac{2}{3}$ of its compressive strength at 28 days the steel is released from its anchorage and tends to shorten itself but is prevented from doing so by the bond between itself and the concrete. This induces compression in the concrete. This is the best of the three methods but requires elaborate equipment so that at present it is confined to structures as concrete sleepers and reservoirs in which the reinforcement used is of $\frac{1}{8}$ " wires.

Freyssi Cone Anchorage Method:—Dr. Freyssinet has developed a new method of anchorage which has been used in all the pre-stressed concrete constructions in France with advantage. In this method high tensile cables are used with as small a cross section as possible preferably circular, completely straight, coated with calamine and rolled in coils of sufficient dia. These are manufactured in Belgium and U.S.A.

	Dia (m.m.)	Elastic limit Tons/□"	Ultimate Strength Tons/□"	Elongation
Belgium	5	82	107	12%
U.S.A.	7.8	75	85	12%

Glass fibres are also used because of their high tensile strength.

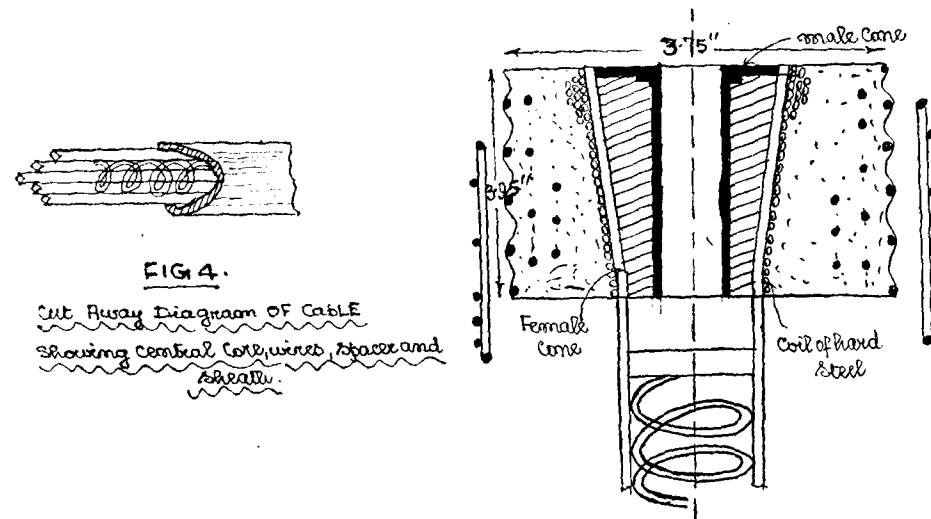

Fig. 5.
Sectional Diagram of Freysi Cone Anchorage.

The wires in the normal cable number from 8 to 18 limited to standard diameters which are evenly spread around a spring core with a spacing of 2 mm. between each wire. (Fig 4).

The concrete is cast in blocks with ready made holes. The cable is threaded through the long hole formed by the individual holes. If necessary a pilot wire can be used. Then the holes are injected with a colloidal emulsion of cement. The wires pass through the female cone (Fig. 5) embedded in the concrete to be pre-stressed. This consists of a small cylinder of concrete the dia. and ht. of which are about 20 times the dia. of the wire. It is reinforced on the outside by a mild steel binding of stout section to prevent cracking. There is advantage in placing light reinforcement under the cone. Inside this is a hollow cone with slightly curved side lines and a high tensile steel wire. Inside the female cone the wires diverge around the male cone which is grooved to take the various wires. The wires are held by appropriate wedges on a Jack applying the prescribed tension after which the male cone is forced into space between wires under the same pressure under a secondary ram. The wires have thus been fixed between male and female cones firmly by a mass of concrete forced between them under a pressure of several tons/□" filling all the intermediate spaces. The male cone is a stout tube of max. possible diameter.

The male cone is a tube to permit the space between wire and cone to be grouted properly. After completely grouting and plugging, the wires are cut and embedded in a rendering holding them firmly. Some oppose this method on the misguided assumption that this has two disadvantages:—(1) Alleged Impossibility of adequate grouting and (2) correct stressing of wires when taken as a group.

There are various other methods of tensioning used in special cases some of which are given below: (1) This method is adopted in the manufacture of pipes at Frankfort and consists in embedding the cables in the concrete and establishing a rigidity between the concrete and the cable either by hardening the concrete or by submitting it to a high pressure and then expanding the pipe by suitable methods.

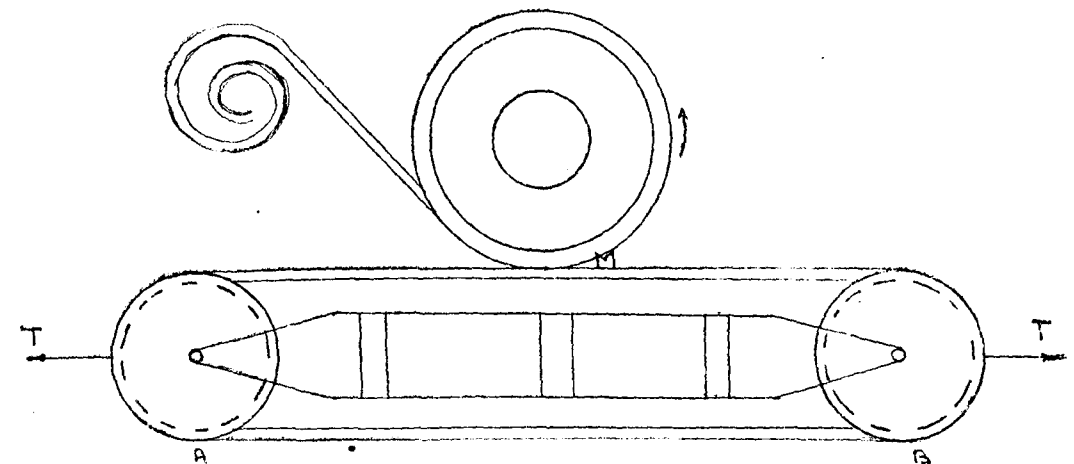

Fig. 6

In the 2nd method used for stressing a previously hardened cylinder a small pitch helical reinforcement is wound on the cylinder untensioned. It includes a loop wire (Fig. 6) passing over two pulleys A and B. When A and B are held apart by a force $2T$, a tension T is produced in the wire at M. If the cylinder is revolved about its axis the whole wire can be tensioned without waste of energy. This permits the production of hollow cylinders of *unlimited* strength.

Various methods have been adopted for creating prestresses without having tendons with moderate success. Dr. Fressi's Jack is highly useful in these cases.

Applications:—The development of the applications of pre-stressed concrete has advanced by leaps and bounds. The reasons for its higher demand is the economy obtained in steel due to the application of greater stresses in steel and concrete and the lesser deflection of pre-stressed beams than those of ordinary R.C. beams. Another chief advantage in the case of beams is that no crack is developed in concrete in the tension zone as in the case of ordinary beams. The economy obtained depends upon the magnitude of the work, the max. no. of repeated parts in the structure and the value of the work. However its present largest application is in the manufacture of elements of small dimensions precast in the factory (ex) railway sleepers.

(a) **Structural Members:—**The factory production of floor elements of various types is widely spread in countries like England where the construction of houses is standardized. In France, this has not been possible due to the excessive whims of the architects and their clients. Two systems are practised; one involves large casting yards with a sufficient no. of moulds to allow waiting for hardening; the other type uses the technique of rapid hardening of the concrete by vibration, compression and heating of the units.

(b) **Railway Sleepers:—**The results of using pre stressed sleepers have been very successful in England and France. With the same guarantee of reliability and in the same tracks these sleepers are lighter and use less steel than sleepers with straight wires anchored by bond. But there is one chief danger in this case the possibility, in time, of corrosion of the ends of the steel after the completion of carbonization of the concrete especially in contact with acid soil. This has been prevented to some extent recently.

(c) **Pipes:—**It is possible to produce pre-stressed concrete pipes 300, 400' long to withstand pressures of 500 to 700 lbs./sq. in. at a very cheap rate but mass production has not yet started because of the costly plant involved.

(d) **Hydraulic Presses:—**High powered hydraulic presses, especially, those with large capacity frames, constitute one application of pre-stressed concrete where both technical and economical advantages over classical methods are evident.

(e) **Shafts, Tunnels and Galleries:—**The application of pre-stressed concrete in the design of tunnel linings will prevent any injection between them and the soil and any leakage of water. The tunnel at "Toulouse" is 1950 yds. long with a cross section of 120 sq. yds. It is pre-stressed in 3 directions the most imp. of which is parallel to the axis.

This application has been extended to the construction of reservoirs (e.g.) drinking water reservoir at Orleans, bridge decks built at Frankfort and Stuttgart, Germany and ground caissons, cofferdams, pylons, airport runways etc.

Conclusion:—From the above examples it is evident how far this new type of construction be advantageous. In a country like India which has not yet become stable economically, the aim of the engineers should be to increase the output at lower cost consistent with quality. Engineers of Young Independent India, would do well to keep themselves in touch with these latest advances. They should not be merely content with traditional and time honoured methods. If the available resources are to be utilized to the best advantage the "*Young Engineer*" should be willing to explore new regions "*With Courage and Faith.*"

Rippled Away

BY

K. JOHN MAMMEN, III *Hons. Economics.*

Sheela and Prakas strolled down the familiar street. Sheela was trying to look very calm and controlled which was very far from what she felt in reality. All the day she wanted to meet Prakas and to say something to him. Naturally she was rehearsing all the day, the manner in which she was to present her ideas to him. But now that she was beside him, she forgot all that she had to say. She found it extremely difficult to unlock the thoughts that wandered helter-skelter in her mind. There was a sort of uncertainty around her—the uncertainty that Prakas loved.

The late afternoon was rather sultry. It was just the time when offices were closing. The traffic jingled and jangled along the roads. All people were in a hurry. Some were bound for their humble homes, some for hotels or restaurants. Prakas and Sheela walked along, as if they were unaware of what was going on around them. Sheela walked on, brooding over something. Prakas was rather annoyed to see Sheela so silent. There was a gloom about her. Prakas decided to break the silence. "Sheela, why don't you lighten up yourself? why are you so indifferent today? Allow a smile to play on your lips. I think, it would be better that way" Prakas remarked. Sheela glanced at him coldly. "Perhaps some momentary remembrance of unfortunate events of the past may be responsible for her silence today!" Prakas thought. A few minutes passed. Soon Sheela began saying "There is a lovely cottage a few furlongs from the town proper. Let us go and see it, Prakas. My mother is there. No harm in seeing her and the cottage". "I have no objection to it. Let us go" Prakas replied. She thought that Prakas took it too lightly. She too was a member of that weaker sex, which is universally known for its subtle moods and timid nature.

"Prakas, you know, why I want you to see it?. This 'affair' must be settled once and for all. What is your opinion?"—Sheela asked. She wanted to say something more, but Prakas noticed her stopping abruptly. Sheela did not want her face to reflect the emotional under-currents that swept through her mind. They heard a loud call "Prakas!" at the back. Instantaneously they turned round and saw a girl about twenty four, flashily dressed, rather slim and short, with an enviable figure and a smile that played and danced on her face. Right she came looking at Prakas in particular and when she neared she gave them a sweet "Good-evening!". "Prakas, Oh! Prakas," she called again, "Where have you been? I thought you might have gone over to Madras by the time."

"No," replied Prakas. "Not this time, Usha—for that was her name). Now I am after a new plan." He caught hold of Sheela's hand and continued "Meet the person for whom I am planning." Turning round to Sheela, he said: "Sheela, this is Usha".

"How do you do?" Sheela said.

"How do you do" replied Usha flashing a cold appraising glance at Sheela.

The introduction seemed to throw a Splash of cold water upon Sheela. For a few minutes more Usha spoke with Prakas and went off saying "Next week, I am off for Bombay. Hope to see you there." "And so that is the much talked about Usha," remarked Sheela in a displeased manner. "Yes," replied Prakas "She is a good dancer. Rather funny by nature. Always she wants to get the company of people like me." There was a visible change in Sheela's face. "Yes, Prakas" she said "you admire Usha. I know that. She is like you. She and you like to wander away from homes to places like Madras and Bombay. May be, you would be happier with her. I am just a homely housewife. I want a house, your children and a lawn of my own. But curiously enough you want to be on the run. You propose me your way and I want you to accept my way. I am rather afraid we cannot meet on the same ground." Most women judge in haste and suspect without cause.

Prakas was rather wounded to hear Sheela. But concealing his feelings he asked her "Don't you want to get round and see as many places? Usha does not attract me in the least. You must come with me, to Madras. With your grace and beauty and talent for dancing you will be the toast of the world."

Sheela thought for a little time and replied "I want to stay at home. I don't want to be everybody's darling. I want to be your wife and live with you at your home." But Prakas was already a changed man. He asked her "Sheela, I am leaving early next week. Do you intend to come with me. I want a definite answer: yes or no".

No doubt she wanted to be with him. But after a few seconds, thought she expressed with a glow in her eyes and in a stubborn voice "No Prakas, I won't come". He was very displeased to hear the flat denial of his demand. But he again coolly said "So you are decided not to come with me and not to marry me. Any way I am not prepared for the life long imprisonment of a home-life". Sheela whispered "It is not that I don't want to come with you, Prakas. It is the irresponsible demands that you put to me that scare me."

Men are generally an obstinate brood. Prakas stopped and took one step back. "So there is nothing more to say?" he asked. But without waiting for an answer he strode away. Sheela could notice a firm

decision in his speedy steps. "Call him back and agree to his mode of life. No! that would ruin both of us." She stood there still and saw him disappearing into the crowd of the town. She felt sad and went home slowly.

Well, that was some eight years before. These eight years Prakas walked the length and width of the country, but he could not find the sunny side of life anywhere. Instead of a life of peaches and cream, he met with one of disaster and helplessness everywhere! He thought that if he was at his native town, he could have found comfort at least in the presence of Sheela. "What could she be now? Perhaps she might have forgotten me in the course of time. She won't think of me even once in a blue moon," he thought. Soon Prakas returned to his native town. What a change! New buildings and all! He knew where Sheela's house stood and knocked at the door. A strange woman opened the door. She told Prakas that they were new tenants and that she did not know anything about those who lived there before. A sudden chill struck his heart. Prakas ran to the door steps of an opposite bungalow, the residents of which knew Sheela and her mother well. He met an old 'ma' there. Anxiously he asked her the whereabouts of Sheela. She replied in a moving tone "Sheela and her mother are no more. Sheela's mother died. Some six years back. Since her mother's death she was all alone. She grew weaker and weaker as time went by and it was only last year that she breathed her last. What a loving girl she was! We, a few neighbours, buried her dead body at the public graveyard".

For a minute Prakas sat in stony silence. He got up and straight on he went to the graveyard at least to see the place where Sheela was sleeping her long sleep. Reaching there he could not find out where Sheela was buried. He saw a group of mourners who were probably weeping over some deceased kith or kin of their's. Two drops of hot tears rolled down his cheeks. Nothing except grief and remorse flooded Prakas's mind. "Had I been here, I could have helped Sheela!" he went on thinking.

It was a starry night. There was a lilting breeze. He went to the riverside and saw the small boats and boatmen at their work. The water in the river was flowing down. The crystal clear waters reflected into his eyes the dim moonlight. Prakas thought of a cottage and a room, and above all Sheela. Would he forget them? How can he? Whether he be a wanderer of the plain or of the desert he would remember Sheela every now and then.

Still he was looking at the river water. The wavelets rippled along—as everything else had rippled away from him. There is a tide in the affairs of men.

"Have You Heard of this,—"!

(1) A BIT TOO PREVIOUS

"Well doctor, I consulted a chemist, and he advised me—".
 "Mydear sir, chemists always give bad advice," interrupted the medico.
 "—To come to you!" the patient concluded.

(2) A DIFFICULT DIVISION.

"How many of you are down there?" shouts the captain of the ship.
 "Five sir" replies a voice from below.
 "Then half of you come up here immediately".

(3) HAPPILY SAID.

It was a woman who said, that "the happiest wife is not the one, who marries the bestman, but the one, who makes the best of the man, she marries."

(4) ALL THE DIFFERENCE

An absent-minded man who could not recall the name of one to whom he was speaking, said:
 "Let me see, do you spell your name with an 'e' or 'i'?"
 "My name is Hill," was the severe reply.

(5) SAFE DEFIANCE.

Protesting against the many jests fired off at the expense of his profession, a doctor said, "I defy any person, whom I ever attended to accuse me of ignorance or neglect."
 "That you may do safely" retorted one of his hearers, "For as you know, doctor, dead men tell no tales."

(6) A SHAVER.

A foppish young fellow entered a barber's shop, and said to the lad there, "Did you ever shave a monkey?"
 "N-n-no, Sir," said the stammering boy, "but if you will p-p-please to sit down, I'll t-t-try."

—S. SUNDARARAJAN,

II B. Gr.

The U. N. O.

BY

K. THOMAS NAINAN,
Student, B.A. (Hons.) (Econ.)

The U. N. O. is the living embodiment of the desire of humanity for world peace, world understanding, world fellowship, nay a world state. Modern science has conquered distance and space. We have wrested from nature some of her most closely kept secrets, but there is yet another task before us, namely the conquest of man's mind, his greed, his selfishness, in fact all those tendencies which make for separatism, exploitation, distrust and war. Though philosophers and poets have dreamed of a world Parliament and World State, the UNO marks a determined attempt on the part of humanity to-day, to secure such a state. It is the child of the battlefield of the endeavours of the allies united together to fight the anti-democratic forces of Fascism and Nazism.

The 'United Nations' was a name devised by the late President Roosevelt. It was first used in the Declaration by the United Nations of January 1, 1942, when representatives of 26 nations pledged their Governments to continue their fighting against the Axis.

The United Nations Charter was drawn up by the representatives of 56 countries at the conference on United Nations Organization, which met at San Francisco from April 25 to June 26, 1945. The representatives worked on the basis of proposals worked out by representatives of China, the U. S. S. R., the United Kingdom, the United States at Dumbarton Oaks during August-October, 1944. The charter was signed on June 26, 1945 at San Francisco.

The United Nations officially came into existence on October 24, 1945, when the charter had been ratified by China, France, the U. S. S. R. the United Kingdom and the United States and by a majority of other signatories.

It is "to save succeeding generations from the scourge of war, which has brought twice in our life time untold sorrow to mankind and reaffirm our faith in fundamental human rights, the dignity and worth of the man in the equal rights of men and women and of nations large and small, and to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties can be maintained and to persuade society to practice tolerance and live together in peace as good neighbours and to unite our strength to maintain international peace and security and to ensure, by the acceptance of principles and the institution of methods, that armed force shall not be used save in the common interest, and to employ international machinery for the promotion of the economic and social advancement of all peoples."

Its purposes are:—

1. To maintain international peace and security.
2. To develop friendly relations among nations.
3. To co-operate internationally in solving international economic, social, cultural and humanitarian problems and in promoting respect for human rights and fundamental freedom.
4. To be a centre of harmonizing the actions of nations in attaining these common ends.

The official languages of the United Nations are Chinese, English, French, Russian and Spanish. Its working languages are English and French. Spanish is also a working language of the General Assembly.

Membership of the United Nations is open to all peace-loving sovereign nations which accept the obligations of the United Nations Charter and, in the judgment of the organization, are able and willing to carry out these obligations. Members may be suspended or expelled by the General Assembly on recommendation of the Security Council. They may be suspended from the Security Council if they persistently violate the principles of the Charter. The Security Council can also restore the rights of a suspended member when he is readmitted.

Six main organs that make up the United Nations are:—

1. The General Assembly.
2. The Security Council.
3. The Economic and Social Council.
4. The Trusteeship Council.
5. The International Court of Justice.
6. The Secretariat.

The Specialized agencies are:—

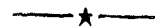
1. The International Labour Organization (I. L. O.)
2. The Food and Agricultural Organization (F. A. O.)
3. The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO).
4. The International Civil Aviation Organization (ICAO).
5. The International Bank for Reconstruction and Development (IBRD).
6. The International Monetary Fund (IMF).
7. The Universal Postal Union (UPU).

8. The International Telecommunication Union (ITU).
9. The International World Health Organization (WHO).
10. The International Refugee Organization (IRO).
11. The International Trade Organization (ITO).
12. The Inter-Governmental Maritime Consultation Organization (IMCO).
13. The World Meteorological Organization (WMO).

Of these the last three have not yet begun their work.

Ever since the end of the last war, to be more accurate from the beginning of 1946, the UNO has been functioning, with its various adjuncts, the I. M. F. and the World Bank. The UNESCO and the Security Council have actively pursued the ways of peace and good will among nations. But let me once again remind you that the UNO is not an organisation of the faddists, poets and idealists. It is not a meeting of Pacifists. It has not outlawed war. It has realised that war is a very great disintegrating factor in human society, that human society is one and indivisible and the outbreak of war in one part of the globe will have its repercussions in every other part of the world. National welfare and national economy can no longer be developed in isolation. It is true that the League of Nations set before itself ideals similar to these. But the Secretariat of the League of Nations with its head quarters at Geneva stood silent, cold and bleak, a melancholy monument of a dismal failure. It is true, the League of Nations failed. But whoever would believe that by a single effort humanity could pull itself free from the ruts of distrust, competition, fighting and hatred, they have to wake up to a new consciousness and have to realise a new truth, the concept of one world, so brilliantly presented by Wendel Wilkie. Evil habits of centuries can be got over only by slow stages. They are less spectacular. Humanity has not so far invented an atom bomb which can shatter hatred and fear and distrust.

A great attempt is being made by the noblest and wisest of the earth through the co-operation of every civilized nation on the face of the globe. It is easy to take a short sighted view and to expect too much of immediate results from the UNO and to shout from the house tops that the UNO has been a failure and that it is not really interested in world peace. Let us remember that these critics of the UNO have themselves made no contribution to the international peace except grouching, grunting and using the veto at the Security Council meetings for little or no reason.

A College Parody of Rubaiyat of Omar

1. Come, open the dusty book, even if it be the evening
Your tennis rackets, off into the canal fling
The blasted examinations are but a little way;
The gloomy ides of march are approaching!
2. Myself, when first admitted, eagerly did frequent
The professor and the tutor and heard great arguments
About this theory and that; but ever more
Came out with the same blank mind as before.
3. With the lecturers the seed of wisdom did I grow
With the examination guides I laboured it to grow
And this was all the harvest I reaped
A big round zero, at the exam, at last!
4. Ah! roommates, what boots it to repeat
How time is slipping underneath our feet
Unborn summer vacation, dead Xmas holidays
Why sigh about them if tomorrow you face the question paper?
5. Here with a book of Civil Engineering before me
A flask of tea, a whiff of cigar and thou
My neighbour, sitting beside me, boring.
Oh! hostel rooms are pig stys enow!
6. The moving finger writes in the hall and having writ
Moves on; Nor all your wit nor crowing
Shall lure the examiner to favour you
Nor all your endeavours procure you, half a mark more.

(Tamam shud)

[with profound apologies to E. Fitzerald]

—A. V. SATHYARAMAN,
E.

— The Balance of Life —

BY

T. BALASUBRAMANIAN, B.Sc.,
11, Mannarjudi Road Street, Chidambaram.

Nowadays there is so much talk about freedom and independence that we feel that each lives alone in a small world. But, biologically that is not possible. All lives on earth—plants and animals—are inter-dependent. Each living thing is somehow connected with other living things. The myriads of plants and animals living on earth form a huge biological partnership. Sometimes, it may not be easy to find the partnership, but it is anyhow there. The relationships are so complicated that there is said to be a “web of life”.

Any living thing forms perhaps a thread in this web of life. Let us take the instance of some of the smallest plants, the diatoms. The diatoms are microscopically small plants and abound in the ocean. Small marine creatures like the shrimp, the copepods, and others feed on these diatoms. These creatures are eaten by small fish, while the small fish, in turn, are devoured by bigger fish like the mackerel or the herring. Finally, man steps into the picture when he catches the bigger fish. The diatom and the man are thus linked with each other. This is called a food chain. In all food chains, at one end, there is some green plant or other because in this world only green plants have got the means of manufacturing food by photo synthesis. All other living things depend on plants indirectly or directly.

There are also other sorts of relationships. Some animals and plants spend their lives entirely or partly at the expense of others. This is called parasitism. Bugs, lice and leeches are parasites. There are plant parasites like the dodder, and the mistletoe.

Symbiosis is one kind of partnership. Two living things enter into an agreement for their mutual benefit. Very strange associations can be seen under this category. Lichen is in fact an association of two plants the alga and the fungus. The former provides the food while the latter is the support.

The organisms that thus occupy this earth with so many relationships are all under a balance. And that is called the balance of life. To return to the diatoms, they are not abundant in some years. Then the shrimp and the copepods do not thrive. Further up the chain, the small fish also dwindle. The bigger fish also do not increase since food is now scarce for them. That year the catches are very poor.

A very curious case is that of the lemming. The lemming is a rat-like creature living in Scandinavia. At regular intervals, the lemming reproduces so prolifically that there is not enough food for them. The lemmings—millions of them—begin to migrate. They march over the lands and go on and on. Many die on the way, but the ‘heroic’ march continues. At last, the doomed creatures reach the sea and drown themselves there. The rest of them live normally.

Man has been the cause of upsetting this balance sometimes to his advantage and some-times to his disadvantage. Cities, factories, and industries have taken the place of vast areas of forest and wild life. Again, the human population of the world is rapidly increasing. It is calculated that at least 25 millions are added to the population every year. This has created a global problem of food scarcity. The regular and ruthless destruction of the forests for agriculture, building towns and other things have had very serious effects. It has resulted in floods, soil erosion and the consequent famines. Man's domestic animals like the goats destroyed vast areas by overgrazing. It is said that the island of St. Helena is today barren only because of goats. In Australia, rabbits which were thoughtlessly introduced soon bred so quickly that they menaced all plant life. They had to be hunted down at a great cost. In our own country, the careless extermination of snakes, the natural enemies of field mice and rats, has resulted in the over breeding of these vermin. Now, our farmers know, to their cost, how much grain is eaten by these rats.

The balance is sometimes exploited by man to his advantage. To fight with the innumerable insect pests, man introduces birds, their natural enemies. In India, the prickly pear once threatened to run over all the farms and fields. After the introduction of the white scale insects the plant is very rarely to be seen.

Strange as it may seem, many of the human enemies have flourished only because of man. Rats and insects, for instance, increase only where men store up their foodgrains. Man, who is intent only on industrialisation does not realize what harm he does unto himself by injudiciously upsetting the balance of life. Apart from the enormous growth of the human population, very little care is bestowed on wild life preservation. Very few countries have got laws for preserving wild plants and animals, and fewer countries enforce them. Unless man understands about the balance of life and his own part in it there will be catastrophes.

Tables Turned

BY

J. PURUSHOTHAM, *1st Year Engineering.*

I

Venugopal and Vasantha Kumar were cousins. They were thick friends. Both were the sons of rich landholders. As their family was not split up, they all lived in the same house. Their native place was a village near Bangalore. Even from childhood Venu and Vasanth were intimate comrades. They ate together, played together, and slept together at the same place and at the same time. The former had passed M.A., and was studying medicine. The latter after finishing B.A. (Hons.), was studying engineering. Both were in the final year. That year too, they worked hard and passed creditably in their examinations.

After finishing their examinations, they returned home. They were spending their vacation happily in busy happy-go-lucky idleness.

The two youths were ready for marriage and their parents were also very anxious to finish off their marriages quickly. One day, the two cousins were discussing with each other about matrimony. In the middle, Vasanth said, "By-the-bye I want to marry only an M.A."

Now Venu took his turn and said, "That is too greedy on your part". Vasanth betted that he would marry only an M.A., but no others. But his cousin challenged him and said "you cannot marry such a girl as you expect to marry. You will have to be content with only a graduate." From this, the conversation stopped and they went for supper. After this incident, many days fled on peacefully.

On the first day of the next month Venu who had gone out that afternoon did not return in the evening as usual. His family thought he might have had some engagement. But he did not return in the evening too. Their disquiet increased. They waited till 9 O'clock, the closing time of the cinema houses. Nay-then too, he did not return. They became anxious and upset. As in those days, there was war between Japan and Britain. So they thought that he might have joined the Military. Vasanth went to the Military Officer and enquired about his cousin. There too the reply was negative.

"What to do and where to search?" was their problem till in the morning they found a letter on Venu's table.

The letter read thus:—

Dear Vasanth,

Life here is dull and dreary. There is no savour or salt in it. So I intend going to some foreign place and start practice there. Do not worry. I will return soon. Give this information to all in the house.

Yours affectionately,

Venugopal.

All wept bitterly-especially Vasanth for the separation. What could they do? They consoled each other as best they could.

II

In the city of Madras, there was a famous and rich lawyer by name, Radhakrishna Rao. He had an only daughter. She was then studying in the final year of B.A., (i.e.) she had to appear for the University Examination. Hema (as she was called) was weak in English. So, her father intended to appoint a tutor for her. But he could not get a suitable tutor. One day a youth came to their house and asked if they could give him any room for rent. When questioned about his name, details of his family, he said that he was called Gopal and that after passing his M.A., he left his home to visit all the beautiful cities because he felt village life dull. The wise pleader thought that this would be a good tutor for his daughter and said "I will give you a room free of rent but on one condition; you should serve as a tutor for my daughter". The youth consented.

Gopal, our new acquaintance, taught so well, that Hema could grasp very easily and she passed her B.A. brilliantly. After the results were published, Gopal went to take leave of the pleader. Before giving permission, Hema's father asked him whether Gopal had any wish which he could fulfil. At once, Gopal who was waiting only for such an opportunity replied. "The only wish I have is to settle the marriage of your daughter with one of my dearest friends, who is an M.A., B.E. and a handsome youth. He is a suitable husband for your daughter." Radhakrishna agreed to advertise in "The Hindu" paper according to the request of Gopal.

Next day the advertisement appeared, "wanted a non-Kausika Madhva Brahmin bride groom (well educated), for a beautiful girl of 22. The bride has passed M.A., Apply P. B. O. 18", All wondered why he published it M.A., while she was only a B.A. But they saw some secret in it.

Many applications came from many different parts of the country. But Gopal did not care to look at them at all. At last one application came—where from? From Bangalore. The applicant's name was Vasanth. At once he replied to the new applicant asking him to proceed with

negotiations with the bride's father. On the day the bridegroom arrived at Madras. Gopal went to Radhakrishna and said, 'I have done my duty. I have to go to my place. So I take leave of you.' They all requested him to stay till the marriage. But he refused and left Madras. No body knew where he went. However, the marriage was settled and it was to be celebrated at Bangalore at the Bridegroom's residence.

Just at the time of the presents—giving, one man came and presented both the bride and the bridegroom with silver cups. At once Vasanth cried, "Venu, you have come," and embraced him. From another corner Radhakrishna came crying. "Gopal where had you been all these days?" and greeted him. Vasanth felt, how the other party could know his cousin, Venu. However the marriage was over, and the next day, Vasanth, Hema and Venu were talking joyously in their drawing room. While in the conversation, Vasanth said, "See Venu, Who won? I married an M.A." Hema was smiling in her usual manner. Venu took his turn and exclaimed, "you have married an M.A. But not an M.A., whom you meant to marry."

"What is the meaning of it?". His cousin questioned. "You have married a maiden of arts but not a mistress of arts. So I have won." was the reply. This defeat however did not much affect Vasanth's happy life. Thus the couple and Venu spent a happy year.

III

Vasanth wanted to take revenge upon his cousin. It was Venu's desire that he should marry a girl who had passed either B.Sc. (Hons.) or M.A., Vasanth and Venu were accustomed to see "the Hindu" paper daily.

One day they found a matrimonial advertisement. It said. "Wanted a non-kaundinya Madhva Bridegroom, educated upto M.A., for Premalatha, M.A., the daughter of the medical officer of Bangalore. Preference will be given to doctors. Apply P. B. 22."

At once, Vasanth persuaded his cousin to apply for it and the latter did so. Both the parties agreed to the alliance, and the marriage was celebrated at Bangalore. The day after the marriage, the new couple were talking to each other in a room. Just at this time, Venu entered the room, along with Hema, his wife.

As soon as he entered he bade good-morning to his cousin and said, "I have taken revenge upon you. See the tables are turned."

"What is that?" Venu asked. The former said, "Prema is only a graduate M.A., is only her initial but not her qualification." The tables were thus nicely turned.

Rockets

BY

N. SESHADRI, B.Sc. (Hons.), 1st year, Engineering.

The Rocket is a jet propulsion device which burns fuel of some sort and expels gaseous combustion products rapidly backwards and the oxygen necessary for the combustion is carried along with it in some form. Rocket differs from the engine of a jet plane only in the fact that the latter uses atmospheric oxygen for combustion. The working of the rocket is in full accordance with Newton's Second Law of Motion.

Not to speak in high technical language, the rocket consists of a fuel tank in which the fuel is stored, an oxidiser tank, say, of liquid oxygen, a combustion chamber in which the combustion of the fuel takes place by some lighting device. Several methods are followed in practice for changing the combustion chamber with the fuel and the oxidiser and for igniting the fuel in the combustion chamber. The rockets make use of gaseous, solid and liquid fuels. The gaseous fuel one is not much used in practice except for experimental purposes. The solid fuel rockets are used only when its service required for a very short time, say for example while the taking off a heavily loaded aircraft. But liquid fuel rockets are used very widely. Coming to the working of the rockets, the energy in the high pressure gases inside the combustion chamber after combustion is transferred to a fast moving gas stream leaving the rocket by a suitably adjusted nozzle. The temperature developed in the combustion chamber during ignition is nearly 2000°C, and the pressure inside is also great since there is a high temperature developed the system is to be cooled somehow. The difficulties in the problem of cooling are minimised by using a helical cooling passage shell which is surrounded by a closely fitting jacket. The body of the rocket is of much robust construction to stand the high pressure and temperature.

The rocket can be used either offensive or defensive. Rockets were used during the Second World War. Rocket assisted take offs by bombers are very common. They can also be used as powerful research tools in aerodynamics, to study the unknown aerodynamic forces at ultrasonic speeds on a model aircraft. It also offers the possibility of sending instruments to high altitudes above those reached by sounding balloons and to study the effect of cosmic radiation on living creatures and

such heights. The rockets can be projected either horizontally or vertically. The fact, that rockets carry with them the oxygen which is to be used for ignition for fuel suggests that they would work even outside the earth's atmosphere, where there is no oxygen at all. It has been shown that the thrust on an ascending rocket constantly increases with altitude. It has also been claimed by theory that it is possible to build a three step rocket which would go up nearly 1000 miles reaching a top speed of 11,000 m.p.h. which at that height would be enough to clear the rocket of the earth's gravitational pull and keep it moving onward in space.

In conclusion, the rocket is the only possible means for travelling to other planets. This is engaging the minds of rocket engineers.

Know Your Worth !

COLLECTED BY

A. SANKARAN, E. CIVIL.

(Try to answer these questions selected to test your general knowledge)

- (1) What is meant by "squaring the circle"? Is it possible or not?
- (2) If a rocket were fired 20 miles straight up into the air, would it return to earth at the spot from which it took off or would it land some distance away?
- (3) How much pressure would a wind of, say, 40 miles per hour exert on the side of your automobile?
- (4) What is "fool's gold"?
- (5) A farmer had a cow named Molly, a mare named Bess and a sow named Princess and a foal named Jennie. Which one was Jennie's mother?
- (6) A tree is a plant with one woody stem. Which of the following are trees. (1) Banana (2) Willow (3) Delphinium.

Answers :—

- (1) This was a famous problem of the Greeks. It was to draw a square having the same area as a given circle using nothing besides the pencil but a compass and an unmarked st. edge. Though never solved it was not until 1882 that it was proved impossible. The proof involves very advanced mathematical analysis and acc. to mathematicians. π , ratio between circumference and diameter is a "Transcendental Number".
- (2) A solid body thrown vertically upwards in a vacuum to a ht. of 20 miles (at the latitude of New York State) would return to the surface at a point about a quarter of a mile west of the point of departure because of the eastward rotation of the earth. A rocket fired straight would behave similarly except for such effects as wind, imperfect steering etc. which would cause an additional shift of the impact point.
- (3) A 40 mile wind exerts a pressure of approximately 7 lbs./sq. ft. An automobile might have an area on the side of about 30 sq. ft. so that the total pressure of such a wind would be 210 lbs.
- (4) This name is commonly applied to pyrite, a mineral consisting mainly of iron sulphide which contains 53.4% of sulphur and 46.6% of iron. Having a metallic lustre and a pale brassy yellow colour it has often been mistaken by inexperienced persons for gold. It is rarely used as a source of iron.
- (5) Bess. A foal is the young one of a mare.
- (6) The banana plant and the delphinium have green stems which are not woody.

Welfare State

BY

K. R. SUNDARARAJAN, V (Hons.) Economics.

The term, 'welfare state' is of recent origin and importance. Previously the form of state which was acceptable to all politicians was the Police State. The best Government, it was conceived, was the least governed one. But as the values have changed according to the times, the police state gave way to the idea of the welfare state. According to this conception, the state should not merely establish peace and order in the country but also should ameliorate the conditions of the poor by proper social security measures.

A welfare state is one in which the wealth of the community is utilised for the welfare of a large majority of the people. Wastages are to be avoided and the resources of the country should be allocated in such a way that will maximise the benefits to the largest number. The poor should be assisted in all possible ways even at the expense of the rich. A democratic country need not necessarily be a welfare state because it may as well be a capitalist country with a great inequality of incomes. So in a welfare state, there must be political freedom as well as economic security.

At the present time, we see some countries, which have economic security without political freedom, like the Union of Soviet Socialist Republics and some other countries, also, which have political freedom but no economic security, like the United States of America. In the U.S.S.R. we have economic wellbeing but no free and democratic institution because of the dictatorship of the Communist Party. In the U.S.A. we have democratic institutions but no economic equality. So neither of the two is a welfare state.

The only important country which satisfies the conditions of the welfare state is the United Kingdom. Especially, after the Labour Party came to power, Great Britain has started on the road of economic democracy also as it was already politically democratic for a number of years. There is the Parliament democratically elected and at the same time the needy poor are given relief measures. There is no great inequality of incomes. The rich are taxed without killing their incentive to earn and save and the needy poor are supplied with the necessities, comforts and a little amount of luxuries. Old age pensions, sickness insurance and maternity benefits are given to the proper persons.

Free education is given to the poor in some countries like Ceylon and Britain. Public conveniences like parks are provided free of cost. The engine of taxation is utilised to the full extent and the yawning gulf between the two extreme strata of population is bridged.

Is it an ideal for a progressive country in the civilised world? We can answer without doubt that it is so. The reason is obvious that the welfare state avoids the two extremes, Capitalism and Communism. The welfare state is an advanced ideal in the evolutionary growth of the political and economic system of all countries. In a welfare state, the jealousy complex existing in a capitalist economy and the evil dictatorship of a communist economy are averted. The welfare state is a desirable ideal because the private property and the profit motive are not abolished but modified and the fundamental freedoms, which are the hallmarks of civilisation are retained. So this form of state as an ideal one is conducive to the welfare and happiness of a large majority of people who constitute the nation.

It is by no means impossible as we find an example in the United Kingdom. So this ideal cannot be pooh-poohed as that of no validity. People want to avoid any extreme ideology either of the old one or new one. This form is a half way house between capitalism and communism.

Freedom with security and property without exploitation are the main features of the welfare state. Hunger and want have no place in such a form of government. Wastages are avoided and all things are planned according to the needs of the community. It is only in the Welfare state, there is a possibility for the existence of the greatest happiness of the greatest number which is the long-cherished hope of all great men through the ages past.

Saleem's Revenge

BY

A. V. SATHYARAMAN, *Second year Engineering.*

Gopal and Saleem were great friends. The change wrought by circumstances never affected their childhood companionship. Graduation and office saw them still pursuing, what is fugitive in relationship. They remained great friends. They had work at a commercial firm at Bombay and shared a common flat. But there was a shade of discomfort, in that unshaken band of fellowship. A certain fanatic sanctity regarding one's own religion, held them upon diverse paths of opinion. In the trite reactions of argument, the tremendous friendship was shaken a little.

It was morning hour. In their common flat, Gopal was glancing through the distressing news in the paper. In that fateful year of 1947, riots had broken out in Bengal. Human beings torn by vile passions were identifying themselves with brutes, in the name of God and religion. Murder woke up in man's heart and in the heat of religious intolerance and communalism blood of Hindus and Muslims alike flowed indifferently. Destruction loomed large everywhere.

That morning's newspaper, spoke of the death of fifty human beings. Gopal was moved to helpless anger; he shouted, "How can I bear to see my brothers butchered like cattle? Look, Saleem, the fanatics of your religion have again shed blood". Saleem who was reading a book nearby hit back. "What is it that you are crying for? Is not the same animal madness being practised with diligence by the crazy Hindus?". Gopal fired again, "Cursed be the foreigners not including Muslims, trudged through the Khyber pass and looted the wealth of Hindustan." Now the limits of gentle talk ceased. They spoke daggers, bullied each other and stormed and blazed. The thread of friendship, seemed to unweave itself.

It was twilight. Saleem was alone in the flat. He was reeling with the spiritual impact of the attack from a brother. Just as darkness was swallowing up the landscape his heart was taken possession of by the devil. Saleem with a certain determination put a dagger in his overcoat pocket and came out of the house. His wandering footsteps pointed his way towards the evening haunts of Gopal. The brooding figure of Gopal soon expanded upon the greedy sight of Saleem. Saleem waited near a dark

alley dagger in hand and murder in his soul. The shadows darkened as Gopal turned his weary steps homeward. Round a dear familiar curve of the street, Gopal saw a glittering light of sinister evil, flashing into his chest. A human arm held it. To give a breathless cry to struggle to live were the last traces of a departed life. Saleem was staggered. He stood there supporting his reeling head with his bloody hands. Oh! What was it that he had done. He had destroyed his heart's bond. Deliverance from hatred came. The street which was deserted a moment ago seemed, to be full of murmuring voices. Yes, it was true. People were pouring there from all directions. Saleem got back to his senses and tried to escape. But it was too late.

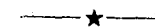
Some days later Saleem was sitting in a prison cell. It was three in the morning, and the zero hour was at six. It was his last day on earth. He was condemned to death for the murder of Gopal. In a very few hours he would be joining his friend at some other world of happiness where there are no strifes and turmoils. It all seemed to him like a dream. His childhood days, his fellowship, his fragrant days with Gopal passed in procession before his mind. The fateful day, the quarrel, the wide gulf formed between them and the final hour came crowding in his mind one after another. The bitter end was beyond his comprehension. A distant cock was announcing the morn.

The sky was clearing, dawn was near; and with it the end of his young life. The blood of the act was back in his mind. "There won't be any shedding of blood in my execution. The term of my theorising is short lived. But how to endure the agony of the tight rope around my neck even for a few moments! Oh! God have mercy upon my Soul" he cried "Open out the doors of liberty. What will happen to my young wife at the village? She will be a widow tomorrow for no fault of hers." He began to weep. But soon his tears dried up as conscience pricked him 'Did you show mercy to your friend? Did you think of his wife?' a voice from no where kept asking him.

Saleem made up his mind. He must face the gallows with courage. He was justly punished and he must pay the penalty. 'Please God grant me a nobler path in the life to follow. Let Gopal be my friend, but not to be separated like this'. The Warders entered the room. It was already time. Saleem prepared himself to go. The procession started with Saleem led by the constables followed by the warders, the Jailor and the prison doctor. Man's whole life is a procession but is it his fate alone to have such a kind of journey's end? Saleem's courage was again ebbing out. He was slowly walked up the steps of the scaffold. The destination was at last reached. The hangman put a black cloth

over his face before which he had cast a longing lingering look behind. The awful rope was put round his neck and life's flame was about to be quenched. Out of that tumult of a mind came out a woeful scream. But it was all over.

But what was it, was he yet alive? Saleem touched his neck to see whether there was any rope there. Was it true? Was he not dead already? Was he to believe his eyes which said he was in his old room seated before his table with his friend Gopal patting him on his back and asking him as to what was his reason for screaming? Yes, all these things were true. It was not a dream. The strain was over. Saleem found he had woken up from his awful trance; a sadder but a wiser man. Seated before his table, he must have fallen asleep unconsciously and his deceased mind had played havoc with him. Gopal told him that when he entered the room he found him asleep and so he was reading a book until he heard the shriek. Saleem hugged his friend with tears in his eyes. From that day he was a changed man.

Business Cycle Theories and Backward Economies

BY

M. SIVAJNANAM,

Research Scholar (Economics).

The Economists of the west who were confronted with the problem of controlling the Business cycles, propounded a number of theories which tried to explain the nature, course and causes of the cyclical fluctuations in the capitalistic economy. As one would have expected, these theories made series of assumptions as to the structure of the economy in which they hold good. As to the nature of these assumptions it may be pointed out that they are true only of an advanced and industrialised pattern of economy as is extant in countries like the U.K., The U.S.A., and Germany. In the light of these theories and assumptions the problems of the trade cycle were analysed, and measures for solving them were suggested. The different economists laid stress on the different aspects or factors as to the most important cause responsible for the cyclical phenomena. It is needless to point out that their tools are irrelevant to a controlled socialist economy of the type found in U.S.S.R. to day. Moreover, little or no attention was paid to the question whether their theories hold good in a backward economy, not necessarily a purely agricultural economy, say, for e.g., the economy of India.

The Economists are not entirely to blame. It is only natural that, obsessed by national problems of unemployment, falling income, and slackening trade, they gave little thought to the problems of trade cycle in a backward economy, except in so far it would affect their own economies. Further, on account of the preponderance of the advanced countries like U.S., and U.K., in many fields of international economy like International trade and International Finance, the cyclical movements in these countries produced inevitably similar movements in the undeveloped countries which were mainly providers of raw materials for them. Hence an independent and special study of the Business cycle problems of backward economies was neglected.

Nevertheless the question remains whether the business cycle is exclusively a phenomenon inherent in the highly industrialized economies, the backward economies receiving the impact only in so far as they have economic relations with them, or whether these backward economies too, nourish within themselves factors which may produce cyclical movements independent of external forces. In other words, we do not know whether business cycles in undeveloped systems are due to endogenous or exogenous

factors or due to both. It also remains to be seen whether the endogenous factors producing the cyclical fluctuations run counter to or whether they run concurrently and complementary to the external cyclical forces, and accordingly, whether the cyclical process in the backward country is retarded or aggravated.

It is not known from the discussions of business cycle theorists what form the business cycles would, once generated either by internal or by external forces, take in an undeveloped economy. A study of the business cycles in undeveloped systems must take care to detect unique institutional factors which may resist or aggravate the cyclical process, features not present in advanced economies. It also remains for the future economist to assess through a quantitative study, the relative force that might be exerted by these factors in either direction. It is increasingly realized that the control of business cycles can be achieved only by efforts undertaken world-wide on lines which are complementary to the mutual interests of all countries. A policy of stabilising the economy of the backward countries must be one which does justice to these institutional peculiarities. In fact, a theory of business cycles for backward economies necessarily surrounds these peculiarities, and its validity can be tested only in the light of these peculiarities. It is imperative that this study should be taken up immediately. The remedies suggested by the distinguished economists of the west cannot be accepted *in toto* in view of the fact that those suggestions are corollaries from theories which make certain important assumptions which do not at all hold good here. It is surprising and unfortunate that so far few economists have come forward to take up this important line of enquiry.

One may be tempted to point out that economists like W. S. Jevons, H. S. Jevons, H. L. Moore, John. H. Kirk, (Agriculture and the Trade cycle) A. C. Pigou (Industrial fluctuations) D. H. Robertson, J. M. Clark (Strategic Factors in Business fluctuations) T. H. Schulz (Agriculture in an unstable economy) have worked on the problem of agriculture and the business cycle, and that therefore, the charge of neglect cannot be justifiably levelled. Those who speak this do not completely grasp my point. As I pointed out earlier, it is not with a purely agricultural economy that we are concerned here. Jevons and Moore only tried to explain the business cycle as mainly due to changes in agricultural harvests. The works of Pigou and Robertson deal with changes in harvests and their effects upon business fluctuations. These are only aspects of our wider analysis, which recognizes that the backward economy is not a purely agricultural economy, but a mixed economy, though perhaps mainly dependent upon agriculture; it is backward in the sense that some of the important features of a modern advanced capitalist economy, like a well developed system of credit, a central bank which is not only the centre of the financial system but also the controller of the

banking system, elastic short term funds, mobile both internationally and inter-regionally etc., are either totally absent or are only found in rudimentary stages. Further, in the backward countries the patterns of distribution of national income are very different from, the sources and levels of savings are not the same as, and the elasticities of consumption are unlike, those commonly found in well developed economies. Immobility of factors, especially of loanable funds is much less true of the latter than of the former.

These are very important considerations; the analysis of the trade cycle, and speculations as to the proper course of action in any phase of the cycle cannot afford to overlook them. If one should press me to point out the nature of this new line of enquiry, I would draw his attention to the modern theories of the trade cycle and point out the assumptions and *cet. par.* clauses, which are either unwarranted in this context, or unacceptable without detailed statistical proof.

The one common feature of all business cycle theories is the assumption of an elastic credit supply. This is not true of a country like India; and Dr. K. N. Raj beautifully summarises the position in an undeveloped country. He says: "In advanced economic systems it is usually that the supply of money is infinitely elastic to the demand for the purposed of planning investment, and therefore it is taken for granted that the outlay on investment at full employment is at its optimum and that the real income corresponding to it is the highest that can be had. But a similar assumption cannot be made with regard to undeveloped systems, for the simple reason that the absence of broad elastic and efficient mechanisms for the distributions of loanable funds is one of their commonest concomitants. We must, therefore, allow for the possibility that the lack of "finance" may deter investments designed to increase productive capacity and cause "full employment" to be reached at levels of real income much below what they would otherwise be. Monetary management must therefore, be judged primarily by its success in introducing that measure of breadth and elasticity in the supply of money which would cease to make investments subservient to considerations of finance rather than by its prospects of controlling income fluctuations as such..... This distributional problem in monetary management is a more complex one in undeveloped systems than may appear at first sight. Firstly, the less a community is acquainted with the use of credit and the more insistent it is on centpercent liquidity the smaller is likely to be the quantitative effect of creating a marginal unit of legal tender on subsequent debt creations. Therefore, the monetary authority in charge of the creation of cash reserves will have to enter into operations on a far larger scale to produce the same effect than if the acquaintances on a far larger amounts of credit were greater. Secondly since the markets for loanable funds tend to be highly heterogenous in such systems some being very

sensitive to changes and others totally insensitive, the method of altering the supply of money in a few chosen sectors in the expectation that the effect will be transmitted to the others will not only be of no use, but if resorted to, may well create complications in the more sensitive of the markets..... Thirdly due to certain characteristics inherent in the banking business commercial banks tend to have bias against the less credit conscious sections of the population so that when they do have dealings with them it is to collect loanable funds rather than to distribute them..... These then are the limitation of monetary management in a backward economy..... If a central bank does not, or is not able to adapt its functions and operations to these institutional peculiarities its contribution to the solution of the concrete monetary problems arising in such a system will necessarily be insignificant."

In further support of my contention that the present day theories are inadequate to our purposes a few more observations may be made. Any one acquainted with Keynes's General theory will at once recognise that he talks primarily of the industrially advanced country and some of his conclusions regarding the schedules of propensity to consume and to save, conclusions which might be true under the conditions assumed by him, are to be statistically tested for valid application in a country like India. U. S. A. with 60% of her national income saved and India with only 6% of her income in savings, cannot be treated alike for purposes of trade cycle analysis. If Prof. Hansen would repeatedly point out to the declining investment opportunities and growing proportions of savings, the problem in India seems to be lack of finance for many really productive ventures. Further Propensity to consume is very high, *apriori*, in a backward country, and *per se*, the multiplier will be greater compared to the advanced nations. It may be suggested that Keynes' "psychological law" of increasing propensity to save with growing income will be more applicable in India than in U. K. where the largest share of the national savings come from the Joint stock companies. A policy of stabilising the economy of a country largely dependent upon agricultural production, whose supply as well as demand is highly inelastic with the concomitant consequences of heavy fall in prices rather than in output in a period of recession, must necessarily be different from that for a country highly industrialised, where output fluctuates much more violently than price. Conciliation and scaling down of agricultural debts, may, therefore, become a regular feature in a predominantly agricultural country at the end of every depression, with its inevitable results upon the stability of social and political structure.

The question of controlling business cycles in a backward economy had not been undertaken so far systematically. The central bank is notoriously weak. Devices for stabilising agricultural prices depend upon the nature of agricultural production, *viz.*, whether the products are

commercial crops or staple crops. If the crops are commercial crops, depending upon foreign markets nothing short of international efforts at averting a depression could be successful in stabilising their prices. The case of Ceylon is an instance of this case. Growth of national industries which could absorb the indigenous agricultural products help to isolate the economy from cyclical impacts coming from abroad.

With vast numbers of under employed people depending upon agriculture whose products enjoy markets only beyond the national boundaries, a large programme of public works undertaken by a government during a depression relieve urban unemployment, but will do very little to raise the heavily depressed agricultural prices and agricultural income, and therefore national income.

Stock-piling as an anti-depression measure presents unique problems in these countries. Agricultural commodities are not easily standardized. Storage facilities are either inadequate or absent. Agricultural commodities are easily perishable and because of their bulkiness are not easily handled or stored.

These are some of the considerations which must engage the attention of any future economist whose business in an undeveloped country is to device ways and means of controlling business cycles relieving underemployment and raising the national income and output.

Unless and until all these phases of the trade cycle studied in detail, supplemented and supported by careful quantitative analysis, business cycle theory will remain inadequate and unsatisfactory.

Ultrasonics

BY

V. AMIRTHALINGAM, III B.Sc., (Hons.)

Ultrasonics is a recent discovery in Physics. The subject of this article is to give a brief account of this new advent in Modern Science. Ultrasonic vibrations are of the same type as sound vibrations but have a frequency too high to be sensed by human ear. Threshold of sound audible to human ear is 30 vibrations. Its upper limit is taken to be 20,000, though there is much controversy over this limit. Beyond this range vibrations produce Ultrasonics.

These waves can be produced in a number of ways. We can produce them from Magnetostrictive or Piezoelectric oscillators.

If a nickel rod is placed in a rapidly alternating strong magnetic field, then, due to the molecular oscillations, the ends of the rod emit Ultrasonic waves. It is because of a series of expansions and contractions that take place at the ends of the rod.

In the piezoelectric oscillator, a crystal is subjected to a high alternating voltage. The crystal contracts and expands in a particular rate, the rate being as high as the alternation of voltage. This causes a series of compressions and rarefactions in the surrounding medium and they are of Ultrasonic frequency. This is due to the converse of the principle of piezoelectricity which studies the charge developed on the surfaces of certain crystals under pressure or any mechanical strain.

The discovery and exploitation of Ultrasonics may be quite a new and novel enterprise to us human beings, but nature knows them, from time immemorial. Nature has endowed lower animals like bats, dogs and creatures like grass hopper etc. to sense and interpret Ultrasonics.

Many of us have seen, to our wonder, bats mysteriously avoiding obstacles as they fly, even though they do so with terrific speed. This phenomenon has raised a curiosity among scientists. After a number of rigorous experiments, it has been found that bats not only create Ultrasonic waves but are capable of receiving them. They broadcast these waves and from the reflections of these waves from objects, they sense the presence of the obstacle, its distance and direction. That is why bats are called 'Radar in Nature'.

The energy of sound waves is proportional to the square of the frequency. So vibrations of the order of million cycles per second are very powerful. The effects due to the enormous energy stored up in a piezo-quartz will be astounding when the frequency produces Resonance. The effect of this tremendous energy can be easily demonstrated. A dish is taken and some oil is poured in it. At the bottom of it, a piezo-quartz is placed and it is worked. Now oil drops will surge to a height of 40 cm. Immiscible liquids such as oil/mercury or oil/water are transformed by these waves into a stable, fine emulsion. If we happen to touch a rod that is transformed by these waves, our fingers will be burnt instantaneously. These are some of the simplest experiments which demonstrate the enormous energy that is released during Ultrasonic transformation through liquids and solids.

Ultrasonics has got a very good industrial value. Very fine emulsions which are required by the photographic industry can be prepared with the help of these waves. It is used by the Navy in sending signals. Small living organisms explode and are torn to pieces when they are bombarded with Ultrasonics. Bacterias too are destroyed by this method. Recently attempts are made by eminent scientists to utilise Ultrasonics in medical lines. It is found that these waves can cure skin diseases just as Infra-red and Ultra-violet rays.

There has been a controversy over the terminology, whether they are ultrasonics or supersonics. But the term supersonic is only applicable to velocity and not to frequency. So it can be taken without much ado that the correct term is only ultrasonics.

Amusing Problems

BY

T. R. RAJAGOPALAN, *III Hons. Chem.*

1. A gentleman dying when his wife was pregnant, ordered in his will that if she brought forth a son, he should inherit $\frac{2}{3}$ of the property and the widow the remainder; but that if she brought forth a daughter, the widow should inherit $\frac{2}{3}$ and the daughter the other third; the lady, however, was delivered of a son and a daughter. What was the portion of each?

2. How can 45 be divided into four such parts, that if to the first part you add two, from the second part you subtract two, the third part you multiply by two, and the fourth part you divide by two, the sum of the addition, the remainder of the subtraction, the product of the multiplication and the quotient of the division, be all equal?

3. A certain convent consisted of Nine cells, one of which in the middle was occupied by a blind abbess, and the rest by her nuns. The good abbess, to assure herself that the nuns did not violate their vows visited all the cells, and finding 3 nuns in each, which made nine in each row, retired to rest. Four nuns however went out, and the abbess, returning at midnight to count them, still found nine in each row, and therefore retired as before. The four nuns then came back, each with a gallant and the abbess on paying them another visit, having again counted nine persons in each row, entertained no suspicion of what had taken place. But four more men were introduced, and the abbess again counting nine persons in each row, retired in the full persuasion that no one had either gone out or come in.

(a) How was all this possible?

(b) Show that, four more men might have been introduced into the convent and that all the men might have afterwards gone out with six nuns, without the abbess perceiving it.

4. A gentleman has a bottle containing 12 pints of wine, 6 of which he is desirous of giving to a friend. But as he has nothing to measure it except two other bottles, one of 7 pints and the other of 5, how must he manage to transfer the 6 pints to the bottle capable of containing 7 pints?

5. Distribute among 3 persons, 21 casks of wine, 7 of them full, 7 half full and 7 empty, so that each shall have the same quantity of wine and the same number of casks.

6. A has five cakes, and B three. They sit down to dinner with C who pays 8 annas for the meal that he enjoys. Of this sum B claims 3 annas stating that he had 3 cakes for A's 5, and that therefore he should get 3 annas and A the remaining 5 annas. Examine his contention.

HINTS AND ANSWERS

1. Divide the sum so that the son may have twice as much as the mother, and the mother twice as much as the daughter. Thus the son gets $\frac{4}{7}$ of the whole sum; the mother, $\frac{2}{7}$; and the daughter, $\frac{1}{7}$.

2. 8, 12, 5, 20.

[Solve:— $x + y + z + u = 45$; $x + 2 = y - 2 = 2z = \frac{1}{2}u$].

3. (a)

I	II	III	IV																																				
<table><tr><td>3</td><td>3</td><td>3</td></tr><tr><td>3</td><td></td><td>3</td></tr><tr><td>3</td><td>3</td><td>3</td></tr></table>	3	3	3	3		3	3	3	3	<table><tr><td>4</td><td>1</td><td>4</td></tr><tr><td>1</td><td></td><td>1</td></tr><tr><td>4</td><td>1</td><td>4</td></tr></table>	4	1	4	1		1	4	1	4	<table><tr><td>2</td><td>5</td><td>2</td></tr><tr><td>5</td><td></td><td>5</td></tr><tr><td>2</td><td>5</td><td>2</td></tr></table>	2	5	2	5		5	2	5	2	<table><tr><td>1</td><td>7</td><td>1</td></tr><tr><td>7</td><td></td><td>7</td></tr><tr><td>1</td><td>7</td><td>1</td></tr></table>	1	7	1	7		7	1	7	1
3	3	3																																					
3		3																																					
3	3	3																																					
4	1	4																																					
1		1																																					
4	1	4																																					
2	5	2																																					
5		5																																					
2	5	2																																					
1	7	1																																					
7		7																																					
1	7	1																																					

(b)

V	VI																		
<table><tr><td>0</td><td>6</td><td>0</td></tr><tr><td>6</td><td></td><td>6</td></tr><tr><td>0</td><td>6</td><td>0</td></tr></table>	0	6	0	6		6	0	6	0	<table><tr><td>5</td><td>0</td><td>4</td></tr><tr><td>0</td><td></td><td>0</td></tr><tr><td>4</td><td>0</td><td>5</td></tr></table>	5	0	4	0		0	4	0	5
0	6	0																	
6		6																	
0	6	0																	
5	0	4																	
0		0																	
4	0	5																	

The more the angular cells are filled, by emptying those in the middle of each bond, the double enumerations become greater, the numbers in the angular cells being

counted twice, these cells being common to two rows. Thus the number though diminished, appears always to be the same; and the contrary is the case in proportions as the middle cells are filled by emptying the angular ones.

4. The 12 pint bottle, the 7 pint bottle and the 5 pint bottle contain successively the following number of pints:—

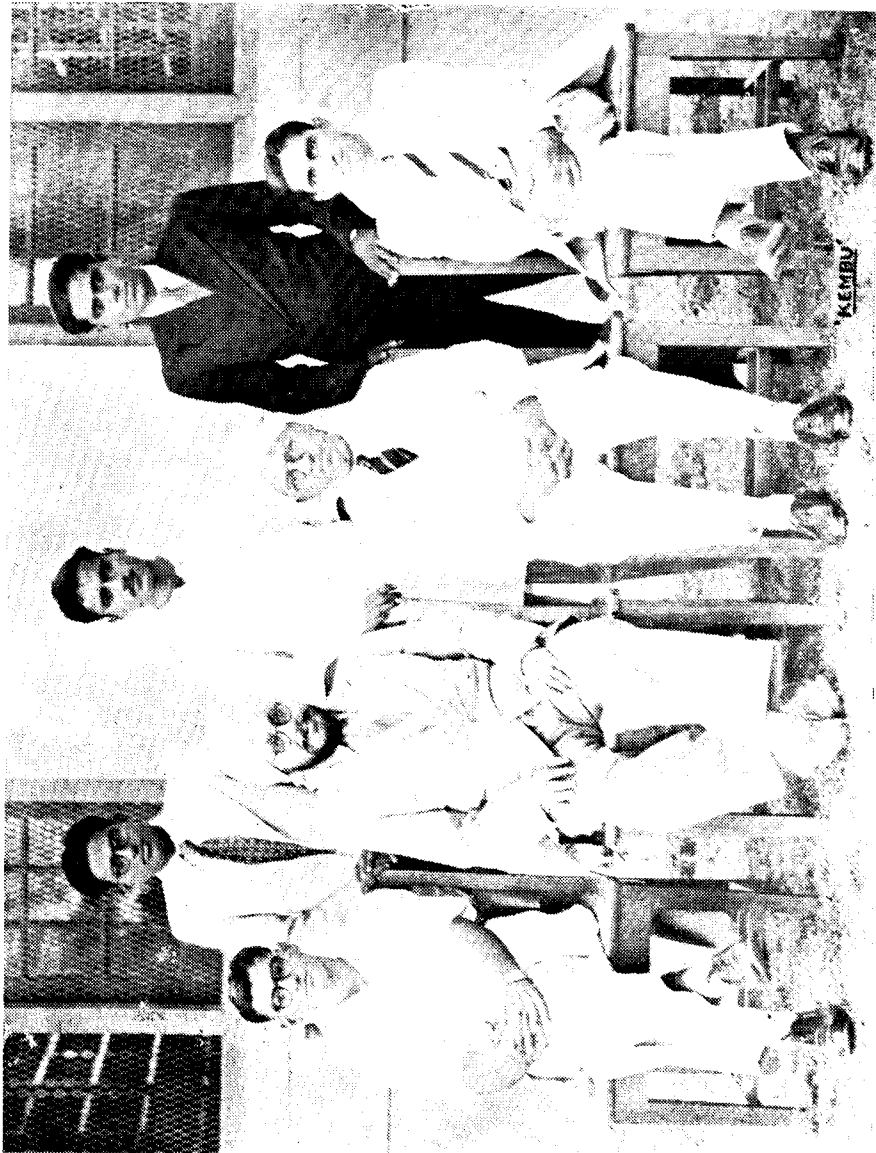
- (a) 12, 0, 0; (b) 7, 0, 5; (c) 7, 5, 0; (d) 2, 5, 5;
(e) 2, 7, 3; (f) 9, 0, 3; (g) 9, 3, 0; (h) 4, 3, 5;
(i) 4, 7, 1; (j) 11, 0, 1; (k) 11, 1, 0; (l) 6, 1, 5;
(m) 6, 6, 0.

5. This problem admits of two solutions, as shown by the following two tables:—

	Persons.	Full casks.	Empty.	Half full.
I	1st	2	2	2
	2nd	2	2	3
	3rd	3	3	1
II	1st	3	3	1
	2nd	3	3	1
	3rd	1	1	3

6. A should get 7 annas, and B only one anna.

ANNAMALAI UNIVERSITY ENGINEERING & TECHNOLOGY HOSTEL
Representative Council (1950-'51)

Sitting:—Sri K. Ramaswamy, B.Sc.
(Rep. Sec. 3, Hostel Secretary).

Dr. S. G. Manavala Ramanujani, M.A., Ph.D. (Lond.), D.L.C., etc.
(Vice-Chancellor).

Standing:—Sri A. C. Skaria, (Rep. Sec. 1).

Sri U. Bapayya, (Rep. Sec. 2).

Sri K. Somasundaram, (Rep. Sec. 4).

Prof. S. S. Bhatia, B.A., B.T., B.Sc. (Eng.),
Shelf, A.M.I. Mech. E. (Warden).

Prof. B. Narayan Das, M.Sc. (Cal.)
(Deputy Warden).

P/L. P. Shunmugam.

Joseph A. Lucas (Senior Rover Mate).

P/S. A. S. Jagannathan.

S. Viswanathan.

P/L. S. Ziauddin Ahmed.

The Physics of Rain

BY

J. RAJARAM, B.Sc. & C. G. BALACHANDRAN, B.Sc.

Many an afternoon, dark heavy clouds would be built up in the sky, only to vanish mockingly in the evening! Could human ingenuity devise a method which might force them to yield their water? That was the burning problem of the day for the scientist. Recent studies suggest suitable solution for the problem.

When the earth was young, its atmosphere probably contained much hydrogen. Unlike her sisterplanets, our Mother Earth had not enough gravitational pull to retain the light and therefore fast moving hydrogen molecules. With the passage of centuries, most of the hydrogen molecules must have dispersed shooting out into the space like very fast rockets. The remainder combined with oxygen to form water vapour. As the atmosphere cooled further, the water vapour condensed forming permanent patches of water, the collection of which gave birth to the first ocean.

There are always some vapour molecules over every liquid surface. A vapour which is to be in equilibrium with warm water must contain more molecules than one which is saturated relative to a colder surface. Cold air containing fewer saturated molecules, when moves over a warm ocean, has its moisture content increased. Much vapour also reaches the atmosphere in the fresh trade winds in their passage over lukewarm tropical seas. Relatively warm air cooled from below loses some of its vapour to the surface by condensation. The difference between the number of water molecules that evaporate from and those condense on the surface of the earth, is made up by a host of enterprising molecules, which make an adventurous journey.

Much vapour is carried upwards by vertical air currents. The rising air expands and the molecules spread over larger space, the kinetic energy being decreased with consequent cooling. The air becomes cold enough to the extent of super-saturating its water vapour. At this stage the moist air would lose more molecules, towards the water surface with the same temperature, than it could gain from it. The absence of permanent water surfaces in the free atmosphere causes the vapour molecules to build them from scratch, and, this is by no means easy.

The resultant force of attraction between two individual molecules is always vertical to the surface and this force compels any group of molecules in liquid phase to assume a spherical shape characteristic of all small drops. This resulting force on a droplet is small because of its strongly curved nature and helps readily the disintegration of the droplet by evaporation. The time during which two molecules are in close union is of the order of a hundred millionth part of a second. But this period is lengthened when more and more molecules join the doublet before its disintegration. The average natural cloud droplet contains about five hundred billion such molecules. Such a large group can only gather from modest beginnings if there are a great number of molecular collisions within a sufficiently short interval and this condition can be realised only if the vapour is super saturated (*i.e.*), a vapour which contains many more molecules than are necessary to maintain equilibrium with the droplet once it has formed.

Water molecules require "condensation nuclei" for condensation and this is realised by substances which absorb water. The atmospheric condensation nuclei are probably made of,

- (a) Salt particles which are the residue of evaporating sea spray,
- (b) Small blobs of Nitric acid which are formed by lightning discharges or perhaps in the wake of Cosmic rays, and
- (c) of particles which come from man-made combustion.

Dust which is abundant in the air exerts no particularly strong attraction upon water molecules. The number of condensation nuclei is always sufficient for the formation of cloud droplets whenever the vapour pressure rises a fraction above saturation value.

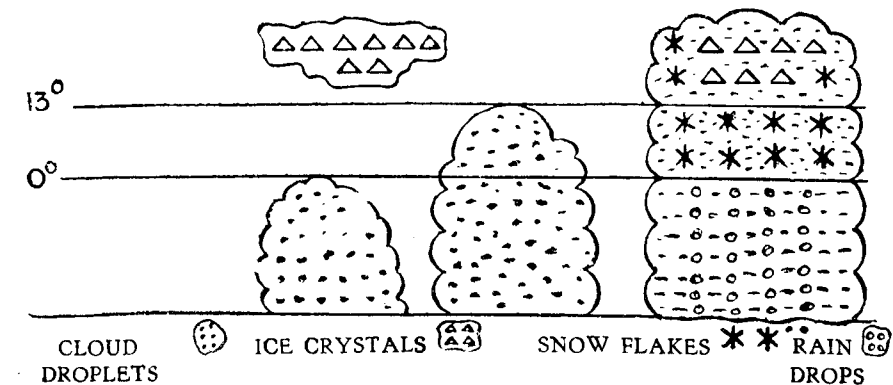
There is a great difference between the cloud droplets which first form around the atmospheric condensation nuclei and the drops which make up the rain. The cloud droplets are so small and they sink so slowly that they evaporate after a fall of only a few inches below the saturation region. That is the reason why many clouds have such an even well-defined base. Rain drops on the other hand fall fast due to their heaviness, evaporate slowly and they can even reach the ground. Only a few cloud droplets can grow to rain-drop size because of the insufficiency of water vapour in them. What is the agency that causes this phenomenon? What can be the mechanism of this selective process?

One possible factor is the unequal size of droplets. The disappearance of the droplets by evaporation, increases the host of vapour molecules which can be gobbled up by the bigger drops. This effect ceases to be effective for droplets above a certain size. In some clouds the droplets do

grow actually, yet the further growth is exceedingly slow. It requires a prolonged sojourn of the droplets in a slightly supersaturated medium. Even then those clouds seldom produce more than a fine drizzle, whose small drops may reach the earth, provided the journey is not too dry. The formation of big drops which fall from rapidly changing storm clouds is often explained by a theory which postulates that they have been born as tiny ice crystals in the upper part of the raining cloud.

The building up of a crystal solely by the chance of collision of vapour molecules is even less probable than the formation of drops in that way. At higher temperatures, drops rather than crystals will form. Conditions are different in the presence of suitable nuclei. At temperatures, below freezing point, the vapour molecules will tend to attach themselves to any existing surface or edge called "crystallisation nuclei." The air contains many crystallisation nuclei, which float about as fine dust particles. They are much too small to be seen. But they do not act as efficient crystallisation centres at temperatures of about 13 to 15°C. Clouds which are warmer than that usually consist of droplets alone.

So, a cloud at freezing temperature may contain both crystals and droplets, the existence of which within a cloud will always greatly facilitate rainfall. When they exist simultaneously, the vapour molecules from droplets attach themselves to crystals because of the difference in the degree of vaporisation. The crystals hence grow larger and the heavy flakes formed fall towards the earth.

When they come down the flasks thaw and each forms one or several big rain drops. During their further falls the rain drops may swallow those of the little cloud droplets which happen to be right in their path. These enable them to pass even through long dry passages down to the ground.

The argument so far represents the current ideas on the physics of rain. These ideas suggested some possible alterations in the traditional rain—making methods of the witch—doctor. Scientists tried to solve the problem by sowing tiny crystal germs into these clouds which rise above freezing level but which do not quite reach the natural level of crystallisation. Such germs should grow like seeds in fertile soil. When they have grown big enough they might bring the water down to the earth. It has now been discovered that very large numbers of small crystal germs are formed when molecules collide in a very cold and highly super saturated vapour and this degree of supersaturation can be achieved simply by the rapid cooling of moist air. One way of doing it is to bring the air suddenly into contact with some very cold substance such as solid carbon-di-oxide—or dry ice, as it is often called. If we drop small pellet of the substance through the atmosphere, billions of tiny ice crystal germs form in its trail. If all these small crystals would spread through out a cloud of super cooled droplets, each one of them might grow to become a big snow flake and hence a rain drop. The growth of the crystal depends on the amount of water, on the temperature, turbulence and other physical properties. Instead of forming crystal germs we could sow particles of other substances into the super cooled clouds. Provided the structure of these particles is suitable they will serve as nuclei for crystallisation. Clouds which are not super cooled could be affected by spraying a hygroscopic substances. These substances bind the water molecules strongly and this property causes big drops to form around them. Rain has been precipitated in Russia by the dusting of clouds with calcium chloride, which is a very hygroscopic chemical. The injected clouds become slightly warmer than the surrounding air because of the effects due to the heat of crystallisation and thus the clouds rise up and when they go up high above all the other clouds rain comes out of their base.

At this stage, people can make the clouds yield their water, but they cannot make "rain", for that process involves great experimental difficulties. The scientists are advanced to the extent of disturbing the clouds, when they do not want to have a rain. We have had an instance of a scientist trying to bring forth rain from clouds at a certain place and the failure he met with when the excited clouds poured their water at some other place and worked havoc. Though man tries to over power the effects of Nature, she does gain the upper hand.

—★—

What, then, must we do?

BY

A. JOHN CHERIAN, *Engineering III Year.*

It is with fear and distress that we watch the disintegrating influences working in India. I do not mean that India is going backwards like every other country: full of enterprise and adventure she is moving forward. As soon as the Britisher withdrew from India each citizen felt the urge to contribute his mite towards making India happy and contented. He began to work in his own way, according to his capacity and in the light of his own knowledge and experience. But the degenerating influences produced by caste distinctions and class rivalries became more and more aggravated, so that now we find the people working in terms of language and caste instead of India united. In spite of the bright visions of our Prime Minister Shri. Jawaharlal Nehru, the disappearance at this juncture, of Sardar Patel, the man of action, makes one feel that we have moved to the edge of a precipice.

The various groups are absorbed in producing ingenious arguments which separate each other only more and more. There is considerable scope for personal prejudices to play havoc. If India had continued as one unit these damaging forces could not have assumed such threatening proportions. But Pakistan tore herself off; and there was bloodshed and impoverishment. Because of such conditions our culture is being blamed. Still we find the cultural character changing with unprecedented rapidity. People are gradually learning the value and meaning of culture; but till we acquire the right type through proper education man will fight with man. Of the various factors concerned in shaping culture science is making very rapid strides, and a scientist is looked upon as a very important person. He thinks only in terms of construction or destruction. Dr. Nobel, the Swedish scientist and industrialist, wished to invent some terribly destructive weapon in the hope that man may not think of waging war, fearing the magnitude of destruction each may inflict upon the other. We now hear of the Atom bomb, the Hydrogen bomb and the Cosmic bomb, the last two being claimed to be even more destructive than the first, which sealed the fate of two large towns of Japan, Hiroshima and Nagasaki. Yet we think of physical force in order to settle our differences!

What, then, must we do? We must give a complete reorientation to our outlook. We must learn to think in terms of the other man's rights and privileges: and this is possible only if there is love for one another. To love one's neighbour is an extremely difficult affair. To practice it one must have indomitable courage and a very strong will. All who care for the welfare of India will accept the challenge forthwith, because an immediate recognition of the brotherhood of man is an urgent need for cohesion and harmony in India.

A Centenary Appreciation of Robert Louis Stevenson

BY

M. N. RAGHURAMAN.

I. INTRODUCTION.

So it is, that a century glides on, and the formidable influence left, by men of heroic mould, betters the tradition of mankind. This celebration of the Literary centenary of Robert Louis Stevenson crowns a smiling prospect, of the light of our memory. Posterity looks behind, and seeks new notes to set the world a-singing, to a familiar symphony, sung of yore. Strong-smitten chords of remembrance, pulsate in us, a unique sensibility of reverence for the mighty dead. We are never be calmed by our admiring instinct, or perhaps never hold our tongue from irreverent judgement. Be this as it may, our own little streams of lives, take their source, from the thundering cataracts of lives of our forbears. We will set our minds to build a fair conception of this Happy warrior, snatched away in the full tide of a buoyant life, still full of promise and hope. It is good to dwell upon the idea, of how the high Gods in heavens, decided to prove to the world, that a mortal has mettle in him, to defy momentous destinies. This knight-errant battling with death, looked upon life, with such a joyous animation, that a hopeful impulse cheered other knight-errants battling with Life. A good part of this trifling paper, in my hand, would answer to the spirit of the obligations of youth, to R. L. Stevenson.

II. APPEAL TO YOUTH

Mr. Henry James says well. "The part of life which Stevenson cares foremost, is youth and the direct expression of the love of youth is the beginning and end of his message". The 'Lantern-Bearer' sheds a singular light upon the aches and ecstasies of the world of Youth. He is so consciously alive, in his own happy phrase, 'to lend a musical voice' to sing, Shakespeare's Strain "The web of our life is of a mingled yarn, good and ill together." In one of the noblest of books, most serviceable for youth "Virginibus Puerisque" the writer draws a distinguishing line between Hope and Faith, and, grasps the hand of youth, proclaiming gleeful fate of mankind. The potent stimulus of this book, is the dominant expression of courage. The troubles of that uncertain age of youth, might seem portentous at a distance, but they are all the things of a movement. R. L. S. briskly stirs—us, in these words, "If the youth is well armoured for this world....., he must like any other soldier, in any other stirring deadly warfare, push on at his best pace, until he touch the Goal." Hear him again, bidding defiance to destiny. "There are many matters in which

you may lay destiny and bid him stand and deliver. Hard work, high thinking, adventurous excitement and a great deal more that forms part of a man's spiritual bill of fare, are within the reach of every one, who can dare a little and be patient." I should like to quote more, but anyone can exult in the sunrise of youth, springing radiant above, unfearing and joyous as truth. To strike a brave and vivacious note, and to have shouted that piratical phrase "Stand and deliver" at the very vestibule of death, rings in by a natural Transition, that great romance "Treasure Island" G. K. Chesterton inimitably sets down "Treasure Island" as "the romance of the faith and tryst of boyhood". The picture of Jim Hawkins, the young Hero, changing the the course of ship, gathers impetus in every boy's imagination. Mr. Gladstone, they tell me, became a bright boy again, when as Prime Minister, held his breath over "Treasure Island". The master of that romance drags us, blindfold, but safe, to the ultimate Treasure Island. We are blessed with a classic. There is, yet, another book of R. L. S. which is the key to enter the Kingdom of make-believe. If the root of the matter, be in him, any youngman may turn the pages of "New Arabian Nights" and contented by pace the streets of any Lamp-lit City, courting adventure from round a corner.

The finer graces of his temperament are of a charming versatility. Stevenson's positive ethic of active living, a faith inherited from Walt Whitman's converts us to a high joy of living. The experience of Whitman's "brave delight fit for freedom's athletes", signifies, to R. L. S. thus." Still, the world appears a brave gymnasium, full of sea-bathing and horse-exercise and bracing manly virtues." All that canoeing and glorying in open-air, form the direct sum of his delightful love of nature and adventure, 'The love of brave words and brave deeds' has given us "An Inland voyage" and "Travels with a Donkey".

III. MAN AND ARTIST

Whether it be, that Stevenson was a little too fastidious or that he painted in bright hues, the harmonies at prose, the critic of art, will bother about. For my own part, the delightful blend of a 'dulcet and harmonious breath' imposes the imagination. The structure of his 'House Beautiful' of art, is one of courageous cheerfulness. The great maxim "Style is the man" lends us, another instance of a man of sterling courage and smiling friendliness. That impassioned gesture of speech, a marked gesticulation in a new direction of renewed delight is the authentic voice, pulsating through centuries. Sir Arthur Quiller-couch, better known as "Q" a mighty Stevensonian, says well, "There is a high and rare courage shining through the pages of R. L. S." Stevenson is eminently conscious of the manner of his literary form. as D'Artagnan, the captain of Musketeers, practised gallantry. The same union of swagger and courage rings through his writings.

The revival of the personal element in English Literature and the whole tale of his life, are equal in the claim for his enduring title to fame. The public homage and my attempts at self-expression, are empty hostages of shape. But his 'familiar immortal spirit' and his gracious humanity, make me feel with Sir Edmund Gosse. "Was there such a gracious creature ever born." Stevenson, early learnt the "high doctrinality of suffering" yet withal marched on with undecaying gladness of heart. Nothing could ever change the eternal serenity of R. L. S. where unwearied special emphasis was towards the attainment of perfect equipoise.

"To renounce when that shall be necessary and not to be embittered; to keep a few friends but there without capitulation; above all, on the same grim condition to keep friends with himself—here is a task for all that a man has of fortitude and delicacy."

IV. CONCLUSION.

The Supreme egoist, one who remembered his powers as well as blemishes has feelingly expressed, "Here lies are, who meant well, tried a little, failed much." The Prince of idlers was a lover of labour. I love to recall R. L. S. as a high-spirited youth, snapping fingers at prudence, and composing the authentic cadences of his racy and harmonious prose. I love to recollect his pious devotion to art and his growth of powers from "Kidnapped and Catriona" to that noble fragment "Weir of Hermiston". This above all, I cherish with Stevenson his "Happy Thought."

"The world is so full of a number of Things, I'm sure we should all be as happy as Kings." R. L. Stevenson's "divine unrest" sought for the best notes of the broken melody of the "time-devouring nightingale." His striving heart bent upon scaling the arduous hill-tops of life, has become, the Light Beautiful beckoning forth, much that forms of the striving, of the youngman as an artist. G. K. Chesterton's beautiful emotion, occurs to me. "Glad did I live and Gladly die," has a lilt in it that no repetition can make quite unreal, light as the lifted spires, and translucent as the dancing waves, types of a tenuous, but tenacious levity and the legend that has made his grave-yard a mountain-peak and his epitaph a song."

We are conscious of "a soul beautifully poised upon itself and nothing doubting, nothing desiring, clothed in peace." His message to mankind, nay his honouring the individual,

"O toiling hands of mortals! O unwearied feet, travelling ye know not whither! . . . Little do ye know your own blessedness; For to travel hopefully is a better thing than to arrive, and the true success is to labour."

"The Significance of Population Study in Asia"

BY

(R. SUBRAMANIAN, *Research Student.*)

Ever since man conquered nature, tamed and compelled her to serve his purposes in thousand and one ways, the world progressed through a series of cycles of births, growth and decay, each cycle, changing as it did, the phase of social and economic structure dependant on it. The Stationary State conceived by the Classical Economists did not make room for economic progress, for they thought pessimistically that the world would not survive the catastrophe of increasing population at a rate faster than the means of subsistence, thanks to the principle of 'Diminishing Returns'. Therefore any sign of economic progress can only be illusory in such a state of society. But their prediction of a stationary society, which apart from being incapable of making any progress in the economic field, was best suited for the cultivation of fine arts and moral virtues, as some believed it to be, was a mere myth; for, laterday industrial and scientific advancement and inventions, to which we all owe so much, have proved practically the inefficacy of their prediction and it may be pointed out that scientific application in the field of industry and agriculture has been responsible to offset any tendency of Diminishing Returns (though at present the Malthusian Law holds good as far as some of the Asian countries are concerned). Since then the world has been witnessing the phases of economic progress. With the changes brought about by the growth of science and its applications in the ordinary business of life of the people, the economic outlook of the people slowly adapted itself to the changing conditions, so that economics began to emerge as a completely distinct doctrine as science, though in the past, in the hands of the fathers of antiquity, it was not so. Thenceforward the economic phenomena came to be described by a composite co-ordinated logical system of doctrines which have so much advanced to-day. Recent developments in economic thought shows the part the Govt. of a country has to play in aid of economic progress when it is impeded by lack of investment opportunities in its economy, on which depends further growth in income and employment, thereby promoting the welfare of the people. Thus the role of the state in the furtherance of economic well-being of its subjects is recognised more and more today, so much so that it is called upon to carry out a comprehensive program of economic planning to achieve this end.

In the light of these developments the Asian countries provide a sorry spectacle; the age long colonialism under which they were under-nourished and crippled, is slowly disappearing in these countries as a result of a surging up of nationalism foreshadowed by a wave of communism. Some have successfully triumphed over this; a few have shirked colonialism and have established independence of their own.

Nevertheless the main problem, remaining with them, is the abject poverty of their millions. The lopsided economic development of the world which is responsible for the preponderance of the western countries in raising their economic status higher than in Asia, is often pointed out as being due to the ties of colonialism and the complete neglect of such a development in the countries of Asia is largely reflected in the present day world tensions. Countries that stand by democratic principles headed by U.S.A. have come to realise the importance of making good the imbalance in the economic freedom of the people of Asia who otherwise are forced to seek redress in some kind of economic organisation capable of providing for them at least the basic necessities of life; and the Western World fearing so much for the encroachment of communism in these lands of poverty and untold misery, has expressed themselves their intention of creating such conditions as are totally not conducive to the growth of communism in Asia. The recent Colombo Plan and the President Truman's Point Four Program designed towards raising the Asian from the abyss of economic distress, are formulated to fulfil such a purpose.

To achieve considerable strides in economic progress with the help of such plans is indeed a formidable task as far as these countries are concerned and that too within as short a period as possible. As we are all familiar, more than half of the world's population are concentrated in this region oppressed by the problem of producing enough food to maintain at least the existing meagre standard of living. In contrast to the modern West which has successfully chosen a line of 'efficient recruitment to life' by controlling wasteful reproduction through low birth and death rates, the countries of Asia are suffering from the melancholic problem of balancing of life by means of a high fertility and mortality rate, every increase in the population pressing against the means of subsistence. Such being the case in the Asian countries, any planning for economic development in future will have to consider seriously whether the undeveloped countries of Asia could progress along the course traced by the countries of the West, in tackling the issues of the existing high mortality and fertility rates while bringing about an improved conditions of living for the people. Undoubtedly such problems belong to the domain of the science of Demography and demographers have to play an important part in designing the future status of these millions.

The significance of a study of the population problems of these countries arises from other contexts than the one given above. The low nutritional status of the people which makes them easily succumbable to diseases of many kinds combined with the dependance on agriculture, carried on with crude methods of cultivation turning out consequently at very low yield per acre, the rapid growth of population which is typically Malthusian, making the man-land ratio deplorably low thereby affecting the standard of living, the enforced idleness and unemployment experienced in these countries due either to lack of capital to tap the available resources or to increase in the number of people who are to be fed, clothed, and sheltered, the depressed plight of education, public health, sanitation and housing which often account for a high rate of mortality among men, women and children, the low per capita income of the people which never allows them to make both ends meet these and similar problems have to be studied in detail to find a way out, and the torch of demography can throw a huge beam of light on these subjects of topical interests. Further it may be pointed out that the phenomenal growth of population in this region, compared to the relatively small segment of human race in the West which has successfully triumphed over the period of transition from wasteful reproduction to planned parenthood and efficient recruitment of life, is a head ache to the statesman who may try to provide the people at least the irreducible minimum of the basic necessities of life, so that they may be allowed to maintain life on a satisfactory and dignified basis. Thus any struggle for existence here will have to face the issue against the background of the population problems confronting these countries. A drive towards freedom from want in this part of the world will necessarily involve a social policy of population restriction as much as any other policy directed towards relieving the pressure of population of land in S. East Asian countries.

It is often a matter of course to point out that certain countries in Asia or rather most of them are over populated in the sense that the countries concerned support a population beyond their means of subsistence which they cannot afford to; eventually every increase in population, thanks to the high fertility rate prevalent in these areas, involves an increase in wants which have to be satisfied by utilising the available resources of production. But unfortunately the increase in production of goods to satisfy these additional wants does not at all keep pace with the increase of population, so that the unproportional increase in the production of goods often result in the lowering of the standard of living of the millions. Such a thing takes place because of the preponderance of labour over capital equipment; and we all know that this area (S. E. Asia) is regarded as an undeveloped part, so much so that the poor countries of this part of the Globe have been forced to depend on foreign capital for bolstering up production of goods and services to promote the welfare of the people. The danger of over-population arises in such countries as

China and India from the shortage of land to feed the addition of mouths year by year. The concentration of population in small areas unsuitable for extensive cultivation on scientific lines, has been partly responsible for the abject poverty of the people of this area. But once a country finds itself in the threshold of rapid increase in capital equipment at a rate faster than the growth of population it can easily escape the danger of over-population; to the countries of South East Asia, this prospect seems very remote at present, though not in future, due to lack of adequate capital equipment. Granting that over-population will not be a danger to the economic development of such a country, some economists believe that any further growth in the population of the country stimulates high level of economic activity as a result of increasing demand for goods that provides ample opportunities for investment. Again such course of things in the already undeveloped areas of Asia can be reserved for future investigations, as the imperative need now is to find a favourable solution for the population problems affecting the countries. The immediate solution seems to be in the adoption of a national population policy for these countries, for the welfare of the masses as a whole profoundly depend on the size and composition of the population. And any amount of economic planning in these countries will have no meaning unless planning in numbers that are to be fed, clothed, and sheltered, is given top priority.

Well, these are some of the highlights that are likely to be paid attention to, in a study of the population problem of the countries in Asia. Before embarking on any programme of economic development geared towards securing a better standard of living for the poverty-stricken masses in the lands of Asia, adequate *a priori* knowledge of the impoverished millions here is a pre-requisite to achieve the end. The dissemination of such a knowledge is also important in this connexion, as it affords a complete view of the picture on hand, making the task ahead an easy matter. It is but appropriate here to mention the aim of the 'Indian Institute for Population Studies' Annamalaiagar, the first of its kind in Asia, which consists in the study of population of the Asian countries in its varied aspects, both qualitative and quantitative aspects of it. We may hope that institutions of this type will be founded in Asian countries where it is inevitable, devoted to the study of humanity at large, thus striving to find out a solution to the economic ills of these countries and helping to salvage the humanity from the abyss of poverty and misery.

For it is internationally accepted that all the people in the world may be allowed 'to live out their lives in freedom from fear and want'. What people want to day is 'security' which may be regarded as a part of the 'contemporary climate of economic opinion'. The majority of human race who are experiencing the risks and suffering in the form of

unemployment, low income, meagre or no sanitation and poor public health and the like are the inhabitants of Asia. The spirit of nationalism designed to sever the age old ties of colonialism is surging up in these countries and it is sought the way to save the people out of the present chaos. Every body, every where should be given reasonable opportunities for living a civilised life. This cannot be done overnight; at any rate, we can expect it in future; but sooner it is done the better. What we need more at this context is 'butter' and not 'guns' to stem the tide of communism which lures the millions to escape from the jaws of poverty and misery. Studies of the population problems in Asia assisted by economic planning for these countries will throw a flood of light on the main problem confronting the countries which would help the world to survive the present catastrophe, so that there may be an integrated world community on the lines of economic collaboration.

Do you know it ?

BY

A. S. VENKATASUBBAN, III Hons.

HIGHEST WATERFALL:

The World's highest waterfall is *Kaileur* fall on the *Potaro River* in British Guinea. Under normal conditions water drops 870 ft. In the rainy season when the river is swollen the actual drop is over 900 ft.

There is enough power in the fall to provide electricity for a city of the size of London.

WORLD'S BIGGEST UNIVERSITY:

California University.

Area : 10404 Acres.

Area of Agricultural farm : 1650 Acres.

No. of Lecturers : 3235.

No. of Students : 43600.

No. of Books in the Library : 25 Lakhs: its cost approximately 18 crores.

Annual Expenditure : 20 crores.

WORLD'S BIGGEST CHURCH:

St. Peter's Church in England.

Height : 475 ft.

Pillars circumference : 50 ft.

Its height : 96 ft.

WONDERS OF SANFRANCISCO:

Shakespeare's Garden.

In this garden the flowers mentioned in Shakespeare's works are being planted and kept. Its highest temperature is about 79°.

GOLDEN GATE PARK:

Area 1013 acres. In that is situated 'Stain Hard's aquarium.' This is the world's biggest aquarium.

CALTEX:

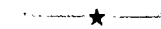
Brief shortened name for **California Texas** oil company.

NEWS:

Tidings (Regarding matters political commercial, Social etc.) from all the directions **N**orth, **E**ast, **W**est and **S**outh.

WORLD'S LENGTHIEST WRITTEN CONSTITUTION:

India's Constitution.

Alphabetic Maxims

COMPILED BY

T. N. KRIPENDRA BABU, V. Hons. Annamalai University.

All ambitions are lawful except those which climb upward on the miseries and credulities of mankind.

—Conard.

Brotherhood is not just like a Bible word. Out of comradeship can come and will come the happy life for all.

—Brown.

Capital, created by labour of the worker, oppresses the worker by undermining the small proprietor and creating an army of the unemployed.

—Lenin.

Democracy is a kingless regime infested by many kings who are sometimes more exclusive, tyrannical and destructive than one, if he be a tyrant.

—Mussolini.

Equality: We hold these truths to be self evident, that all men are created equal; that they are endowed by their creator with certain unalienable rights; that among these are life, liberty and the pursuit of happiness.

—Jefferson.

Fascism! By it cure the evils of Democracy! Funny therapeutics! I have heard of their curing syphilis by giving the patient malaria, but I have never heard of their curing malaria by giving the patient syphilis.

—Sinclair Lewis.

Government of the people, by the people and for the people.

—Lincoln.

Habit is the enormous flywheel of Society, its most precious conservative agent.

—William James.

Idols! Four species of idols beset the human mind; idols of the tribe; idols of the cave; idols of the market; and idols of the theatre.

—Bacon.

Jew! If my theory of relativity is proven successful Germany will claim me as a German and France will declare that I am a citizen of the world. Should my theory prove untrue, France will say that I am a German and Germany will declare that I am a Jew.

—Albert Einstein.

Knave; a rascal; an eater of broken meats, a base, proud, shallow, beggerly, three suited, hundred pound, filthy, worsted—stocking knave . .

—Shakespeare.

Literature—There is in the first the literature of knowledge and secondly, the literature of power. The function of the first is—to teach; the function of the second is—to move.

—De Quency.

Man is a noble animal, splendid in ashes and pompous in the grave, solemnizing nativities and deaths with equal lustre not omitting ceremonies of bravery in the infancy of his nature.

—Browne.

News—When a dog bites a man that is not news, but when a man bites a dog that is news.

—Dana.

Order is Heaven's first law, and this confest, Some are and must be greater than the rest.

—Pope.

Pens are most dangerous tools, more sharp by odds

Than swords and cut more keen than whips or rods.

—Taylor.

Questions are my servants:

I keep six honest serving men

(They taught me all I know):

Their names are What and Why and When,

And How and Where and who.

—Kipling

Religion has reduced Spain to a guitar, Italy to a hand organ and Ireland to exile.

—Ingersoll.

Self-sacrifice enables us to sacrifice other people without blushing.

—Bernard Shaw.

Tragedy, high tragedy, is the school of great men. It is the duty of sovereigns to encourage and spread it. Tragedy warms the soul, raises the heart, can and ought to create heroes.

—Napoleon.

Union and Liberty, now-and for ever one and inseparable.

—Webster.

Violence: the very first essential for success is a perpetually constant and regular employment of violence.

—Adolf Hitler.

Wonder is the feeling of a philosopher, and philosophy begins in wonder.

—Socrates.

Xmas is cheerfulness.

—Anon.

Youth, flaming, has become a flaming question. And youth comes to us wanting to know what we may propose to do about a society that hurts so many of them.

—Roosevelt.

Zeal for God is a zeal also for love, mercy and goodness.

—Bible.

The ways of Woman—A Dream

BY

G. VENKATANNA, B.A. (Hons.)

When the strain of battle became a little less, the Company was ordered to rest for a while. Naik Lal retired to a small thicket hard by. What with the heat of the day, what with the weariness of the fight, he at once sank into glorious sleep. For a while he escaped from the realities and dreamt a dream.

In his dream, the weary soldier caught sight of a little knot of spreading chestnuts. At once he headed for the shady spot with a face all beaming with joy. He had strayed from his Company and had spent many a burning day and freezing night, when, on a blazing after-noon, he tumbled on this cool place. He flung his rifle on the floor, quaffed the little remaining water from the water bottle and threw himself down on the floor with a thud. He wiped the sweat off his brow and leisurely drew a cigarette from his pocket. Hardly had he enjoyed a couple of puffs when he espied a figure resembling a woman walking gracefully towards him. With usual army shrewdness, he guessed that she was a refugee seeking shelter. In a moment he gathered his kit, put on his cap and marched towards the damsel. He fired a smart salute, marched two steps backward and said in a husky voice trying all the time to be as polite as he could:

"At your service, lady. Can I do anything for you? I am Naik Lal M.C., and I belong to the 2nd Infantry....."

"Thank you so much, please," snapped the fairy, "I am no damsel in distress; and I need no help from you just now."

At this curt refusal, the soldier lost his spirits. Next moment he was embarrassed to see the damsel gently taking him by the hand and leading him to the shade. His face brightened up once again when the fairy talked to him in a familiar and loving tone.

"What do you think I am, my dear Jawan? Perhaps, a member of the W.A.C. (I)? No, please. I come direct from Heaven in order to justify the ways of Woman to Man. Very often, you must have heard people talking madly and ill of women. They say that Woman is at the root of all trouble and misery in the world. Men curse, hate, despise, spurn,....."

"But a soldier never does that sort of thing, madam," broke in Lal.

"May be not, at least as long as you guys are in the army. But let me assure you, soldier, that men haven't stopped wilfully making woman the target of the most trenchant and biting criticism. No doubt now and then there have been a few enlightened men eager to reform social iniquity and injustice, everywhere except in their own homes. Also people have not been wanting to declare vehemently that, right from the days of Adam and Eve, men have been ensnared and befooled by women. These critics in their mad prejudice, have gone to the extent of calling God a cheat. Perhaps this is what had made some eschew God and Heaven and start working for themselves. Woe to man! Where has he found himself? Deceiving and being deceived by one another, each nation has run ahead cutting across paths of glory, where? to the grave! Intoxicated by their power over Nature and drinking deep at the fountain of knowledge, these modern Fausts have out-Fausted the ancient doctor by inventing a thousand real and ten thousand imaginary weapons of destruction. Where has all their progress led them to?"

"Well, I can't think, dear," joined Lal, rather apologetically, "We in the army don't think. Others do it for us. I mean, our Officers."

"Don't be sorry for that. You are not any the worse for it. You would have perhaps thought better if you had been allowed to. Well, I don't blame the army for the evils that have come on mankind. It is the warmonger that everywhere makes a catspaw of the army. That reminds me. Have you ever heard of a Napoleonesse or a Hitleress or any dictatress for that matter?"

"You mean a political dictatress or a domestic....."

"Well soldier, I know what you are trying to drive at," rejoined the angel. "It has always been the usual cry that women are generally vain, proud and autocratic. If you also share this opinion, that only argues your ignorance. It is not in the nature of things for a woman to overstep. Man supplies the initiative. He provokes her. Leave alone the domestic quarrels that are seldom without their special charm. Turning to the wholesale destruction of Man Scientists. Politicians, and other wicked men, I mean, other men bent on wickedness, put their heads together to blow up their neighbours. From all these diabolical deeds, I am sure my dear man, Woman has always stood aloof guiltless. In fact, I am of opinion (and God also shares it) that these monsters have relegated woman to the background. If only they had spent a little more time with their kind mothers and loving wives, the foolish men would not have sought prosperity in the ammunition factories and battle fronts. Greed, hatred, cruelty and every conceivable vice has multiplied in the world like a

hydra-headed monster. And Man, in his despair and agony, tries to extirpate these evils by launching on evil wars. This vicious circle encompasses the whole world and threatens to sweep mankind clean out of it. Now the result of war is before you. All humanity has vanished from the earth, except perhaps you."

"Well madam, if what you say is right, I thank God for saving me. You know, I am really a good guy unlike other soldiers. I never tell lies, I never drink, I never flirt.....".

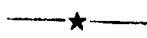
"Hold on please; I know what you are", interrupted the damsel "Don't give an inventory of your good qualities. By the way, do you know why I have come down to the earth?"

"Not to whip me off to the other world, I hope. Perhaps to capture me here on earth," added the soldier rather hesitatingly.

"Why 'perhaps'? You are right. In order to remove the age-old scandal pinned on woman, God sends me here to help you. We shall be man and wife. No Fall of Man hereafter. No wars either. Our Kingdom will be free of all jealousies, competitions, caprice and treachery. In fact, there shall be no want in our land. Well don't think that we get all these things free at the hands of God. We have got to work for them. Our children shall learn more and more of Nature and Science but they shall never venture to intrude into the green-room of God as foolish men have done and perished."

The soldier swelled in joy when he heard the sweet girl proposing to him. Then instinctively he felt all over his body to see if any of his ribs was missing. They were all intact. This time no Eve but a charming woman. At once he banished from his mind all thoughts of battle commanders, courts-martial, bayonet charge and all. His mind was now filled with vision of a loving wife, a happy home and a cosy bed. He smiled in his dream.

Suddenly a musket thrust brought him back to his senses. There stood before him the grim-looking Havildar shouting at him. He rubbed his eyes and, with a sudden jerk, sprang to attention. He was late for receiving the field instructions and the Company Commander had sent for him. The idea of a certain court-martial flashed through his mind and shattered the lingering thoughts of his rosy dream. Though it was a mere dream, nevertheless, it made him march to the irate commander with a cheerful face.

Associations and Societies

1. History and Politics Society.

Patron:—Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D., D.I.C.

President:—The Professor of History.

Vice-President:—The Associate Professor of History.

Secretary:—Mr. T. Veeraswami, IV Hons. (History).

The activities of the society began with the election of Mr. R. C. Sathyanesan, V. Hons. as Chairman for the first term.

17—8—50. Ordinary meeting.

Speaker:—Mr. H. Amir Ali, IV Hons. (Hist.).

Subject:—Platonism in our day.

24—8—50. Ordinary meeting.

Reader:—Mr S. Pichaiya, IV Hons. (Hist.)

Subject:—Can Democracy survive?

12—8—50. Business meeting.

Mr. S. Murugesan, IV. B.A., was declared elected unopposed as Chairman for the second term.

2—11—50. Ordinary meeting.

Speaker:—Mr. Parthasarathi V Hons. (Tamil).

Subject:—The Failure of Socialism.

3—11—50. Extra-ordinary meeting.

Address by Mr. N. R. Banerjee, Asst. Superintendent of Archaeology, Government of India.

Subject:—The Megalithic Monuments of South India.

4—11—50. Extra-ordinary meeting.

With English and Economic Associations to honour the memory of the late G. B. Shaw.

President:—Prof. M. S. Duraiswami, M.A.

Speakers:—Mr. P. K. S. Raja, B.A. (Hons.), M. Litt.

Mr. Narasimhan, V Hons. (Eco.)

Mr. Venkatanarayana Reddi, IV Hons. P. G.

16—11—50. Ordinary meeting.

Speaker :—Mr. S. Ponnudurai, I.U.C.*Subject* :—India to-day.

8— 1—50. Business meeting.

Mr. M. Ayyakannu, V Hons. (Hist.) was declared elected unopposed as Chairman for the third term.

12— 1—51. Ordinary meeting.

Speaker :—Mr. U. M. Kasim, I.U.C.*Subject* :—Responsibilities of India.**2. The Philosophy Association.***Patron* :—Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D., D.I.C.*President* :—Prof. R. Ramanujachariar, M.A.*Chairmen* :—Mr. K. M. Ramakrishnan, IV B.A.

Mr. S. Chellappan, IV B.A.

Mr. K. K. Gnanaprakasam, IV B.A.

8— 9—50. Inaugural address.

Speaker :—Rev. W. Hellinger.*Subject* :—"Men, are they still human?"*President* :—Prof. R. Ramanujachariar.12— 9—50. *Speaker* :—Dr. T. M. P. Mahadevan.*Subject* :—"The place of philosophy in education".26—10—50. *Speaker* :—Mr. R. Kollappa Pillay.*Subject* :—Divine Life.1—11—50. *Speaker* :—Mr. N. Jayaraman.*Subject* :—Psychology of world to-day.17—11—50. *Speaker* :—Mr. M. Pathmanathan.*Subject* :—Philosophy of Karl Marx.*President* :—Mr. D. I. Jesudoss, M.A., M. Litt.24—11—50. Excursion to Pondicherry accompanied by the President—
darsan of Shri Aurobindo Ghosh.30—11—50. *Speaker* :—Dr. (Mrs.) Rajammal Devadoss, M.Sc., M.A., Ph.D.*Subject* :—The Philosophy of American Life.*President* :—Prof. R. Ramanujachariar.**3. The English Association.**

4—11—50. Condolence meeting to bemoan the loss of G. B. Shaw under the joint-auspices of the English, Economic and History Associations.

22— 2—51. *Speaker* :—Mr. O. Madhavan.*Subject* :—"Julius Caesar."

7— 3—51. Valedictory meeting.

President :—Mr. S. C. G. Bach, Regional Representative,
The British Council, Madras.*Speaker* :—Mr. Chester, Manager, O. U. P. Madras.*Subject* :—Publications.

During the year Mr. S. T. Vaithilingam, V Hons. (Eco.) was the Chairman and Mr. Sadasevain III Hons. (English) was the Secretary.

4. The English Club.*Secretary* :—Miss. Maggie Padmavathy, III Hons. (English).10—11—50. *Speaker* :—Mr. Ramakrishnan, II U.C.*Subject* :—John Keats.7 —3—51. The English Club was *at home* to Mrs. and Mr. Bach and Mrs. and Mr. Chester.

24— 3—51. Farewell party to the Senior Students.

Speakers :—Prof. M. S. Duraiswami, M.A.

Mr. C. R. Myleru, M.A.

Mr. N. P. V. Subramaniam, III B.A.

5. Sanskrit Language and Literature Society.12— 8—50. *Subject* :—The Study of Literature ; its method and purpose.*Speaker* :—Sri. Tirugnanasambandam, M.A., L.T.*President* :—Dr. C. S. Venkateswaran, M.A., Ph.D.8— 9—50. *Subject* :—The Importance of Sanskrit.*Speaker* :—Sri. T. Srisankaran, I.U.C.*President* :—Dr. C. S. Venkateswaran, M.A., Ph.D.

- 13—10—50. *Subject* :—The Concept of Beauty in Sanskrit Literature.
Speaker :—Sri. P. F. Davis, IV Hons.
President :—Dr. C. S. Venkateswaran, M.A., Ph.D.
- 1—11—50. *Subject* :—"Jagannatha Panditha."
Speaker :—Sri. S. Ranganatha Sarma, Siromani.
President :—Sri. G. Satyanarayana, IV Hons.
- 7—11—50. *Subject* :—"Sri Harsha".
Speaker :—Sri. G. Satyanarayana, IV Hon.
President :—Dr. C. S. Venkateswaran, M.A., Ph.D.
- 23—11—50. *Subject* :—"Kalidasa".
Speakers :—Sri. A. C. Subramaniam, M.A.
 Sri. K. A. Sivaramakrishna Sastriar.
 Sri. V. Subramaniya Sastriar.
President :—Dr. C. S. Venkateswaran, M.A., Ph.D.
Secretaries of the Society :—
 Sri. P. G. Davis, IV Hons.
 Sri. S. Sundaresan, IV B.A.

6. The Chemical Society.

- Patron* :—Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D., D.I.C.
President :—Dr. V. Baliah, Head of the Dept. of Chemistry.
Secretary :—Mr. T. Karunakara Hegde, IV Hons. (Chem.)
Asst. Secretary :—Mr. M. K. Srudharan, IV Hons. (Zool.)
- 29—8—50. *Inaugural address*.
Speaker :—Dr. V. Baliah M.Sc., Ph.D. (Stanf.).
President :—Prof. T. P. Navanitakrishna, M.A.
Subject :—Atom bomb.
- 12—10—50. *Extra-ordinary meeting*.
Speaker :—Mr. V. V. Ramanujam, M.A.
President :—Dr. V. Baliah.
Subject :—Metals in Modern Age.
- 17—10—50. *Ordinary meeting*.
Speaker :—Mr. V. S. Vaidyanathan.
President :—Mr. Sp. Shanmuganathan, M.A.
Subject :—Theory of Relativity.

- 3—11—50. *Extra-ordinary meeting*.
Speaker :—Mr. A. Ekambaram, B.Sc.
President :—Dr. V. Baliah.
Subject :—Chemistry in Agriculture.
- 29—11—50. *Extra-ordinary meeting*.
Speaker :—Mr. Pl. Ramaswami, M.A.
President :—Mr. M. V. Narasimham, M.A.
Subject :—Petroleum.
- 22—12—50. Under the auspices of the society an educational tour was conducted to visit places of scientific interest and importance in Mysore State, during the Xmas vacation. The party was led by Sp. Shanmuganathan, M.A., and Mr. T. S. Govindarajan, B.Sc. (Hons.)
- 12—1—51. *Ordinary meeting*.
Speakers :—Miss. A. A. Alykutty, B.Sc.
 Mr. N. Srinivasan.
 Mr. V. S. Vaidyanathan.
President :—Mr. Sp. Shanmuganathan, M.A.
Subject :—"Educational Tour of Mysore State".
- 24—1—51. *Ordinary meeting*.
Speaker :—Mr. Venkataraman.
President :—Mr. V. V. Ramanujam, M.A.
Subject :—Pencilin.
 The valedictory address was delivered by Hon'ble A. B. Shetty, Minister for Agriculture, Govt. of Madras. The subject of his address was "The shape of things to come."
- ## 7. Physics Society.
- Patron* :—The Vice-Chancellor.
President :—Prof. T. P. Nawanitakrishna, M.A.
Vice-President :—Sri. R. K. Viswanathan, M.A.
Secretary :—Sri. J. Kalyanaraman, IV B.Sc. (Hons.).
Asst. Secretary :—Sri. Kunchithapatham, IV B.Sc.
- 29—7—50. *Inaugural address*.
Speaker :—Miss. E. T. Rajeswari Ammal, Professor of Physics, Lady Willingdon College, Madras.
Subject :—Science Whither?

- 7— 8—50. *Speaker* :—Mr. M. S. Govindaswami, V. Hons.
Subject :—Life at high pressures.
- 7— 9—50. *Speaker* :—Mr. N. Kunchithapatham, IV B.Sc.
Subject :—Infra-red photography and its applications.
- 25—10—50. *Speaker* :—Mr. Amrithalingam, III Hons.
Subject :—Ultrasonics.
- 21—11—50. *Speaker* :—Mr. Varadarajalu, III Hons.
Subject :—The Making of a Good Photographic Negative.
- 17— 1—51. Extra-ordinary meeting.
Speakers :—Mr. N. Krishnamurti }
 Mr. S. Krishnaswami } St. Joseph's College,
 Mr. S. Madhu } Trichy.
 Mr. T. A. Subramaniam }
 Mr. N. K. Ramanarasiah } Annamalai
 Mr. M. S. Govindaswami } University.
Subject :—A Colloquium on Cosmic Rays.

8. அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத் தமிழ் இலக்கிய மன்றம்.

இன்பத் தமிழை வளர்க்கும் இலக்கிய மன்றம் இவ்வாண்டு (1950—51) ஜூலை மாதம் 7-தேதி (7-7-50) தொடங்கப்பட்டது. அவ்வமயம் கழகத்தை நடத்துவான் வேண்டி தலைவர், செயலாளர், செயற்குழு உறுப்பினர்கள் போன்றோரெல்லாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

தலைவர் :—

Dr. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், M.A., Ph.D.

செயலாளர்கள் :—

க. ர. அக்கப்பன், III Hons. (Tamil).

மா. ஞானசம்பந்தன், IV புலவர்.

செயற்குழு உறுப்பினர்கள் :—

1. திரு. பண்டித வித்வான் லெ. ப. கரு. இராமநாதச் செட்டியார்.
2. வித்வான் அ. புவராகம் பிள்ளை.
3. திரு. ஆ. இராமசாமி பிள்ளை, M.A., L.T.
4. திருவாட்டி—லூயிஸ் ஜான், M.A.
5. திரு. திருநாவுக்கரசு, IV Hons.
6. திருவாட்டி சுவர்ணம்பாள், IV Hons.
7. திரு. மாகிலாமணி, IV Pulavar.

8. திருவாட்டி. டி. என் சரோஜினி, II Class
9. திரு. சோ. சுப்பிரமணியம், II Class.
10. திரு. சிவனடியார், III B.A.
11. திரு. எல். பாலசுப்பிரமணியம், IV Music.

தொடக்க விழா :—“சிலம்பின் வென்ற சேயிழையாள்” என்னும் பொருள்பற்றி தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஓர் உள்ளங்கவர் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த அதையே இவ்விலக்கிய மன்ற துவக்க விழாவாகக் கொண்டு திறக்கப்பட்டது.

16— 8—50 தலைவர் :—திரு. லெ. ப. கரு. இராமநாதச் செட்டியார்.
 பொருள் :—இளங்கோகண்ட தமிழ் மகளிர்.
 சொற்பொழிவாளர் :—புலவர், சுந்தர கணேசன்.

25— 8—50 தலைவர் :—திரு அ. புவராகம் பிள்ளை.
 பொருள் :—அந்தநாள்.
 சொற்பொழிவாளர் :—மு. அண்ணாமலை.

1— 9—50 தலைவர் :—திரு. வரதராச ஐயர், B.A.
 பொருள் :—“வள்ளுவரும் இல்லறரும்”
 சொற்பொழிவாளர் :—இருசப் பிள்ளை.

15—10—50 பொதுக்கூட்டம்.

தலைவர் :—திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்.
 இலக்கிய மன்ற சார்பாக மறைமலையடிகள் மறைவிற்காக துக்கம் கொண்டாடப்பட்டது.

சொற்பொழிவாளர்கள் :—

திரு. ஓளவை சு. துரைசாமி பிள்ளை.
 திரு. வெள்ளைவாரணன்.
 திரு. வரதராச ஐயர், B.A.
 திரு. திருஞான சம்பந்தம்.
 திருவாட்டி. சிவானந்தவல்லி.

மறைமலையடிகள் மீது இரங்கற்பா பாடியவர்கள் :—

திரு. சுந்தரராசன்.
 திரு. சிவனடியார்.

26— 1—50 தலைவர் :—திரு. இராமசாமி பிள்ளை, M.A., L.T.
 பொருள் :—இலக்கியம்.
 சொற்பொழிவாளர் :—திரு. அரங்கசாமி, IV B.A.

10—11—50 தலைவர் :—திரு. மீனாட்சி சுந்தரம், B.A. (Hons.)
 பொருள் :—வள்ளுவரைக் காணும்.
 சொற்பொழிவாளர் :—வரதராசன், II Class.

15—12—50 தலைவர் :—திரு. சண்முகனார், M.A.
பொருள் :—நான் கண்ட திருவாசகம்.
சொற்பொழிவாளர் :—சிவனடியார், III B.A.

26— 1—51 தலைவர் :—Dr. அ. சி. செட்டியார்,
பொங்கல் விழா கொண்டாடப்பட்டது. பல மாணவர்கள் பேசினர்.

UNIVERSITY ROVER CREW.

Chief Scout :—Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D.

Rover Scout Leader :—Mr. V. Tiruvengkatachari, M.Sc. (First term)
Mr. S. Sundaram, M.A.

Senior Rover Mate :—Mr. Joseph A. Lucas.

19th and 20th Aug. 50. First term camp at Thirumailadi.

13— 9—50. Tilak and Bharathi Day Celebrations.

Speakers :—

Mr. C. R. Myleru, M.A.

Mr. S. Ponnudurai.

Mr. C. R. Mohanraj.

5—10—50. Rendered help during the Founder's day Celebrations.

12—10—50. Gandhi day Celebrations.

Speaker :—Mr. R. K. Viswanathan, M.A.

18—10—50. Ramblers went on a tour.

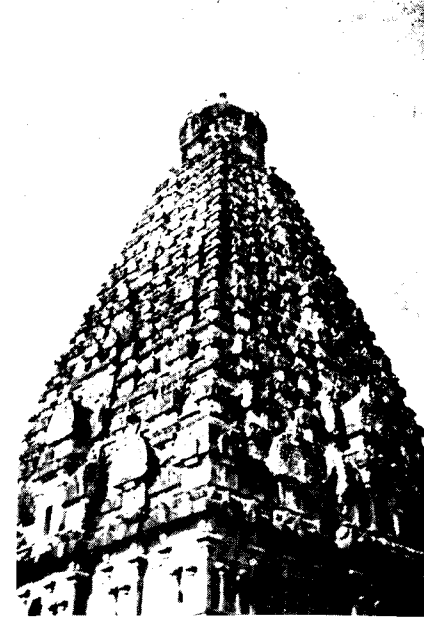
26—10—50. Tenderfoot Examination.

27—11—50. Regulated admission during Convocation.

6— 1—51. Ramblers went on a tour.

21— 1—51. Rover Day Sports.

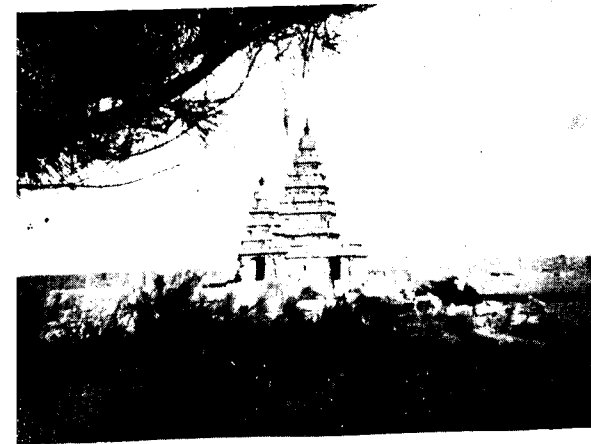
Champions :—Gandhi Patrol.

—A. S. Venkatasubban, III B.
Brihadeeswara Temple Tower—Tanjore.

S. Sundararajan, II Class.
H. E. The Governor of Madras, is conversing with
N. C. C. Officers.
The Vice-Chancellor of the University is seen on the right.

—A. S. Venkatasubban, III B.
Pagoda—Mahabalipuram.

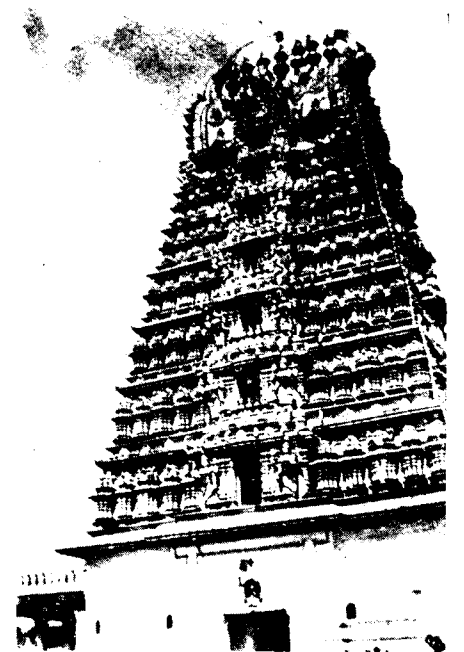

Photo by N. R. Venkataraman, IV B.Sc.
A view of the Chamundi Tower—Mysore.

August 15, 1950.

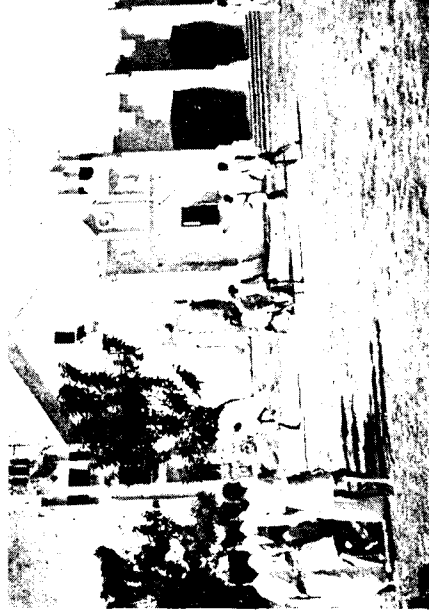

Photo by Prof. P. V. Raju.
Net Ball—Men Students.

Photo by Prof. P. V. Raju.
Another view.

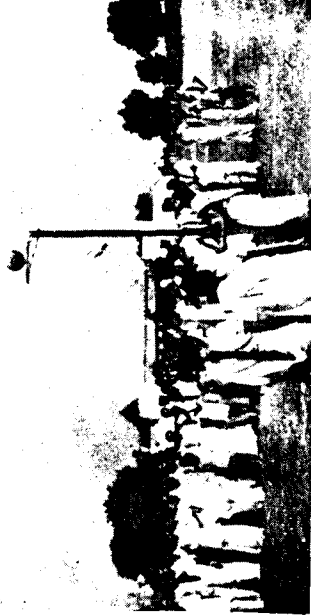

Photo by Prof. P. V. Raju.
Net - Ball.

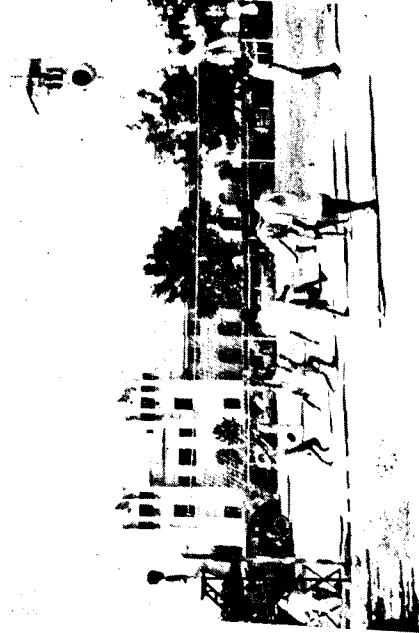

Photo by Prof. P. V. Raju.
Throw Ball.

முள்ளில் ரோஜா

வை. சண்முகசுந்தரம், (IV Hons.)

எழில் நிலவன்

நான் சிற்றப்பாவின் பெட்டியைத்திறந்து எனக்கு வேண்டிய பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டேன். மார்பு படபடவென்றடித்துக்கொண்டது. இரவின் அமைதியைச் சிற்றப்பாவின் குறட்டை ஒலி கெடுத்தது.

வெண்மதியின் தண்ணெளியில் தூரத்திலிருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலைப் பலகணி வழியாக நோக்கியவாறு நின்றேன் என்றும் பழக்கமில்லாத ஒரு தொழிலை இன்று செய்கிறோம்; என்ன நேருமோ என்ற அச்சம் என்னுள்ளத்தில் எழுந்தது. வீட்டின் முற்றத்தில் மங்கலாக விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வொளியில், சிற்றப்பாவின் முகத்திலன்பு நிலைத்திருந்ததைக் கண்டேன் பூனை போல் மெதுவாக நடந்து சிற்றப்பாவின் நூல் நிலைய அறைக்குள் நுழைந்தேன். வெள்ளைத்தாளில் அவர்க்கு அன்பொழுகக் கடிதம் வரைந்து, அதில் என்னை மன்னிக்குமாறு குறிப்பிட்டு மெதுவாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். அண்ணன் திண்ணையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சிற்றப்பாவை விட்டுப் பிரிய நான் கலங்கியவாறு, அண்ணனைப் பிரிய வருந்தவில்லை.

பிள்ளையார் கோயிலை நோக்கி ஆவலுடன் நான் நடந்தேன். ஆந்தையின் அலறல் அச்சத்தைத் தந்தது. கோயிலையடைந்ததும் சுற்றிச்சுற்றிப்பார்த்தேன். நண்பனைக்காண முடியவில்லை. இன்னுமேன் அவன் வரவில்லை என்றெண்ணியவாறமர்ந்தேன். நீண்ட நேரங்கழிந்தது. இனிமேல் காலங்கழிக்கக் கூடாதென்று அங்கிருந்து புகைவண்டி நிலைய மடைந்தேன்.

வண்டி வர இன்னும் சற்று நேரமிருந்தது. எனது வாழ்க்கை விளங்க வழி கூறிய நண்பன் ஏன் வரத்தவறினான் என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அதற்குள் மலர்விழி எழுதியிருந்த கடிதத்தையெடுத்து மேலும் ஒரு முறை படித்தேன். அவன் எழுதியிருந்த ஒவ்வொரு சொல்லின் நயத்தையும் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தேன். வண்டி வருமொலி கேட்டு எழுந்து பிரயாணச்சீட்டுப் பெற்று உள் நுழைந்தேன். கடைசி பெட்டி காலியாக இருந்தது அதில் ஏறி அமர்ந்தேன் அவளெழுதியிருந்த கடிதம் என் கண்களிலிருந்து நீர் மல்கச் செய்தது.

“இவ்வலகில் ஏழை எண்ணியவாறு வாழமுடியாது. சிற்றப்பா சிறந்த தமிழறிஞராக இருந்தபோதிலும் ஏன் பண ஆசையைமட்டும் விடமாட்டேனென்கிறார்? அவருடைய சிறந்த குணத்திற்கு அது ஒரு களங்கமாகவல்லவா இருக்கிறது? நாளைப்பொழுது விடிந்ததும் அவர் நானெழுதிய கடிதத்தைக் கண்டு தன் எண்ணைக் கோட்டை மண்ணாய் மறைந்ததை எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுவார் என்பது மட்டும் உறுதி”.

—இவ்வாறெல்லாம் எண்ணியவாறு வந்த நான் உறக்கக் கன்னியின் மலர் போன்ற கைகளில் போய் விழ்ந்தேன். வண்டி சென்றுகொண்டேயிருந்தது

பொழுதுவிடிந்தது. நானும் உறக்கத்தினின்று எழுந்தேன். ஓடும் வண்டியைப் போலவே என் உள்ளமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சென்னையில் வண்டிவந்து நின்றது. அதை விட்டிறங்கி நேரே மலர் விழி விடு நோக்கிப் போனேன். எதிரேயிருந்த விறகு மண்டியிலிருந்த தராசை நோக்கிய வண்ணம் நடந்தேன். அத்தட்டுகள் இங்குமங்குமாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன. ஆம். அவ்வாறே என் உள்ளத்தில் இன்பமும், துன்பமும் ஊசலாடின.

மலர் விழி

அத்தான் இங்கு வருவதற்கு முன்னிருந்தே அம்மாவுக்கு உடல் நலம் சரிவர இல்லை. எனக்கு அதுமிக்க துன்பத்தைத் தந்தாலும், அத்தான் உடனிருப்பதால் நான் ஒருவகையில் ஆறுதலடைந்து வந்தேன். மருத்துவத்துக்கு அதிக பணம் தேவையாக இருந்தது. அத்தான் அதனைக்கண்டு வேலைக்காக, பட்டணம் முழுதும் அலைந்து திரிந்து பார்த்தார்; ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அவர் மனம் புழுங்கியவாறு அமர்ந்திருப்பதைக்கண்ட என்னுள்ளத்தில் கொந்தளிப்பும், புயலும் ஏற்படாமலிருக்குமா?

படிப்பும், திறமையும் பெற்றிருந்த அவர் வேலையொன்றும் கிடைக்காமல் துன்புறுவதை அவர் முகம் நன்கு எடுத்துக் காட்டியது. எல்லாம் என்னால் தானே? எனக்காகத் தானே இன்ப வாழ்வையும், செல்வத்தையும் துறந்து துன்ப ஏணியின் படிகளில் ஏற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது? வளமும், செழிப்பும் கொண்ட வாழ்வைப் பாடையாகப் பாழாக்கியவன் நான்தானே?

எதிரிலிருந்த மாடி வீட்டு மங்கை. வெள்ளித் தட்டில் குழந்தைக்குச் சோறுட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு பிடி சோற்றை எடுத்து அருகிலிருந்த நாய்க்கு வைத்தாள். என்ன வியப்பு! சற்றுச் சேய்மையிலிருந்து மற்றொரு நாய் வேகமாகப் பாய்ந்து வந்து அந்தச் சோற்றைத் தின்னது அண்மையில் நீண்ட நேரம் நின்ற நாய் ஏமாற்றத்துடன் நின்றது. அக்காட்சியைக் கண் கொட்டாமல் பலகணி வழியாக நோக்கினேன். என் கவலையை மறந்து, ஏமாற்றமடைந்த நாய்க்காக நான் மனம் வருந்திக்கொண்டிருந்தேன்.

கதவை யாரோ தட்டுமொலி என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. வேகமாக ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தேன். அத்தான் தானங்கு வந்தார். அவர் முகத்தில் மலர்ச்சி காணப் பட்டது. அதற்கு என்ன காரணமென்றறிய என்னுள்ளம் துடித்தது. ஆம்! அவருக்கு ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை கிடைத்ததே அதற்குக் காரணமென்றறிந்து உவகையுற்றேன். இனி நம் வறுமை மறைந்துவிடும் என்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

பருவங்கள் கழிந்தன. அத்தான் மாதந்தோறும் நாற்பது ரூபாய் தான் என்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அது எங்கள் குடும்பச் செலவுக்குப் போதவில்லை. அத்தானிடம் அதைக்கூறி அவர் மனதைத் துன்புறுத்த நான் விரும்பவில்லை.

எனக்குத் தையல் வேலை தெரியுமாதலால், சென்னையிலிருந்த பெரிய தையல் அலுவலகத்தில் எனக்கு வேலை தருமாறு, அத்தானுக்குத் தெரியாமல், அதன் உரிமையாளரைக் கூறினார். அப்போது காற்றில் மிதந்துவந்த கோயில் மணியொலி என் காதுகளில் ஒலித்தது. அத்தானிடம், எனக்கு ஒரு பெரிய இடத்தில் இசை சொல்லி கொடுக்கும் வேலை கிடைத்திருப்பதாகக் கூறி அவர் மனதை ஆறுதல் செய்துவந்தேன்.

எனக்கு அத்தான் மேல் சந்தேகமாக இருந்தது. ஒரு பெரிய அலுவலகத்தில் பணி செய்யுமவருக்கு இக்காலத்தில் மாதம் நாற்பது ரூபாய்தான் தருவார்களா? அதுவும் ஓய்வு அதிகமில்லாமலிருக்குமா? இதன் உண்மை என்னவாக இருக்கும்? ஒருகால் அவரும் நம்மைப் போலவே ஏமாற்றுகிறாரா?

ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் நான் வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு எப்போதும்போல் வந்தேன். உள்ளே அறையில் அத்தான் கையில் ஒருபெரிய கட்டுடன் படுத்திருந்தார் எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவருக்கென்ன விபத்து நேர்ந்தது என்றறிய நான் துடிதுடித்தேன்.

அண்ணன்

தம்பி உண்மையில் பிடிவாதக்காரன்தான். நெஞ்சில் சற்றுக்கூட அன்பில்லாதவன். இல்லாவிட்டால் ஐந்தாண்டுகள் கழிந்தும் இன்னுமா இங்கு வராமலிருப்பான்? அவனை அனாதையாக இருந்த காலத்தில் பெற்றோரைப்போல எடுத்து வளர்த்த சிற்றப்பாவையாவது எண்ணினானா? அவரும் இறக்கும்போது எவ்வளவு முறை அவனை அழைத்திருப்பார்?

வளர்த்தவரைவிடக் காதல் கன்னியே அவனுக்குச் சிறந்தவள்! காதல் கடலுக்குள் ஆழம் அறியாமல் மூழ்கிய இளைஞர்களில் எழில் நிலவனும் உண்மையில் ஒருவன்தான்!

சிற்றப்பா சொற்படி மிராசுதார் மகளை மணந்திருந்தால் இன்று அவளது வாழ்க்கை இன்பச்சோலையாகப் பூத்துக் குலுங்கியிருக்காதா?

அவளை இவ்வளவு துணிவுள்ளவன் என்று கனவில்கூட கருதியதில்லை. அவனெழுதி வைத்துவிட்டுப்போன கடிதத்தைக் கண்டவுடன்தான் அவளது வைரம்பாய்ந்த நெஞ்சை யறிய முடிந்தது.

என்ன அன்பு அவனுக்கு அத்தைமேல் இருக்கிறது? “அத்தை ஏழ்மையில் வருந்தும் போது அவளுடைய ஒரே மகளை உரியவனான நான் மணக்க மறுத்தால் வேறு யார்தான் மறுக்கமாட்டார்?” என்று அவனெழுதியிருந்த வரிகள் எனக்கு நகைப்பையும், வெறுப்பையும் தந்தன. ஏதோ உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய சீர்திருத்தத்தைச் செய்தவன் போலல்லவா நடந்திருக்கிறான்? அவன் முட்டாள! நீதி நெறியறியாத கயவனிடம் நானென்ன பேச முடியும்? நான் சிற்றப்பா கூறியவாறு நடக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பொன்முடி வேகமாக என்னறைக்குள் நுழைந்தான்; “எதைப்பற்றி இவ்வளவு ஆழ்ந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று என்னைக்கேட்டான்.

“எழில் நிலவனுக்குச் சிற்றப்பா சொத்தில் எதைக்கொடுப்பது என்று சிந்திக்கிறேன்” என்றேன்.

“சரிதான். ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனவருக்குச் சொத்துவேறு தரவேண்டுமா?” என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டான் பொன்முடி.

“பொன்முடி! நாம் எப்போதும் நேர்மையுடன் நடக்கவேண்டும்” என்றேன்.

“அதெல்லாம் எனக்குத்தெரியாது. நீங்கள் வேண்டுமானால் அந்தப் புத்தகக் குப்பையைமட்டும் உங்கள் தம்பிக்குக் கொடுங்கள். வேறு எதையும் தரக்கூடாது” என்று கடுமையாகக்கூறினான்.

“நாம் அவனை வஞ்சிக்கக்கூடாது பொன்முடி!” என்றேன்.

அவள் பேனாவை எடுத்து எழுதுமாறு கட்டளையிட்டாள். நான் என்ன செய்வதென்றறியாமல் விழித்தேன்.

எழில் நிலவன்

மலர் விழி வீட்டுக்குவந்ததும் கட்டுக்குக் காரணமென்னவென்று கேட்பாளென்று முன்னதாகவே தெரியும். ஆதலால் தான் முன்னதாகவே தயாரித்திருந்த காரணத்தைக் கூறினேன்.

ஆம். அதுதான் அலுவலகத்தில் நடந்த ‘தேநீர் விருந்தில்’ கைதவறிக் கொதிக்கும் தேநீர் என்கையில் விழுந்துவிட்டது என்று கூறினேன். என்னையறியாமலே நான் சிரித்து விட்டேன். எனக்காகச் சிறிதுகூட வருந்துவதாக அவள் முகத்தில் தெரியவில்லை. அவள்

வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். எனக்கு ஏனவன் சிரிக்கிறான் என்பது புரியவில்லை. அவன் முகத்தை உற்று நோக்கியபடி எழுந்து நின்றேன். “அத்தான்! ஒருவரை நீண்ட காலம் ஏமாற்றமுடியாது. பொய்யை மறைத்தால் அது தானே ஊற்றுநீர்போல வெளியாகிவிடும்” என்று கூறினாள்.

அப்போது மூலையில் சிலந்திப் பூச்சுக்கூடு கட்டிக்கொண்டிருந்தது அது அறுந்து விழுவதை நோக்கியவாறு நின்றேன். அவள் “அத்தான்! நீங்கள் பெரிய அலுவலகத்தில் வேலையிருப்பதாகக் கூறியதெல்லாம் இன்று எனக்கு நன்றாக வெளியாகிவிட்டது. எல்லாம் எனக்காகத்தானே இவ்வளவு துன்பமும் தங்களுக்கேற்பட்டது? செல்வமாக வளர்ந்த நீங்கள் எனக்காகவன்றோ இந்தத் துணி வெளுக்கும் தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்ய நேரிட்டது துணிகளைப் பெட்டி போடும்போது பெட்டியிலுள்ள நெருப்பு தங்கள் கையில் கட்டது. போதிய பழக்கம் அந்துறையில் இல்லாததால் தானே?” என்றாள்.

இவ்வாறு அவள் பேசிக்கொண்டே போனாள். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை அவள் கண்களில் ஊற்று நீர் சுரக்கத்தொடங்கியது. நான் அவளை நோக்கி “மலர் விழி? நீ இதை எங்கிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தாய்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டேன்.

அவள் “காலம் வரும்போது உங்களுக்குக் கட்டாயம் கூறுகிறேன்” என்றாள்.

அடுத்தநாள் எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது: அதைப்படித்தேன். வருத்தமும், அழகையும் வந்தன. மலர் விழி ஓடிவந்தாள். கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தாள் எனக்கு ஆறுதல்கூறினாள். பிறகு ஒருவாறு சிற்றப்பாவின் மறைவை ஆறுதல் படுத்திக்கொண்டேன்.

மலர் விழியிடம் அண்ணா எழுதியவாறு சொத்தில் என் பகுதியான புத்தகங்களை எடுத்துவருவதாகக் கூறினேன் அதற்கு அவள் “அத்தான்? அதை இங்கு எதற்குக் கொண்டு வருகிறீர்கள்? விலைமதிப்புள்ள விட்டையும், பொருளையும் உங்கள் அண்ணா எடுத்துக்கொண்டு புத்தகங்குப்பைகளை உங்களுக்குத் தர அதை எடுத்துவர நீங்கள் போகிறீர்களா? வேண்டாம் அவர்கள் பொருள் நமக்குவேண்டாம்” என்று ஆத்திரம் பொங்கப் பேசினாள். அவள் எவ்வளவு தடுத்தபோதிலும் ஒரு முறை விட்டுக்குப் போய்வர வேண்டுமென்ற ஆவல் பொங்கவே புறப்பட்டேன்.

மலர் விழி

அத்தான் சென்று ஒரு வாரமாகியும் வராமற்போகவே எனக்குக் கவலையாகவே யிருந்தது. அவர் கையிலிருந்த வெந்த புண் எப்படியிருக்கிறதோ என்றறிய விழைந்தேன்.

அதற்குள் விதியில் மாட்டு வண்டியின் சப்தம் கேட்டு ஓடினேன். ஆம். அத்தான் தான், நிறையக் கூடாகளுடனும், கையில் ஒரு பையுடனும் வந்திருந்தார். எனக்கு வியப்பாகப் போய்விட்டது.

“கையிலுள்ள கட்டு எப்படியிருக்கிறது அத்தான்!” என்றேன்.

“வலி அதிகமாக இருக்கிறது, மிகவும் துன்பந்தருகிறது. ஆனால் இன்று சற்றுச் சுமாராகவிருக்கிறது” என்றார்.

என் முகத்தின் மலர்ச்சி மறைவதைக்கண்ட அவர் “மலர் விழி! இந்தத்துன்பத்திற்கிடையே இன்பம் இருக்கிறது தெரியுமா?” என்று கூறி என் கன்னங்களை ஆசையோடு தட்டினார்.

“ஆம். முள்ளிற்கிடையே ரோஜா மலரத்தானே செய்கிறது அத்தான்! அந்த இன்பச் செய்தி என்ன?” என்றேன். “நான் எளிதில் கூறமாட்டேன். நீ எவ்வாறு நான் சலவைத் தொழிற்சாலையிலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டாய்?” என்றேன்.

இனிமேல் எனது இரகசியத்தை மறைக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்துவிட்டேன்.

“நீங்கள் வேலைசெய்யும் சலவைத் தொழிற்சாலையின் மாடியிலுள்ள தையற்கடையில் நான் உங்களுக்குத் தெரியாமல் வேலை செய்துவந்தேன். அன்று ஒருவன் ஓடிவந்து நீண்ட துணி கேட்டான். நானொதற்குத் துணி என்று கேட்டதற்கு அவன் விபரம் கூறினான். இங்கு வந்தவுடன் நான் கொடுத்த துணியே உங்கள் கையில் கட்டப்பட்டிருந்ததால் காரியத்தை எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது” என்றேன். “அசடே! நீதான் ஏமாந்தாய் நீ தையற் கடையில் வேலை செய்கிறாயா என்பதையறியவே இம்மாதிரி செய்தேன். உண்மையில் என்கையில் எந்த விபத்து மேற்படவில்லை என்று கூறியவாறே தன் கையிலிருந்த கட்டைப் பிரித்தெறிந்தார். எனக்குத் தோல்வியேற்பட்டதை எண்ணி நாணமடைந்து தரையை நோக்கினேன்.

“சரி! தோற்றுவிட்டேனென்று வெட்கப்படாதே” என்று கூறி என் கைகளைப் பற்றினார்.

“அத்தான்? போன வேலை என்னவாயிற்று?” என்றேன்.

அவர் அமர்ந்தார். முகத்தில் புன்னகை மலர் “அண்ணாவைச் சென்று பார்த்தேன். எல்லாவற்றையும் தான் எடுத்துக்கொண்டு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் புத்தகங்களையும், பதினைந்து கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் அண்ணா என்னிடம் கொடுத்தார், நான் அவற்றை வருத்தத்தோடு பெற்றுக்கொண்டு, உள்ளூர் நூல் நிலையத்தில் வீற்க அதன் மேற்பார்வையாளரைச் சந்தித்தேன், என்ன வியப்பு! கிடைக்காத சில பழந்தமிழ் நூல்களிருப்பதாகக் கூறினார். இறுதியாக அப்புத்தகங்களுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். இதோ நிலையத்தார் அளித்த “செக்” பார்த்தாயா? சிற்றப்பா வீட்டில் எதையெதையோ வேலையற்றுப் போயெழுதுகிறார் என்றெண்ணியதுண்டு அவை சங்க நூல்களின் உரையும், ஆராய்ச்சியும் கொண்ட தொகுதியாம். அவை விலை மதிப்புவாய்ங்கவை. அவற்றை நாமே சொந்தத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டால் ஆயிரக் கணக்கில் பணம் குவியும் மலர் விழி! அண்ணாவைவிட எனக்கே நிறையப்பணம் கிடைத்திருக்கிறது” என்று மகிழ்ச்சி பொங்கச் சொன்னார். “நீங்கள் வேலை செய்யுமிடத்தில் மாதம் நாற்பது ரூபாய்தான் சம்பளம் தந்தார்கள்?” என்றேன்.

“இல்லை. என்பது ரூபாய் சம்பளம், நாற்பது ரூபாயாக மாதந்தோறும் சேமிப்பு நிலையத்தில் நம் பிற்கால வாழ்விற்காகச் சேமித்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று கூறி அந்நிலையத்தின் குறிப்புப் புத்தகத்தை என்னிடம் தந்தார்.

நான் மகிழ்ச்சிக்கடலில் கலம்போல் மிதந்தேன். அப்போது அம்மாவின் இருமலொலி என் காதில் வீழ்ந்தது. அத்தான், பையிலிருந்த ரோஜா மலரை எடுத்தார். அப்போது வாசலில் குடுகுடுப்பைக்காரன் “நல்ல காலம் பிறக்குது” என்று கூறிக்கொண்டே வந்து நின்றான்.

ஆனித் திருமஞ்சனம்

By S. Chellappan, IV B.A.

லோகநாதன் ஒவ்வொரு வருடமும் சிதம்பரம் ஆனித் திருமஞ்சனம் பார்ப்பதற்குத் தவறுவது கிடையாது. இந்த விஷயத்தில் அவனைப் பிரியாமலிருக்க அவனுடைய மனைவி வசந்தா மிகவும் அக்கரை கொண்டிருந்தாள். கல்யாணம் செய்து கொஞ்சநாள் கழிவதற்கு முன், தன்னுடைய உயிரைக்கூட தனக்கு சொந்தமானது என்று சொல்லும் உரிமையை இழந்து விட்டான் லோகநாதன். அவ்வளவு தூரம் தன்னாயகி ஆட்சி நடத்த ஆரம்பித்து விட்டான். தினமும் அவள் தொந்தரவில் நீந்திவந்த லோகநாதன் நாளடைவில் துன்பத்தையும் ஒரு கலையாக அனுபவிக்கத் தொடங்கினான் ஒரு பெண் போலீஸ், ஒரு 'கிரிமினல்' வக்கீல் ஒரு போர்க்கோழி, ஒரு விஷப்பாம்பு—இவைகளையெல்லாம் சேர்த்துண்டாக்கின ஒரு நூதன உருவந்தான் வசந்தா என்று உணர்வதற்கு அதிகநாள் பிடிக்கவில்லை அவனுக்கு.

எப்படியாவது, இந்தத் தடவையும் தரிசனத்திற்கு போய்தானாக வேண்டுமென்று தீர்மானித்துவிட்டான். அன்று, ஆபீஸுக்குப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு, சாதாரணமான வேஷ்டி, சட்டை அங்கவஸ்திரங்களுடன் (இல்லையேல் வசந்தா கவனிக்கக்கூடாமல்லவா!) கும்பகோணம் ஸ்டேஷனை அடைந்தான். ரயிலேறின பிறகுதான் சரியான மூச்சுவிட முடிந்தது அவனால். தன் நாயகி பின் தொடர்கிறாளோ என்ற பயம்! அது இன்னும் சரியாக தீர்ந்தபாடியில்லை.

வண்டி மாயவரத்தை அடைந்ததும் தன் நண்பன் கண்ணன் பிளாட்பாரத்தில் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

கண்ணன் :—“ என்னடாயிது! உன் மனைவி ஏன் பெண்கள் வண்டியில் இருக்கிறாள்? உன்னுடனிருந்தா லென்னவாம்? ”

“ ஐயோ கண்ணா! நான் இங்கிருக்கிறேனென்று அவளிடம் சொல்லிவிடாதேடா. நான் அவளுக்குத் தெரியாமல் புறப்பட்டேனே! அட கடவுளே! என்ன ஜென்மமடாயிது!! ”

லோகநாதனையும், வசந்தாவையும் நன்குணர்ந்த கண்ணன் வேண்டுமென்றே இந்தப் பொய்யைத் 'தட்டிவிட்டான்.' ஆனால் லோகநாதன் அதை உண்மையென நம்பி பரிதாபிக்கலானான். அதுவரை கக்கூஸ் ருமிலிருந்த ஒரு நடுத்தர மனிதன், அதைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தான். கிழிந்துபோன கால்சட்டையும், கோட்டும், தொப்பியும் அவன் அணிந்திருந்தான்.

லோகநாதன் :—“ ஏன் நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் கக்கூசில் ஒளிந்திருந்தீர்கள்? நீங்கள் ரொம்பப்பயப்படுவதாகத் தெரிகிறதே, ஏன்? ”

தொப்பிக்கான் :—“ ஸார், இந்த உலகத்தில் நான் யாருக்காவது பயப்படுவேனாகில், அது என் வீட்டுக்காரிக்கு மட்டும் தான். தரிசனம் பார்ப்பதற்காக அவளிடம் சொல்லாமல் வந்தேன். ஆனால் அவளும் இதே வண்டியில் வருகிறாளாம். சிதம்பரத்தில் இறங்கினதும், அவளுடைய கண்ணிப்படாமல் எப்படித் தப்பமுடியும்? அதுவுமல்லாமல் மாயவரத்திலிருந்து டிக்கட் வாங்கக்கூட சமயம் கிடைக்கவில்லை. அது பரவாயில்லை டபிள் சார்ஜு கொடுத்தால் போதும். இதற்கு என்ன செய்வது ஸார்? ”

லோகநாதன் :—“ பரவாயில்லையே! என்னைப்போல் வேறு ஆட்களும் இருக்கிறார்களே! ஸார், நானும் உம்மைப்போல் என் வீட்டுக்காரியிடம் கொல்லிக்கொள்ளாமல்தான் வந்தேன். உம் மனைவியைப்போல் இவளும் என்னைத்தொடருவதாக என் நண்பன் கண்ணன் கூறினான். என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. சீர்காழியில் இறங்கி தெற்கேயுள்ள வண்டியில் திரும்பிவிடுவோமா என்றுகூட நினைக்கிறேன். ”

தொப்பிக்கான் :—“ ஸார், இப்படிச் செய்தாலென்ன? ”

லோகநாதன் :—“ எப்படி, ஸார்? ”

தொப்பிக்கான் :—நாம் நம்முடைய டிரஸ்ஸை ஒருவருக்கொருவர் மாற்றிக்கொள்வோமே அப்படி வேஷம்மாறி சிதம்பரம் இறங்கினதும் என்னுடைய நாயகி உம்முடைய வேஷத்தைப்பார்த்து உம் பின்னால் வருவாள் கூர்ந்து கவனிக்கும்போது ஆள் மாறித்தெரியும். உம்முடைய நாயகி என்பின்னால் வரக்கூடும். பிறகு உண்மை விளங்கும். இப்படியாக இரண்டுபேரும் ஏமாறுவார்கள். இவர்களை இப்படித்தான் செய்யவேண்டும், ஸார்.”

லோகநாதன் :—“ சபாஷ்! உம் மூனையே மூளை. அப்படியே செய்வோம்.”

இப்படியாக இரண்டுபேரும் வேஷம் மாற்றிவிட்டு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வண்டியும் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தது. உடனே லோகநாதனுடைய புது நண்பன் கீழே இறங்கி, அதிவேகத்தில் டிக்கட் கலெக்டருடைய சமீபம் போய் கும்பகோணம்—சிதம்பரம் டிக்கட்டையும் கொடுத்துவிட்டு, கூட்டத்தில் ஒரு நொடியில் மறைந்து விட்டான். “ டிக்கட் வாங்க வில்லையென்று சொன்னானே! ” இப்பொழுதுதான் வேஷம் மாற்றியதின் விளைவு தெரிய வந்தது லோகநாதனுக்கு. அவன் நினைத்ததுபோல், தொப்பிக்காரனுடைய பின்னால் தன் வசந்தா போகவுமில்லை. ஆனால் ஒரு பலமான சந்தேகம். அதாவது தன் மனைவியும் அவன் மனைவியும் சேர்ந்து தன்னைப் பலமாகத் தாக்குவார்களென்பது! அது எப்படியென்று நினைக்கிறீர்களா? தொப்பிக்காரனுடைய மனைவி லோகநாதனுடைய வேஷத்தாலும், சொந்த மனைவி முகபரிச்சயத்தாலும் தாக்கலாமல்லவா! இதை நினைத்தபோது லோகநாதன் நடுநடுங்கி விட்டான். ஆனால் இதுவரை ஒரு பெண்கூட தன்னைப் பார்த்ததாகக் காணவில்லை. ஆகையால் ஸ்டேஷனுக்கு வெளியில் போகும் ஆலோசனை பிறகு வந்தது. கடைசியில், டிக்கட் கலெக்டருடைய சமீபம் வந்து, “ ஸார் என்னுடைய டிக்கட் எங்கோ தொலைந்து விட்டது ” என்று சொன்னான்.

டிக்கட் கலெக்டர் :—டபிள் சார்ஜு தரவேண்டும். இல்லையேல் பிராசிக்கட் செய்வதற்கு உடனே ஏற்பாடு நடத்தப்படும்.”

லோகநாதன் :—“ ஸார் என் கையில் காலனாகூடக் கிடையாது.”

டிக்கட் கலெக்டர் :—அந்த ஜாலவித்தையெல்லாம் இங்குவேண்டாம். இன்று உன்னைப் போல் எத்தனையோ பேர் வருவார்கள்.”

லோகநாதன் என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் கோட் பாக்கட்டில் கையைப் போட்டதும் ஒருகட்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுகள் கிடைத்தன: உடனே அதில் ஒன்றை எடுத்து டிக்கட் கலெக்டரிடம் கொடுத்தான்.

டிக்கட் கலெக்டர் :—‘ மிஸ்டர், உங்களுக்குக் குட்டிச்சாத்தான் வேலை தெரியும் போலிருக்கே.”

லோகநாதன் :—ஸார், என் மனைவி எனக்குத்தெரியாமல் வைத்திருக்கிறாள்.” இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள், லோகநாதனுடைய வலதுகையை பின்னேயிருந்து ஒரு ‘முரட்டுக்கை’ பிடித்தது. பயத்தால் திரும்பிப் பார்த்த லோகநாதன், அது ஏ. எஸ். பி என்று தெரிந்து கொண்டான்.

ஏ. எஸ். பி. :—“ உன்னை நான் அரஸ்ட் செய்கிறேன்.”

லோகநாதன் :—“ என்னை யா? தவறிவிட்டார்கள், உங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டியவன் வெள்ளை ஷர்ட்டும், அங்கவஸ்திரமுமாக இப்போதான் வெளியில் போயிருக்கிறான்.”

ஏ. எஸ். பி. :—“ பவே ஆளாயிருக்கிறாயே. நீ இங்கு வருவதை எப்படித் தெரிந்து கொண்டேனென்று ஆச்சரியப்படுகிறாய். இல்லையா? உம் நடடா.”

லோகநாதன் :—(பரிதாபத்துடன்) “ என்னை எதற்காக அரஸ்ட் செய்திருக்கிறீர்கள் ?

ஏ. எஸ். பி. :—(உச்சஸ்தாயியில்) “ என்னடா, உன்தொழில் நான் சொல்லித்தான் உனக்குத்தெரியவேண்டும், இல்லையா? அயோக்ய நாயே, எவ்வளவு நாளாக உன்னைத் தேடித்திரிகிறேன். இன்றைக்காவது கிடைத்தாயே, ராஸ்கல்.”

டிக்கட் கலெக்டர் :—இவன் பாக்கெட் நிறைய கள்ள நோட்டுகள் அடுக்கி வைத்திருக்கிறான், ஸார். டிக்கட் இல்லாமல் பிரயாணம், டபிள் சார்ஜ் கேட்டவுடன் தருகிறான் ஒரு பத்து ரூபாய் கள்ளநோட். இவன் பெரிய ஆசாமி, ஸார்.”

ஏ. எஸ். பி. :—(கோபத்துடன்) “ டேய் போக்கிரி, இவ்வளவெல்லாம் செய்த பிறகும் சாதுவைப்போல் நடக்கிறாய். டேய் 321, 410, கொண்டுவாருங்கடா சீக்கிரம்.”

—(மலையாளக் கதையைத் தழுவினது.)

(சிறு கதை.)

அ வ ள்

By D. Venkatachalam, IV Hons.

“ அவள் கூறுகிறாள் ”

அன்று மாலை வேலைகளெல்லாம் முடிந்துவிட்டன. பள்ளியில் இருந்து திரும்பிவரப் போகும் அவருக்காக காத்திருந்தேன். இயற்கையின் அன்றைய நிலையைக்கண்ட எனக்கு என் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட நிலைகள் நினைவுக்கு வந்தன. அவைகளை அப்படியே எழுதினேன். அது இது.

எனக்கு வயது சுமார் 12 இருக்கும். நகரத்தில் தந்தை, தாயார், தம்பி முதலியவர்களுடன் வசித்துக்கொண்டிருந்தேன். என் தந்தை நல்ல வருமானம் உள்ள ஒருவழக்கறிஞர். அவருக்கு இந்த வைதிகர்களைக் கண்டாலே பிடிக்காது. தன்னை ஒரு சீர்திருத்தவாதி என்று பெருமையுடன் சொல்லிக்கொண்டதை பலதடவைகள் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இதற்கு காரணம் அக்காலத்தில் என்னால் அறிய முடியவில்லை. ஆனால் என் தாயார் அவ்வளவு தைரியசாலி அல்ல. இருந்தாலும் கள்ளம் கபடற்றவள். என்னை படிக்க வைத்தனர். ஆனால் மூன்றாம் பாரம் படிக்கையிலேயே தந்தை இறந்தார். நாகரீகம் என்று சொல்லி எதற்கும் உதவாக்கரையாகப் போகும்படி சிலர் வளர்க்கப்படுவதுபோலவேதான் நானும் என் மனம் போனபடியெல்லாம் போகவிடப்பட்டேன்.

என் வகுப்பில் பாலா என்று ஒருவன் படித்துவந்தான். நல்ல அழகி, அவளது முத்துப் போன்ற பற்களை என்னுடைய பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம் என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு அழகாய் இருந்தாள் உடுப்பதிலோ கேட்க வேண்டாம். ஒரு நாள் அவள் வகுப்பிற்கு வரவில்லை. நான் மட்டும் தனியாக விடுதிரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வழியில் ஒரு இடத்தில் காலடியில் ஒரு கடிதம் வந்து விழுந்தது அதன் மேல் “தயவு செய்து இதை பாலாவிடம் கொடுக்கவும்” என எழுதியிருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒருவன் சிரித்துக்கொண்டே சென்றான் ஆசை தூண்டியதால் கடிதத்தைப் படித்தேன். அதை பார்க்காமல் இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்மை என்று பிறகு தெரிந்தது அதில் எத்தனையோ முத்தங்களை அவளுக்கு அவன் “பார்சல்” செய்திருந்தான். கள்ளம் கபடற்ற என் உள்ளத்தில் ஒரு களங்கத்தை உண்டாக்கியது அக்கடிதம் என நான் வெட்கத்துடன் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பாலா காதல் என்னும் சுவையில் உண்டான மகிழ்ச்சியில் என்றும் இனிமையான பேச்சுக்களை பேசியதால், அந்த காலங்களில் உணர்ச்சியின் வேகத்தால் இரவில் தூக்கமின்றி தவித்ததோடு, இன்று பெரியவர்கள், பெண்களுக்கும் அதிகமான சுதந்திரங்களைக் கொடுத்துக் கொடுத்தியான வழிகளில் வளரவிடக்கூடாது என்று சொல்வதுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, அவர்கள் கூற்றில் தவறு ஒன்றுமில்லை என்று உணர்கிறேன்.

ஒரு நாள் மாலை பள்ளியிலிருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வழியில் பாலாவை சந்தித்தேன். அவள் தனக்கு திருமணம் நடக்கப்போகிறது என்றும் அதைச் சொல்வதற்காகத்தான் என்விடு நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னாள். முதலில் அவளை நான்

கேட்ட கேள்வி “ மணமகன் அவன் தானே ! ” என்று உங்களுக்குச் சொல்லவா வேண்டும் ! ஆனால் நான் எதிர் பார்த்ததற்கு மாறாக கண்களில் நீர்வழிய அவன், “ ஆண்கள் எல்லாம் கடின மனமும், சபல புத்தியும் கொண்டவர்கள் ” என்றான்.

எதற்காக பாலா அப்படிச் சொல்கிறாய்? ஏன்? அவன் உன்னை மணக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டானா? மூன்று லோகங்களைச் சுற்றினாலும் உன்னைப்போன்ற அழகியை அவன் காண முடியாதே ! ” என்றேன்.

“ அழகை கொடுத்த இறைவன் பணத்தையும் கொடுக்கவில்லையே? என்ன செய்வது? ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் ஒரு பணக்காரியை அவன் மணந்து கொண்டான் ” என்றான்.

“ இந்த மணமகன் உனக்கு பிடித்தவன்தானே ” என்று கேட்டேன்.

“ அதே பணப்பேய்தான் என் பெற்றோரையும் பிடித்துக்கொண்டு என்னை இந்த திருமணத்திற்கு உடன்படச்செய்தது ” என்று சொல்லி விக்கி விக்கி அழுதான். பின்னர் விடைபெற்றுப் பிரிந்தேன்.

அன்று நான் பள்ளியிலிருந்து திரும்பி வீடு சேர்ந்தேன். என் அம்மா ஏதோ மூட்டை முடிச்சுகளையெல்லாம் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். ஏற்கனவே அவள் பட்டண வாசம் கூடாது ஊருக்குப் போய்விடவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும் இவ்வளவு சீக்கிரம் கிளம்புவாள் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

நாங்கள் ஏறிய புகைவண்டி ஏராளமான புகையை வெளியே கக்கிக்கொண்டு ஆமை வேகத்தில் தாளம் போட்டுக்கொண்டு சென்றது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் எங்கும் இருள் குழ்ந்தது. என் மனமும் இதற்குமுன் கனவிலும் என்னால் நினைக்க முடியாத அளவு சோகக் கறை படிந்திருந்தது. கடந்த கால வாழ்க்கையை அறியப்போகிறோம் என்பதை அறிந்தோ, அறியாமலோ என் மனமும் ஒருவித வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ உன் நெற்றியில் உள்ள குங்குமத்தை அழித்துவிடு. இன்னும் ஒரு ஸ்டேஷன் தான் பாக்ஷியிருக்கிறது. நம் ஊருக்கு இடையில் எங்காவது யாராவது கண்டுவிட்டால் கண்டபடி பேசுவார்கள் ” என்றான் என் தாய். எனக்கு ஆச்சர்யமாய்ப்போயிற்று. “ நான் குங்குமம் இட்டால் ஊரார் ஏன் ஏசவேண்டும் ” என்று கேட்டேன். “ நீ ஒரு விதவை ” என்று சொல்லி என்னைக் கட்டிக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள். மண்டையில் சம்மட்டி கொண்டு அடிப்பதைப்போன்ற அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று எனக்கு.

மீண்டும் நான் கண்விழித்தபோது கிராமத்தில் எங்கள் வீட்டிலிருப்பதைக் கண்டேன். என் தம்பி ஒன்றும் புரியாது என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். என் தாய் கண்களில் நீர்வடிய தன் மடிமீது என் தலையை தாங்கி விசிறிக்கொண்டிருந்தாள். என் தாய் கண்களில் அழுகிறீர்கள்? என்னைப்பற்றி நீங்கள் இனி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கு கெட்டபெயர் ஏற்படும்படி நான் நடந்து கொள்ளமாட்டேன். இதையெல்லாம் சொல்லாமலே ஏன் இதுவரை ஒளித்து வைத்திருந்தீர்கள்? எனக்கு எப்போது திருமணமாயிற்று? எப்போது விதவை ஆனேன்? என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள் நான் ஐந்து வயதாய் இருக்கும்போதே என்பாட்டி, தான் சீக்கிரம் இறந்து போய்விடுவாள் என்று எண்ணிய தால், எனக்கு கல்யாணம் செய்து கண்குளிர பார்க்க விரும்பினாள்! அதற்கு என் யின் மகனுக்கும் எனக்கும் கல்யாணத்தை செய்துவிட்டார்களாம். என் அத்தை யாத்திரை சென்று வரும்போது ஒரு நதியை கடக்கவேண்டி வந்ததாம். அதில் ஓடும் கவிழ்ந்து எல்லோரும் முதலைகளுக்கு இரையாகிவிட்டார்களாம். பிறகு மனம் உடைந்த விதவையான சம்பவத்தை தெரிவிக்காமலேயே வேறு மனமும் செய்விக்க இருந்தாராம். வைக்க என் தாயாருக்கு உறுதி இல்லாததால் பட்டண வாசம் சரிப்படாது என்று கிராமத் திற்கு வந்துவிட்டாளாம் இதுதான் அவள் சொல்லியது.

குடியேறிய அந்த ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. சுற்றுப்புறத்தில் இருந்த பள்ளிகளுக்கெல்லாம் அதுவே பெரியது. அதிலே என் தம்பி இரண்டாவது பாரத்தில் சேர்க்கப்பட்டான்.

ஊரில் ஏதோ ஒரு விழா வந்தது. எல்லோரும் அழகாக உடுத்திக்கொண்டு மகிழ்ச்சி யால் உரையாடிக்கொண்டே விதி வழியே செல்வதை ஐன்னல் வழி பார்த்த என் மனம் வெதும்பியது. “ ஒரு பாவமும் அறியாத வயதில் மணம் என்பது என்னவென்று கூட புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு சிறுவன் என்னை மணந்து இறந்து ஒழிந்ததற்காக என்றென்றும், என் வாழ்நாட்களையெல்லாம் பிறர் அனுபவிப்பதுபோன்ற சுகங்களையெல்லாம் அனுபவிக்காமல், அலங்காரம் செய்துகொள்ளாமல், இயற்கை இன்பங்களை நுகராமல் அழுது அழுது புழுங்கியேதான் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமா? ” என்றெல்லாம் எண்ணமிட்டேன்.

ஒரு நாள் மாலை செடிகளுக்கு தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தேன், நான் பூக்களைக் குடிக்கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பலவந்தமாக இழந்திருந்ததால் பூச்செடிகளை வளர்ப்பதில் ஆவல் அதிகம். சில சமயம் யாருக்கும் தெரியாமல் மலர்களைச்சுடிக் கண்ணாடியின் முன் நின்று என்னை நானே பார்த்து மகிழ்வது உண்டு! ஆனால் வெளியுலகத்தில் நான் ஒரு விதவையை போல்தானே பாவிக்கப்பட்டு வந்தேன்!

என் அம்மா கோவிலுக்கு போயிருந்தாள். கேழே யாரோ என் தம்பியின் பெயரிட்டு அழைப்பதைக்கண்டு வெளியே வந்தேன். யாரோ கம்பிரமான வாலிபர் ஒருவர் வீதியில் நிற்பதைப்பார்த்தேன் இதற்குள் என் தம்பியும் வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய ஆசிரியர் அவர்தான் என்றும் அம்மாவை பார்க்க அவர் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னான். மனதிற்குள்ளே ஒரு ஆர்பாட்டம் நிகழ்ந்தது. போய் விசாரிப்பதா வேண்டாமா என்று முடிவில் விசாரிக்கச் சென்றேன். அவ்வளவு தைரியம் கூட இல்லாமல் மூலையில் போய் ஒளிந்தால் படித்த ஆங்கிலப் படிப்புக்குத்தான் என்ன மதிப்பு இருக்கிறது?

அவர், தம்பி சரியாகப் படிப்பதில்லை என்றும், அதைப்பற்றி அம்மாவிடம் கூற வந்திருப்பதாகவும் சொன்னார். அம்மா வீட்டில் இல்லை என்று சொன்னவுடன் போய்வருகிறேன் என்று எழுந்தார். போக்கிரி மனிதர்!

பின்பு என் தாயார் அவரையே தம்பிக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க ஏற்பாடுசெய்தார். அவரும் தினம் மாலை வேளைகளில் வீடு வந்து பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு செல்வது வழக்கம். எங்கள் கண்கள் அடிக்கடி சந்தித்தன! மௌன மொழியில் பேசிக்கொள்வது எங்களது தினசரி வழக்கம். எத்தனையோ தடவை நான் நடப்பது தவறு என்று உணர்ந்தாலும் பருவம் என்னை அவரிடமே அழைத்துச் சென்றது நான் என்ன செய்யமுடியும்?

சிலசமயம் புத்தகங்கள் படிக்கக்கொடுப்பார், அதன் வழியே கடிதங்களை பரிமாறிக் கொண்டோம். இப்படி பல மாதங்கள் சென்றன.

இந்த மகிழ்ச்சியில் காடெங்கும் பரவிக் கிடந்த மலர்கள் காற்றில் அசையும்போது என்னை நோக்கித்தான் புன்னகை புரிகின்றன என எண்ணி பதிலுக்கு புன்னகை செய்வேன். இதைக்கண்ட என் தாய் “ என்னடி பெண்ணே! நீயே ஏதோ பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் சிரித்துக்கொள்கிறாயே ” என்றான் “ உன்னைப்போல் நான் வயதானவள் அல்லவே அம்மா ” என்றேன். அவளுடைய கண்களில் இருந்து சில கண்ணீர்த் துளிகள் சிந்தின! அவள் விட்ட பெரு மூச்சில்தான் எவ்வளவு சோகம் கலந்திருந்தது?

அன்று மாலை தம்பிக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக அவர் வந்திருந்தார். வந்து சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மழைபெய்ய தொடங்கிவிட்டது. படிப்பு முடிந்தபின் வீடு செல்லக்கிளம்பினார். இயற்கை அன்னை, மழை பெய்வதன் மூலம் அவர் போகாமல் தடுத்து விட்டாள். என் தாயார் அவரை எங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துக் கொள்ள வேண்டினாள். முதலில் மறுத்த அவர் நான் கேட்டுக்கொண்ட உடன் “ சரி ” என்று தங்கிவிட்டார். சமையல் ஆகும் நேரம்வரை நான் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதிலேயே பொழுதை போக்கினேன். அது போன்று உரையாடிக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு தனி இன்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது!

இரவு ஒன்பதரை மணி இருக்கும். சாப்பிட்டுவிட்டு பேசிக்கொண்டிருந்தோம். என் வாழ்க்கை வரலாற்றை எல்லாம் சொல்லி அழுதேன். அதையெல்லாம் மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தார் அவர். இதற்குள் என் தாயார் வந்தார், எதிர் பாராதபடி ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. என் தாயின் காலே பிடித்துக்கொண்டு அவர் “என்னை மன்னிக்கவேண்டும் நான்தான் தங்கள் மருமான்!” என்றார் என் இருதயமே மகிழ்ச்சியினால் வெடித்து விடும் போல் இருந்தது. என் தாயார் சாந்தமாக “எல்லோரும் ஓடும் கவிழ்ந்து முதலைக்கு இரையானதாக சொன்னார்களே. நீ மட்டும் எப்படிப் பிழைத்தாய்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர் “ஆற்றில் வீழ்ந்தவுடன் நான் ஒரு கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டேயிருக்கும்பொழுது மூர்ச்சையாய் விட்டேன், பிறகு கண் விழித்தபோது யாருடைய வீட்டிலோ இருந்தேன். அங்கு என்னருகிலிருந்த பெரியவர் ஆற்றில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நான் கட்டையுடன் மிதந்துகொண்டு செல்வதைக்கண்டு கரை சேர்த்ததாகவும் மற்றவர்கள் முதலைக்கு இரையானதாகவும் சொன்னார். அங்கே அவர்கள் வீட்டிலேயே இருந்து படித்து வந்தேன். பின்னர் சென்னைக்கு வந்ததிரயார் தொழிலுக்கு படிக்க வந்திருந்த போது அவர்கள் இருவரும் இறந்துபோனார்கள் பின்பு நான் பல ஊர்களில் வந்ததிரயாராக இருந்து விட்டு இறுதியில் இங்கு வந்தேன் நான் யார் என்பதை சொல்லிக் கொள்ளாமலே உங்களைப்பற்றி விசாரித்தேன். முதலில் நான் இன்னார் என்று சொல்லிக் கொள்ளாமலே இருந்து விடலாம் என இருந்தேன். ஆனால் அம்மாதிரி என்னால் இருக்கமுடிய வில்லை” என்றார். என் அம்மாவுக்கோ மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. என்னை அனைத்துக்கொண்டே அவள் “நீ பாக்கியசாலி! ஆனால் இதை எல்லாம் பார்த்துவைக்க உன் அப்பா இல்லையே!” என்று கண்களை துடைத்துக்கொண்டாள்.

ஒரு மலரை எடுத்து முகர்ந்துகொண்டே ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவரைக் கண்டு எனக்குக் கோபமாய் இருந்தது. “எந்தக்கோட்டையைப் பிடிக்க ஆழ்ந்த யோசனை” என்றேன் அதற்கு அவர் என் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, “என்னை மன்னித்து விடு உன்னை அடையவேண்டும் என்பதற்காகவே நீ சொன்ன விவரங்களிலிருந்து நான் உன் கணவன் போல நடித்தேன். ஆனாலும் அதை ஒளித்துவைக்க முடியவில்லை” என்றார்.

நங்கள், இறந்து போன என் கணவனோ இல்லையோ, கிழவியை ஏமாற்றியாய் விட்டது!—ஏன்? சமூகத்தைக்கூடத்தான் ஏமாற்றியாகிவிட்டது” என்றேன்.

நானும் எனது நண்பர் கணபதியும் பல்கலைக்கழகக் கூட்டமொன்றுக்குப் போயிருந்தோம். அங்கு ஒருவர் “தமிழ்” என்பதுபற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார், சங்ககாலத்தில் தமிழின் பெருமையைப்பற்றி வாயாரப் புகழ்ந்தார் திருக்குறளின் மேன்மை என்னே என்னே என்று கூறி இறுமாந்தார் இடைகாலத்தில் தமிழுக்கு ஏற்பட்ட சிறுமையை எண்ணி ஏங்கினார். தற்காலத்தில் தமிழ் அடைந்துவரும் பெருமைபற்றி அவர் சொல்லும்போது உள்ளம் உருகியது. அவர் வீலியசொற்கள் எண்ணிய கருத்துக்களைத் திண்ணிய முறையில் உரைக்க உதவின.

முன்றின் பெருமையைப்பற்றி அவர் விரிவுரை செய்ய ஆரம்பித்தார். “தமிழ் மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனது, இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவுகளைக் கொண்டது. தமிழ் முச்சங்கங்களால் தமிழ் பெருமை பெற்றது. தமிழ்த்திருநாட்டை மூவேந்தர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆண்டார்கள். திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும். நம் கடவுள்கள்கூட மும்மூர்த்திகளாகும். திருமால், சிவன், பிரமர் ஆகிய மூவராவர்”, என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவர் “என் உலகத்தையே நோக்குவோமே” என்று ஆரம்பித்துப் பேசினார்

“இன்றைய உலகத்தில் மூன்று வல்லரசுகள் உள்ளன போர்ப்படைகளும் மூன்று வகைதான். ஒன்று தரைப்படை, மற்றொன்று கடற்படை, இன்னொன்று விமானப் படை. உலகத் தலைவர்களில் சிறந்தவர்கள் ஸ்டாலின், ட்ரூமன் அட்லி என்றும் மூவர்தானே! உலகத்தில் இன்று ஆட்சி செய்யும் ‘இசம்கள்’தான் எத்தனை? ஒன்று முதலாளித்துவம் (Capitalism) இரண்டு சோஷியலிசம் (Socialism) மூன்று கம்யூனிசம் (Communism) என்பவைகளேயாகும் ஆனால் இதுவரை இரண்டே இரண்டு உலகப் போர்கள்தான் நிகழ்ந்துள்ளன. ஏன் மூன்றாவது உலகப்போர் இன்னும் எழவில்லை தெரியுமா? நீங்களே சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு உடனே ஆரம்பித்தார், “இதுவரையில் இரண்டே அனுகுண்டுகளைத்தான் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று மூன்றாவது அனுகுண்டை விசு கிறார் களோ அன்றே மூன்றாவது உலகப்போர் எழும் எழும்என்பேன். அன்றுதான் முன்றின் பெருமையும் மிகும் என்பதில் என்ன ஐயம்” என்று கேட்டார்.

‘இனிமக்கள் வாழ்க்கையைதான் பார்ப்போமே. முன்றின் நிறப்பு அங்கு எவ்வாறுள்ளது தெரியுமா! ஒருமணி நேரத்திற்கு முன்பு நான் பேசுவேன் என்று இருந்தது. இப்போது நான் பேசுகிறேன். இன்னும் ஒருமணி நேரம் சென்ற பின்பு நான் பேசினேன் என்றாகிவிடும். காலத்திலும் மூன்றுக்கு இடமுண்டு. எதிர்காலம் நிகழ்காலம். இறந்தகாலம் என்று காலம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. உடல் நலமில்லாவிட்டால் மூன்றுவேளை மருந்து சாப்பிடு என்று தானே சொல்லுகிறோம். தாய் தந்தை, குழந்தை ஆகிய மூன்றையும் சேர்த்துத் தானே குடும்பம் என்கிறோம்! மக்களுக்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் மூன்று உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இடம் என்பவைகளாகும். ஏன் ஒரு கூட்டம் நடத்துவதற்குக்கூட மூன்றுபேர் இன்றியமையாமல் வேண்டுமல்லவா? தலைவர், செயலாளர், பேச்சாளர் ஆகியோர் இல்லாமல் கூட்டம் என்பது ஏது? ஒருவனை மாணவன் என்று சொன்னால் குறைந்தது அவனிடம் ஒரு அகராதி (Dictionary), ஒரு திருக்குறள், ஒரு அட்லாஸ் (Atlas) ஆகிய மூன்றும் இருக்கவேண்டும், என்று நாம் எண்ணுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?” என்று

கேட்டார்", எங்கு பார்த்தாலும் எதற்கும் குறைந்தது மூன்று பொருள்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பது நன்றாகத் தெரிகின்றதல்லவா? அப்படிப்பட்ட சிறப்பினைக்கொண்ட மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனதுதான் தமிழ் ஆகும்" என்று கூறி முடித்தார்.

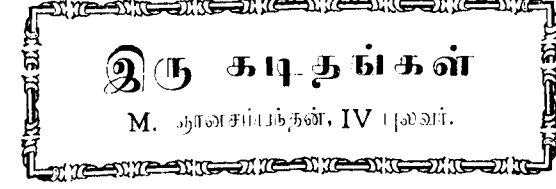
உடனே என்னைப் பார்த்து நண்பர் கணபதி "எனக்கு ஒரு திருக்குறள் புத்தகம் வேண்டும்" என்றார். நானும் "எனக்கு ஒரு அட்லாஸ் அவசியம் தேவை" என்றேன்.

"சரி இப்பொழுதே புத்தகக் கடைக்குப் போய் நான் ஒரு திருக்குறளும், நீங்கள் ஒரு அட்லாசும் வாங்கிக் கொள்வோம்" என்றார் நண்பர்.

நேராகக் கடைக்குச்சென்று புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டு வரும்போதே மூன்றின் மகத்துவத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே வந்தோம். "டிபன் என்றால் பொதுவாக ஒரு இனிப்பு, ஒருகாரம் காப்பி ஆகிய மூன்றும் அதில் அடங்குகின்றன. சாப்பாடு சாப்பிட்டாயா என்றவுடன் அதில் சாம்பார், ரசம், மோர் ஆகிய மூன்று பிரிவுகளும் அடங்கி இருக்கின்றன என்பதை யார் மறுப்பார்?" என்றார் நண்பர்.

"கல்வித்துறையில் ஒரு வருடத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளார்களே அவர் களுடைய மூளையின் பெருமைதான் என்னே! என்று சொல்லி நான் வாய்மூடுவதற்குள், அதுமட்டுமா, தேர்வில் மூன்று வகுப்புகள் (Classes) அல்லவா வைத்திருக்கிறார்கள். முதல் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பு, மூன்றாம் வகுப்பு என்பதாக" என்று உரைத்தார் நண்பர்.

"ஏன் புகைவண்டியில் மூன்று வகுப்புகள் இல்லையா? சமுதாயத்தில்தான் முற்பட்ட வகுப்பு, பிற்பட்ட வகுப்பு, தாழ்த்தப்பட்டவகுப்பு என்று மூன்று பிரிவுகள் இல்லையா? அன்பு நட்பு ஆகியவற்றில் தலை, இடை, கடை என்ற மூப்பெரும் பிரிவுகள் இருப்பதை அறியாதார் யார்? இன்னும் மூன்று இல்லாத இடமே இல்லை என்று கூடச் சொல்லலாம், பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்றையும் கூறுவதல்லவோ சைவசித்தாந்தம்! பார்க்குமிடம் எங்குமோரு நீக்கமறநிறைகின்ற பரம்பொருளன்றோ மூன்று! என்றேன்.

டாக்டர் சீதாராமையாவின் புதல்வன் ரகுநாதனும் நானும் நெருங்கிய நண்பர்கள். அவனுக்கு படித்த பெண்கள் என்றாலே பிடிக்காது. பெண்கள் கலாசாலைகளில் படிப்பதனால் வரும் துன்பங்களைப்பற்றியே எப்போதும் பேசிக்கொண்டிருப்பான். பெண்கள் சுதந்திரம் என்று யாராவது அவனிடம் பேசினீட்டால் வந்தது ஆபத்து; அவர்களிடம் ஒரு யுத்தமே துவக்கிவிடுவான். படித்த பெண்களை மணந்துகொண்டால் வாழ்நாளெல்லாம் சந்தேகத் திலேயே கழிக்கவேண்டும் என்று விவாதிப்பான். இதெல்லாம் ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு, நாங்கள் கலாசாலையில் வாசித்துக்கொண்டிருந்த காலத்து நிகழ்ச்சிகள். இப்பொழுது நான் அவனை சந்தித்துக்கூட வெகு நாட்களாகிவிட்டன.

சென்ற வாரம் நான் சென்னை சென்றிருந்தபொழுது ரகுவை சந்திக்க நோந்தது. அவன் ஒரு வியாபார நிலையத்தின் மேற்பார்வையாளனாக இருக்கிறான். அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி நான் கேட்டபொழுது, அவன் மனைவி மிகவும் படித்தவள் என்றும், பெண்கள் சங்கத்தின் காரியதரிசி என்றும் சற்று பெருமிதத்துடன் சொன்னான் அவனுடைய கலாசாலை வாழ்க்கைப் பேச்சுகளையும், இன்றைய நிலையையும் எண்ணிப்பார்த்தபொழுது நான் அடைந்த வியப்பிற்கு அளவேயில்லை. அவனுடைய கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டதைப் பற்றி அவனையே வினாவ எண்ணியிருந்த எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை இரண்டு நாட்களில் நான் சென்னையிலிருந்து கிளம்ப வேண்டியதாயிற்று. சில நாட்களில் நான் எழுதிய கடிதத்தில் இந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் கேட்டிருந்தேன். அவனும் மறக்காமல் மறு கடிதத்தில் பதில் அளித்திருந்தான்.

அந்தக் கடிதம்:—

பிரிய சங்கரனுக்கு,

வணக்கம், உன் கடிதம் கிடைத்தது. நீ எண்ணுவது போல் என் கொள்கைகளை மாற்றிக்கொண்டதற்கு மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி ஒன்று உண்டு.

அப்பொழுது நான் சென்னையில் உத்தியோகம் ஏற்றுக்கொண்ட காலம்; அப்பாவிடமிருந்து கல்யாண விஷயமாக செய்தி வந்தது. படித்த பெண், அழகான பெண், உயர்ந்த இடத்துப் பெண். மணம் நிச்சயமாகிவிட்டது; விடுமுறை பெற்றுக்கொண்டு வந்து சேர வேண்டியது என்ற கட்டளை உருவில் இருந்தது. அந்தச் செய்தி. ஆம், படித்த பெண், எத்தனை பேர்களுடன் பழகியிருப்பாள். எவ்வளவு அடக்கமாக இருப்பாள் ஏன், அவளுக்கு இதுவரை எத்தனை காதலர்கள் இருந்திருப்பார்கள்?..... இவ்வாறெல்லாம் என் மனம் நிலையற்று தவித்தது. இரவெல்லாம் தூங்காமல் யோசித்தேன் முடிவுதான் காணவில்லை. அப்பா நினைத்ததை முடித்தே தீருவார், அவரிடம் இரண்டு வார்த்தைகள் அதிகமாக பேசுவதென்றாலே எனக்கு துடை நடுங்கும். இந்நிலையில் நான் என்ன செய்யாமுடியும்.

மனநாளும் நெருங்கிற்று. எனக்கு வேறு வழியும் புலப்படவில்லை. கடைசியாக குறிப்பிட்ட அந்த பெண் ஜானகிக்கும் சிறப்பாக—என்னைத்தவிர அங்கிருந்த எல்லோர் முகத்திலும் புன்னகைத்தவழி—கல்யாண சடங்குகள் நடந்தேறின. நான்கு நாட்களில் நானும் சென்னைக்குத் திரும்பிவிட்டேன், ஆறு மாதங்கட்கு பின்னர் அம்மாவின் வற்புறுத்தலுக்காக வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தபொழுதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

நான் என் வீட்டில் புகுந்தது முதல் என் மனைவியின் நடத்தைகளை கவனிப்பதில்லையே இருந்தேன். ஒரு நாள் காலையில் அவளுக்கு வந்த கடிதத்தைத் தபால்காரன் என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். அதைப்பிரித்து படிக்க எண்ணினேன், 'பிறர் கடிதத்தைப் பார்க்காதே' என்று உறுத்தியது பண்பட்ட அறிவு. ஆனால் வளர்ந்துவிட்ட சந்தேக எண்ணம் அதற்கு இடமளிக்கவில்லை. ஒருவாறாக உறையைக் கிழித்தேன். உள்விரிந்த செய்தி முன்னிருந்த சந்தேகத்திற்கு என்னை வார்த்தையோல் ஆயிற்று. அந்தச்செய்தி ஒரு காதலன் காதலி இருத்திக்கு அன்புடன் வரைந்தது. கேழே சந்துரு என்ற கையொப்பம் உறையில் கொட்டை எழுத்துக்களில் என் மனைவியினுடைய விலாசம்: அவளுடைய நடத்தையைப்பற்றி தெரிந்துகொள்வதற்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும். அந்தச் சமயம் எனக்கிருந்த ஆத்திரத்தில் என்ன செய்வதென்ற தெரியவில்லை அவளைக்கண்ட பொழுதெல்லாம் வெறுப்புடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய செங்கை அவளை மிகவும் புண்படுத்தியிருக்க வேண்டுமென்று பின்வர நான் அறிய நேர்ந்தது.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. தபால்காரன் ஒரு கடிதம் கொடுத்து விட்டுச்சென்றான். ஆம், இதுவும் அவளுக்கு வந்திருந்த கடிதம்தான். உறையின் மீது அதே விலாசம் இம்முறை அதைப்பார்ப்பதில் எனக்கொருவித தயக்கமும் ஏற்படவில்லை-என்ன எழுதியிருக்கக் கூடும்! ஏன் பதிலில்லை என்று கேட்டிருப்பான் என்று எண்ணியபடியே அக்கடிதத்தை பிரித்து வாசித்தேன். அப்பொழுதே எனக்கு சிரிப்பதா அழுவதா என்று விளங்கவில்லை. அந்தக்கடிதம் என் மனைவிக்கு அவள் அக்காளிடமிருந்து வந்திருந்தது இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய கடிதத்தை சந்துரு அண்ணாவிடம் கொடுத்து தபாலில் சேர்க்கச் சொன்னேன் தவறு தலாக அவன், அண்ணிக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தை உள் விலாசமிட்ட உறையிலும் என் கடிதத்தை அண்ணியின் விலாசமிட்ட உறையிலும் வைத்து அனுப்பி விட்டான் இப்பொழுது அண்ணி இங்கு வந்தவுடன்தான் இவ்விஷயம் விளங்கிற்று என்று எழுதப் பட்டிருந்தது. என்னுடைய அவசர புத்தியை நினைத்து மிகவும் வெட்கமடைந்தேன். என் மனைவி மீது காட்டிய வெறுப்பை நினைத்து அனுதாபம் உண்டாயிற்று. இச்செய்திகளையெல்லாம் அவளிடம் தெரிவிக்க எண்ணி அவளைப் பார்க்கச் சென்றேன். எங்கு தேடியும் அவளை வெகு நேரம் வரை காணமுடியவில்லை,

கடைசியாக அப்பாவினுடைய மருந்து பாட்டில்கள் நிறைந்திருக்கும் அறையில் அவள் அலங்கோலமாய் விழுந்து கிடைப்பதைக்கண்டேன். பக்கத்தில் 'விஷம்' என்று குறிப்பிடப்பட்ட மருந்து புட்டி காலியாய் திறந்து கிடந்தது அப்பாவினுடைய அலமாரியிலுள்ள சாதாரண மருந்துகளை உட்கொண்டாலே ஒரு மனிதன் பிழைத்திருப்பது அரிது. அப்படி இருக்க அந்த இடத்திலுள்ள விஷமருந்தை அருந்திய என் மனைவி எப்படி உயிர் தரித்திருப்பாள்? என்னுடைய வெறுப்பைக்கண்டு மனம் தாளாது தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டாள். என் உடலெல்லாம் பதறிற்று. அவளைக்கட்டிக்கொண்டு கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது. கத்தினேன் இல்லை கத்தமுயன்றேன். முடியவில்லை, அப்பொழுது நினைக்க முடியாத ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அவள் தூக்கத்தினின்றும் கலைவது நிகழ்ச்சியை விட்டிலுள்ள எல்லோருக்கும் தெரிவிப்பதற்காக விரைந்தோடியேன். அப்பொழுது அப்பர் கோபத்துடன் கூடத்தில் இறைந்து கொண்டிருந்தார் "இந்த விட்டிதான் எது தான் வைச்ச இடத்திலே இருக்கிறது? நேற்று விஷமருந்துச் சீட்டு ஒட்டின காலி புட்டியைச் சுத்தம் செய்வதற்காக தண்ணிர் விட்டு வைத்திருந்தேன் இன்னிக்கு அது போன இடமே தெரியவில்லை" என்று கத்தினார் எனக்கும் ஒருவாறாக விஷயம் விளங்கிற்று. இப்பொழுது புரிகிறதா என்மனைவி மாண்டு பின் மீண்ட கதை. இல்லை-இல்லை எங்கள் வாழ்க்கை வளமிக்க செய்த கதை?"

அன்புள்ள,

ரகு நாத்.

சிந்தனையின் பயன்

(மா. இளையபெருமாள்.)

அவனும் இந்த உலகில் ஏனைய மனிதர்களைப் போலவே நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான். இளமையிலே கல்வி கற்று முதிர்ந்த செருக்கும், மங்கையர்க்கை மயக்கும் ஆண்மையும் பெற்றுப் பலராலும் புகழப்பட்ட வாழ்வு வாழ்ந்தான். மனிதர்களது பெரும்பான்மைக்குணங்களாகிய தன்னலம், பொருமை, வஞ்சகம், குழ்ச்சி ஆகியவைகள் அவனை ஆண்ட காலத்தில் அவன் வாழ்வு நல்வாழ்வாகத் தானிருந்தது.

ஆனால் இன்று அவன் 'வாழவில்லை' என்று கூறுகிறது உலகம். அவன் உயிரோடு உலகம்போதே இத்தண்டனையைப் பெற்றாவிட்டான். இதற்கு அவன் செய்த குற்றம் என்ன தெரியுமா? சிந்தனை. அல்லும் பகலும் சிந்தித்தான். இதயத்தில் எங்கோ ஒளிந்திருந்த நற்குணங்கள் அவன் மனத்தில் தலையெடுக்க ஆரம்பித்ததும் எண்ணத் தொடங்கினான். கொடுமை நிறைந்த இந்த உலகின் தீமையை ஒழிக்க முடியாதா என்று ஓயாது சிந்தித்தான். சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஒருவழிகாண முற்பட்டான். வாய்மூடி மௌனியாகிச் சிந்தனையிலே தன் வாழ்நாளைக் கழித்தான். 'வாழத் தெரியாதவன்' என்று உலகம் அவனைக் கழித்து விட்டது.

அதன் மனித வாழ்வின் தீமையைப் பயன்படுத்தி 'மக்கள் நன்மை' என்ற பெயரால் பெருமையும் புகழும் பெற விரும்பவில்லை. வெறிகொண்ட புரட்சியை உண்டாக்கி அதன் பயனாக தலைமைப் பதவியைத் தாவிப்பிடிக்க முற்படவில்லை. சமூகத்தின் தீமைக்குப்பயந்து அவன் அஞ்சி ஒதுங்கவில்லை. ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டான். மனிதவாழ்க்கைப்படியின் மேல்தட்டி விருந்து மட்டுமல்ல, அடித்தளத்திலிருந்தே பித்தனென்று கூறி ஒதுக்கப்பட்டான். எந்த சமூகத்தின் நன்மைக்காக அல்லும் பகலும் சிந்தித்தானோ அதனாலே ஒதுக்கப்பட்டு விட்டான். தண்ணீர்த் தாரையும் மூலிகைகளும் அவனைத் திருத்திவிடும் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்த சமூகத்தால் அவன் ஒதுக்கப்பட்டான். உலகமும் அவனைத் திருத்த முடியவில்லை. உலகத்தை யும் அவனால்த் திருத்த முடியவில்லை.

இன்று அவனது தோற்றம் ஒரு முதிர்ந்த ஞானியைப்போலத்தான் இருக்கிறது கவலை யற்ற முகம், கருமையிலே வெண்மை படர்ந்த தாடி, ஆடையைப்பற்றிய அக்கரையில்லா ஒழுக்கம், புறத்தாய்மையை விரும்பாத உடல் ஆனால் நோயற்ற நிலை. இருக்க வீடில்லை. உணவு யாரேனும் கொடுத்தால் உண்கிறான், இல்லையேல் பட்டினி. ஊர் முழுவதும் இரவும் பகலும் அச்சமின்றித்திரிகிறான். இன்பமில்லை, துன்பமில்லை, யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர், இது அவனது புறத் தோற்றம்.

ஆனால் இன்று அவனது உள்ளம் எப்படியிருக்கிறது? எப்படியறிவது? நாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கும் அவன் சொல்லும் பதில்களுக்கும் தொடர்பில்லையே. அவன் எண்ணத்திற்கும் முகத்தோற்றத்திற்கும் ஒற்றுமை உண்டா? இருக்காது. பின் எவ்வாறு அறியமுடியும் அவனது சிந்தனையை? ஊக்க முடியுமா?

'உலகம் நம்மைப் பித்தன் என்று அழைக்கிறது, அழைக்கட்டும் கவலையில்லை. ஆனால் அதன் நிலை முதிர்ந்த பித்துக்கொண்ட நிலையாக இருக்கிறதே. இதைப்பற்றி ஏன் அதற்கு எண்ண அறிவில்லை? 'நேரமில்லையே' என்று ஓடி ஓடி அழைக்கிறான் ஒருவன். 'நேரம் போகவில்லையே' என்று மாட மாளிகையில் 'மகிழ்ந்து' வருந்துகிறான் இன்னொருவன். இருவருக்கும் அவர்கள் அளவில் ஒரு நாளுக்கு 24-மணிக்குக் கூடவோ, குறையவோ செய்து

விட்டதா? இருவருக்கும் மன அமைதி இல்லை. இருவரும் தங்கள் வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திப்பதே இல்லையே. 'ஏன் இந்த நிலை' என்று எண்ணிப் பார்ப்பதே இல்லையே. எண்ணிப்பார்ப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் கூட்டம் அச்சிந்தனையைத் தன் பெருமைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறது. ஏன் பெருமை சிறுமை? உயர்வு தாழ்வு? சாதி சமய வேற்றுமை? ஏன் ஒரு கூட்டம் இன்னொரு கூட்டத்தை வெறுக்கிறது? வெறுப்புத்தான் வாழ்க்கையின் அடிப்படையா? என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோனே என்னவோ.

கலை பண்பாடு, நாகரிகம் அரசியல் எல்லாம் ஆசைவெறியைத் தூண்டும் காட்டு மிராண்டித்தனம்தானா? இவற்றின் பெயரால் உலகம் தோன்றிய நான் தொட்டு மனிதன் தன் தலையையே அறிந்து தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறானே. மனிதன் ஏன் மனிதனை அழிக்கிறான்? அதற்காக ஆயுதங்கள் சேர்க்கிறான், வீஞ்ஞானத்தைப் பயன்படுத்தி அழிவு வேலையைச் செய்கிறான். மனிதன் தோன்றிய நாளிலிருந்தே தற்கொலை செய்துகொண்டுவரும் அற்பப் பிராணிதானா? ஒரு மனிதன் ஏன் இன்னொருவனை வஞ்சிக்கிறான், ஏமாற்றுகிறான்? இதைத் தீர்க்க ஒரு வழியில்லையா? என்றெல்லாம் சிந்திக்கிறான்?

அவனது கல்வி அறிவு அவனுக்குப் பதில் கூறலாம் 'பொருளாதார சமத்துவம்'—அதுவே நல்லவழி. அது மனிதர்களில் உயர்வு தாழ்வைப் போக்கும். அறியாமையை, ஏழ்மையை, இன்றைய உலகின் எத்தீமையையும் அகற்றிவிடும். அதனை ஏற்படுத்தும் விரைவில் "அவனது உள்ளம் பேசலாம்.—பொருளாதாரச் சமத்துவம் இவற்றை ஒழிக்கலாம். ஆனால் மனவேற்றுமையை ஒழிக்குமா" அறிவின் பதில்—"ஏன் ஒழிக்காது? நிச்சயம் ஒழித்துவிடும். ஒழிக்கவில்லையேல் வேற்றுமை கொள்ளும் கூட்டத்தையே ஒழித்துவிடு உன் வன்மையால்."

"ஐயோ, மறுபடியும் போரா? உலகம் சுடுகாடாகும்வரை போர், மனிதனே! நீ ஏன் உலகில் 'முன்னேற்றம்' என்று கூடிக்கொண்டு தலைமீறிந்து நடக்கிறாய் உனக்கெதற்கு அன்பு, நாகரிகம் இரக்கம், அறம், அருள், நட்பு என்ற சொற்களெல்லாம்? வெறிதான் உன் உலகத்தின் சூத்திரதாரியா? வீட்டிலே காமவெறி, சமூகத்திலே ஆசைவெறி, ஆட்சியிலே ஆதிக்கவெறி இவைதான் உன் உலகமா? இதில் நான் வாழவேண்டுமா? நீ என்னை ஒதுக்கியது நல்லதுதான்." என்று எண்ணுகிறோனே என்னவோ.

'நாம் ஏன் நம்மை ஒதுக்கிய சமூகத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும்? சிந்தித்து நம்மைத்தவர்கள் கதி என்ன? சாக்ரட்டீஸ், புத்தர் ஏசு, காந்தி ஆகியோர் என்ன சாதித்து விட்டனர். உலகத்தை அவர்கள் முழுவதும் திருத்திவிட்டார்களா? இல்லையே. உலகம் அவர்களைப் பழிவாங்கத்தானே செய்தது? அவர்களைக் கொன்றுவிட்டுப் போற்றுவதாகப் பாசாங்கு செய்கிற தீய உலகம்தானே இது. உலகம் திருந்தாது. அழிந்து சுடுகாடாகட்டும்' என்று எண்ணிக்கொண்டு அமைதியோடு உலவுகிறோனே என்னவோ?

யாரைக் கேட்பது?

★

நடுகல்

(க. மாசிலாமணி புலவர், 4-ம் ஆண்டு)

உலகில் நாட்டுமக்களின் நாகரீகத்தை அறிய பலவழிகளைக் கண்டனர் அறிஞர். தம் மாட்டு நின்று நிலவிமறைந்த மக்களுக்குக் காட்டும் மரியாதையைக் கொண்டு அந்த நாட்டு மக்களின் நாகரீகத்தை அறியலாம். இது அவர்கண்ட வழிகளில் ஒன்றாகும். இம்முறையில் நம்நாட்டில் முற்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் எந்த அளவுக்கு மறைந்தவருக்கு மரியாதை காட்டினர் என்பதை அறிய அவர்கள் காலத்திய இலக்கியங்கள் தான் பெரிதும் உதவிபுரியும். அப்படிப்பட்ட இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகை அதற்குப் பின்னர் எழுந்த திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்றவைகளாம்.

ஆதிகால மனிதன் இறந்தவரின் உடலை நாய், நரிகளுக்கு இரையாகப் போட்டுவந்தான். அதற்குப் பின்னர் தோன்றிய மனிதன் இறந்தவரின் உடலை மண்ணில் குழிவெட்டி அவைகளில் அடக்கம்செய்தான். இன்னும் கொஞ்சம் நாகரீகத்தின் முதிர்வில் வந்த மனிதன் இறந்தவரின் உடலை மண்தாழிகளில் வைத்து அடக்கம்செய்தான். பின் வந்தவன் சமாதிகட்டினான். இறுதியாக வந்த மனிதன் இறந்தவர் உடலை எரித்தலே சாலச்சிறந்தது எனக் கண்டு அவ்விதமே செய்யத் தலைப்பட்டான். இம்முறை எந்நாட்டவர்க்கும் பொருந்தியதொன்றாகும். நாகரீக காலத்தில் தோன்றிய மனிதன் யார் யார் மக்களுக்குத் தொண்டு புரிந்து தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியாளாகவே வாழ்ந்து, மறைந்தனரோ அவர்களுக்குத் தம்நாட்டில் நினைவுக்குறிகள் (ஞாபகச்சின்னங்கள்) நாட்டித் தன் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்தான்.

இந்த முறையில்தான் தமிழ்மக்களும் செய்துவந்தனர். அவர்களும் மக்களுக்குத் தொண்டுபுரிந்த அருஞ்செயல் மறவர்களுக்குத் தம்நாட்டில் தவறாது நினைவுக்குறிகள் நாட்டினர். தமிழ் நாட்டில் நினைவுக்குறியின் முதல்படி நடுகலாகும். இந்த நடுகல்லுக்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் புறத்தினையியலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

"காட்சி கால்கோ ணீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்

றிருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர".

— (புறத்தினையியல் - 60 - கு)

என்பதாகும். கல்நிறைந்த சுரத்திற்சென்று கல்லைக் காணுதலும், பின் கல்லை அறுத்து இயற்றுதற்குத் தொடங்குதலும், கண்டு கால்கொண்ட கல்லினை நீர்ப்படுத்துத் தூய்மை செய்தலும், அங்ஙனம் தூய்மை செய்யப்பட்ட கல்லை நடுதலும் கல் யாருக்காக நடப்படுகின்றதோ அவன் செய்த புகழினைத் தகும்படி பொறித்தலும், பின்னர் இவ்விதமாக நடப்பட்ட கல்லினை வாழ்த்துதலும் என்னும் இப்பகுதிகளைக் கொண்டது என்பது மேற்காட்டப்பட்ட குத்திரத்தின் பொருளாகும். இவ்விதக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக வ்ளங்குவது இளங்கோ அடிகள் செய்த சிலப்பதிகாரம். அதில் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைக்கக் கருதிய சேரன் செங்குட்டுவன் வடதிசை இமயம் நோக்கிச்சென்று கல்லைக் கொணர்ந்தான் என்பதைக் குறிக்கும் இளங்கோ, காட்சிக்காதை முதலாக வாழ்த்துக் காதையீராக புறத்தினையியல் இலக்கணமுறைப்படியாக அமைத்துக் காட்டுவது நோக்குதற்குரியதொன்றாகும்.

அந்நாள் தமிழ்மக்கள் யார் யாருக்கு நடுகல் நட்டனர்? என்பதை எண்ணிப்பார்க்கின் ! அந்நாள் தமிழன் வாழ்ந்த வாழ்வு வீரவாழ்வன்றோ !! ஆகவே வீரத்துறையில் அருந்தொண்டு புரிந்தவர்க்கே பெரிதும் கல்நாட்டினர் தமிழ்மக்கள். அக்கால மக்கள் வாழ்விரும்பின வாழ்க்கை வீரவாழ்க்கைதான். அக்காலத்தில் மக்கள் பெறுதல் நாட்டு சேவையின் பொருட் டென்று கருதினர். அங்ஙனம் பிறந்த மகவும் சிறந்த வீரனாக வாழ்ந்து வருதல்வேண்டும் என்று எண்ணிய தமிழன் தனக்குப் பிறந்த குழந்தையை முதன்முதலில் பார்க்கச் செல்லும் பொழுது போர்க்கோலம் பூண்டு சென்றான். அதுவே தமிழர் தம் மரபுங்கூட. இந்நிலையில் சென்ற தன் தந்தையைக் கண்ட அம்மகவும் அந்தப் போர்க்கோலக் காட்சியைக்கண்டு பழகிப் பின் அது தானும் ஒரு சிறந்த வீரனாகத் திகழ்தல்வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த நன்னோக்கம் கொண்டன்றோ இங்ஙனம் செய்தனர் அக்காலத் தமிழ்மக்கள். அந்நாள் தமிழகத்தில் பிறந்த ஒரு தமிழர் மகனின் கடமையாகக் கருதப்பட்டதொரு சிறந்த செயல் தன் நாட்டுக்காகப் போரிடுதலேயாகும். இதனேத்தான் பொன்முடியார் புறநானூற்றில் பின்வருமாறு—

“சன்று புறந்தருதல்” என்று தொடங்கும் பாடலில்

“ஒன்று வானருஞ்சம முருக்கிக்

களிறு நெறிந்துபெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”.

—(புறம்-312)

என்று அழகாகக் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வீர வாழ்வு வாழ்ந்த தமிழன் தன் நாட்டுக்காகவும், தன் மன்னனுக்காகவும், தன் நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகவும் இவைகளில் எதற்காகவேனும் போரில் சென்று பொருது விழுப்புண்பெற்று இறந்தொழிந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் நடுகல் உண்டுநாட்டில். அக்காலத்திய போர் முறைகளுக்கும், வீரர் தம்மன எண்ண உயர்வுக்கும், இக்கால போர் முறைக்கும், வீரர் உள்ளப்பான்மைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. அந்நாள் மறவன் ஒருவன் போர்க்களம்புக்கும் பொரிசின் அவன் தன் பகைவனை உறுத்து நோக்குகின்றான் பகைவன் வேலைக்கொண்டு தன் நோக்கியவன்மீது எறிகின்றான். அப்பொழுது நோக்கிய மறவன் தன் கண்கள் இமைப்பினும் அதுதான் அம்மறவன் தனக்குத் தோல்வி என்று எண்ணும் இயல்புடையவர் அக்கால மக்கள். இக்கருத்தைக் குறளில் படைச்செருக்கில் அழகாகக் கூறுகின்றார்—

“வழித்தகண் வேல்கொண்டெறிய வழித்தி மைப்பி

லோட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு”

வள்ளுவர். இங்ஙனம் வீரம் சிறந்த தமிழ்மக்கள்—உயர்ந்த மானமுடையவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். வெண்ணிப் பறந்தலையில் கரிகால் வளவனுடன் பொருது புறப்புண் என்று பிறர் கருதுவார்களே என்பதற்கு நாணிய சேரலாதன் அழிகளமருங்கில் வாளோடு வடக் திருந்து உயிர்ந்தித் செய்தி ஒன்றே அந்நாள் தமிழரின் மானமுடைக்குச் சிறக்காட்டாகும். இங்ஙனம் சிறந்த வீரம், உயர்ந்த மானமும் உடையராய் அறப்போர் புரிந்து மாண்ட மறவனுக்கு நடுகல் நட்ட செய்தியை புறத்தைப்பற்றிக் கூறும் நூல் பெரும்பான்மையும், அகத் தைப்பற்றிக் கூறும் நூல்களில் சிறுபான்மையும் காணலாம்.

நடுகல் எப்படிப்பட்டோருக்கு நாட்டவேண்டும். அதனை எந்த எந்த முறையில் நாட்ட வேண்டும் என்பதைப்பற்றி எல்லாம் பின்வரும் புறப்பாட்டுக்களால் காண்போம்—

“ஒன்னுத்தெவ்வர் முன்னின்று விலக்கி

ஒளிதேர் மருபிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக் கல்லே பரவி”

—(புறம்-335)

என்று மாங்குடிகிழார் எப்படிப்பட்ட மறவனுக்கு நடுகல் நாட்டவேண்டும் என்று கூறுகின்றார் பாருங்கள். பகைவர்களை முன்னின்று விலக்கி அவர்கள் படையில் உள்ள தளிறிறிளையெல்லாம் அட்டுத்தானும் அப்போரிலே மடிந்தான். இப்படிப்பட்டானுக்குத் தான் நடுகல் நாட்டவேண்டும் என்று கூறுகின்றார் “பரலுடை” என்று தொடக்கும் பாட்டில், நடுகல் நடவேண்டியமுறை கூறப்பட்டிருக்கின்றது அதுவருமாறு:—

“மரல்வகுத்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியோடு
அணியிற் பீலிகுட்டிப் பெயர் பொறித்தினி நட்டனரே கல்லும்”

—(புறம் - 264)

நடுகல்லில் பெயரும் பீடும் எழுதியிற் பீலியும் செங்கண்ணியும் குட்டி நடுதல் வேண்டும் என்பதை இப்பாட்டால் அறியலாகும்.

“இல்லடுகளின் சீல்குடிச் சிறுர்ப்
புடைநடுகல்வினுட் பலியூட்டி
நன்விராட்டி நெய்ந் நறைக் கொளிஇ
மங்குன் மாப்புதை மருங்குடன் கமழும்”

—(புறம் - 329)

மேற் கூறிய பாட்டில் கல்லுக்குப் பலியிட்டு நல் நீரினால் கழுவி நெய் விளக்கு ஏற்றி நல்ல நறுமணமுடைய புகைகமழும் வண்ண நட்டுப் போற்றினர் என்பது விளங்கும். நடு கல்லினை மகளிற் தொழுதல் உண்டு என்பதை பின்வரும் புறநானூற்றில் பாடலால் அறியலாம்

“களிறு” என்று தொடங்கும் பாடலில்—

“எலிமென் கூந்தலொண்ணு தலரிவை
நடுகற்கை தொழுது பரவும்”

—(புறம் - 306)

என்று அன்னார் நன்முல்லையார் கூற்றால் விளங்கும். நடு கல்லினைப்பற்றித் திருக்குறளில் ஒரு இடத்தில்தான் குறிப்பிட்டிருக்கின்றது. படைச் செருக்கில் முதல் குறளில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது:—

“என்னை முன்னில்லன் மின்றெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின்றவர்”.

—(குறள் - 771)

பகைவர்களே என் தலைவன் முன் நிற்காதீர்கள்-ஏனெனின் அவன் முன் நின்று அவனால் மாய்ந்து பின் நடு கல்லாக நின்ற மறவர் பலராவார். (ஆகையால் நீங்களும் உங்களுக்கு உயிர் மேல் ஆசையிருந்தால் ஓடி ஒளியுங்கள்) என்று தன்னுடைய தலைவன் பெருமையை எடுத்துக் கூறுகின்றான் ஒரு மறவர்.

நடு கலைப்பற்றி அகநானூற்றிலும் பல விடங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது, அவை வருமாறு:—

‘சன்று புறந்தந்த’ என்று தொடங்கும் பாடலில்—

“நடுகன் பீலி குட்டித் துடிப் படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடுது ரூப்பலி கொடுக்கும்”

—(அகம் - 35)

(என்றும்)

‘அறியாய் வாழி’ என்று தொடங்கும் பாடலில்—

“விழுத் தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்” என்றும்

—(அகம் - 53)

‘யானெவன் செய்கோ’ என்று தொடங்கும் பாடலில்—

“நல்லமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தோறும்
பீலி குட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்” என்றும்

—(அகம் - 67)

நடுகலினைப்பற்றி அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்படுகின்ற கருத்துகள் அனைத்தும் புற நானூற்றுச் செய்யுளைக் கருத்தைப் பின்பற்றியதும் அதனை வலியுறுத்துவனவாகும். இது லிருந்து அக்கால மக்கள் நடுகல்லை எந்த அளவுக்கு போற்றிவந்தனர் என்பது புலனாகும். அக்காலத்தில் அருஞ்செயல் புரிந்த ஆண்மகனுக்குத்தான் நடுகல் நாட்டுவர் என்பதன்று ! அருஞ்செயல் புரிந்த மகளிருக்கும் நாட்டுவர் என்பது நமக்குச் சிலப்பதிகாரத்தால் விளங்கும். தன் கற்பினை மேம்பாட்டினை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய கண்ணகிக்குச் சேரன் டொங்குட் டுவன் இமயம்சென்று கற்கொணர்ந்து நாட்டி வழிபட்டமையால் இனிது விளங்கும்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றான் நாகரிகத்தை அறியும் வழிகளில் நடுகல் போன்றவையும் துணைபுரியும் என்பதும், நடுகல் தமிழரின் நினைவுக்குறியின் முதல் படி என்பதும் நடுகல் அருஞ்செயல் மறவர்களுக்கும், மகளிர்க்கும் நாட்டப்பட்டது என்பதும், நடுகல்லுக்கிலக்கணம் என்ன என்பதும், அக்காலத் தமிழ்மக்கள், தம்வாழ்வில் வீரத்தையும், மானத்தையுமே பெரிதும் போற்றினர் என்பதும், நடுகல் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நட்டனர் என்பதும், அங்ஙனம் நடுபடுகின்ற கல் எந்த எந்த முறை நடப்பட்டது என்பதும், இதுபற்றி நூலில் என்ன என்ன கூறப்பட்டன என்பதும் பிறவும் ஒருவாறு புலனாம்.

ம ர ப் ப லை வ !

P. வீரசக்தி, II, U. C.

இந்திய மக்களுள் தமிழரே சிறந்தவர். அவரை அங்ஙனம் செய்வித்தது குறளும் நாலடியுமே—திரு. போப்.

தமிழ் சிறக்க, தமிழகம் சிறக்க, தமிழர் தம் வாழ்க்கைத்தரம் சிறக்க அவதரித்த உலகப் பொதுப் பேராசிரியர் வள்ளுவனார். வள்ளுவனார் வகுத்தளித்ததே மனித வாழ்க்கை. அவர் வகுத்த வாழ்க்கைப்பாதையின் வழிசென்றவனே உயிரின் ஊதியத்தை அடைந்தவ னாவான். மற்றவன் மனிதனாக உலவினும், மக்கட்பண்பிலாத மரமாகவே மதிக்கப்படுவான்.

வள்ளுவர் குறட்பா ஒவ்வொன்றும் கவர்ச்சியான சொற்கள் எளியநடை, சிறந்த கருத்து, உயர்ந்தநீதி, முதிர்ந்த அனுபவம் அமையப்பெற்றது. வளர்த்தாமல் கூறவேண்டுமானால் வள்ளுவனாரின் வாழ்க்கையனுபவத்தில் வடித்தெடுத்த சத்துள்ள சாறே அவை ஒவ்வொன்றும் எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள இதன்பாலில்லாத எப்பொருளும் இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும்.

எனவேதான் இங்கு வள்ளுவர்தந்த, உள்ளம் கொள்ளுகொள்ளும், உயர்தமிழ் நடையில் உள்ள, இரு குறட்பாக்களைக் கூறவந்தேன்.

விஞ்ஞான காலம் எனக்கருதும் இக்காலத்தில் நாம் விநோதமான பல்வகைப் பொறி இயக்கங்களைக் காண்கிறோம். சிறு குழந்தைகளை சினம் தவிர்த்துச் சீராட்டச் சிறு சிறு பாவைகளை இயக்குகின்றனர். அவைகளை அக்குழந்தைகள் உயிருள்ளவையென்றே உள்ளத் திற்கொண்டு உவகை பூக்கின்றன.

அழகையை நிறுத்தி ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றன ! சினுங்கும் முகத்தில் சிரிப்பு மலர் கிறது ! விம்மும் வதனத்தில் விநோதம் பிறக்கிறது ! அழுத கண்களை அகல விரித்து ஆச்சரி யக்குறியை எழுப்புகின்றன ! பாவையின்மீது பாசம் மிகக்கொண்டு கொஞ்சிக் குலவுகின் றன ! தன் தாய் தன்னை அழகிய தமிழில் அழைப்பது போன்றே அன்புமொழிகளை அள்ளி வீசுகிறது ! அதற்குக் காரணம் குழந்தை வெளி வேடத்தின் வயப்பட்டுப்பொய்யை மெய்யாகக் கொள்வதே !

இது போன்றே தான் 'பொம்மலாட்டம்' என்றப் பொழுது போக்குக் காட்சியினும் மரப்பாவைகளை மனிதன் பின்னாலிருந்து கயிறு கொண்டியக்கி மக்களை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்துகிறான். உழைத்த உடல்கள் ஓய்வுபெற்று உவகை பூக்கின்றன. ஆயினும் அப்பாவை கட்டு மக்களுக்குள்ள மனித உணர்வுகளும், பண்புகளும் அணு அளவும் இல்லையென்பது இஃ மறை காயல்ல.

மனிதனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு இயற்கையில் இருக்கவேண்டிய உணர்ச்சிகளுள் நாணம் என்பதும் இன்றியமையாதது. நாணம் பாவையருக்கே பாத்தியதையுடைய சொத்தல்ல ; பண்புடைய ஆண்களுக்கும் உரியதே என்கிறார் வள்ளுவனார்.

இருப்பினும், இங்கு அவர் கூறும் நாணம் நன் மக்கள் தம்பழியையும், பிறர் பழியையும் கண்டஞ்சும் நாணத்தையே, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் நால் வகைகுணங் களுள் ஒன்றாகிய நாணத்தையல்ல, நாணம் என்பது நன்மக்களுக்குள்ள நற்குண மட்டு மல்ல அவர்களுக்கு அதுவே உணவு, உடை அழகிற்காக அணியப்படும் அணியும் கூட

எனவே, மனத்தில் மேற்கண்ட மேன்மையான நாணமுடமை இல்லாத மனிதன் மனிதனல்லவாம் முன் கூறப்பட்ட இயந்திரப்பாவை அல்லது கயிற்றினால் ஆட்டும் மரப்பாவை என்பது வள்ளுவனாரின் உள்ளக்கிடக்கை.

இனி குறட்பாவினைக் கூறுகிறேன்.

“நாணகத்தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை
நாணல் உயிர் மருட்டியற்று.”

பாவையைக் கண்டு காதல் மொழி பேசிய குழந்தை, அப்பாவையின் இயக்கத்தால் மயக்கமடைந்தது. பொம்மலாட்டத்தைப் பொழுது போக்கிற்காக பார்த்த மக்களையும் மயக்கியது அம்மரப்பாவைகளின் இயக்கமே இவர்கள் உலகை மறந்த உணர்ச்சியால் மயங்கினர். இதுபோன்றுதான் நாண் இல்லா மனிதர்கள் மரப்பாவைகளாக இருந்தும் தங்களை மனிதர்களாக மற்றவர்களுக்கு காட்டிக் கொள்கின்றனர்.

ஆறிடு மேடு மடுவும் போலாம் செல்வம் என்பதற்கிணங்க நேற்றைய பணக்காரன் இன்று ஏழையாகிறான். நேற்று வாழ்ந்தவன் இன்று வீழ்ந்து காணப்படுகின்றான். அவர்களிற் சிலர் ‘சுகதுக்கம் சுழல்காற்று’ எனக்கூறி தம்மனைத்தாமே தேற்றிக்கொண்டு, வாழ்நாளை ஓட்டுவர். திருக்குறள் படித்த வேறுசிலர் உள்ளதை மறைத்துக் கூறுவதை கனவிலும் கருதாத பேரியோர்களிடம் இரப்பதும் தாம் பிறர்க்குக் கொடுத்து அதனால் ஏற்படும் உலகை போன்றதே என இரத்தலாகிய வீனையை நிகழ்த்துவர். ஈவோரும் ‘ஐயமிட்டுண்’ என்னும் ஓளவை கூறியதை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து கெட்டவனுக்கு வாழ வழி அமைப்பர்.

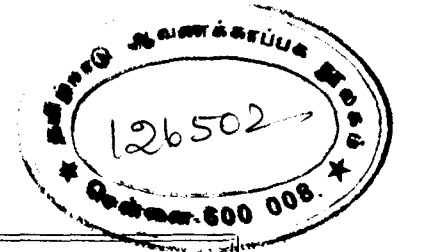
எனவேதான் வள்ளுவரும் இரப்பவர்களில்லையானால் இப்பெரிய உலகின் இயக்கம் முற்கூறிய மரப்பாவையின் இயக்கத்தையே யொக்குமென்றார். குறட்பாவைப் பார்ப்போம்.

“இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங் கண் மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்று வந்தற்று.”

வளங்க வள்ளுவன் புகழ் !

—U. வாதாசன், II U.C.

—★—

சிவவழிபாடும், தாரிழிசையும்

S. நங்க நாடார், புலவர், மூன்றாவது வகுப்பு.

பேதித்தது நம்மை வளர்த்த தெடுத்த பெயர்வனைதன்
பாதத்திறம் பாடியாடலோரெம் பாவாய்.

அடியால் சூழ்ந்த இவ்வுலகின் கண்ணே இசை என்றால் இசையாதார் எவரும் இல்லை இசை என்பது சங்கீதம் என்ற வடசொல்லால் இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் இசை என்றால் அறியாதார் பலர். ஏனெனில் தமிழிசையின் விழ்ச்சியும் ஏனைய மொழியிசையின் உயர்வுமே காரணம். எல்லாவற்றையும் இசைவென்று அமைதி படுத்தும் தன்மையால் இதற்கு இசை எனப்பெயர் வந்ததெனத் தெரிகிறது. இரும்பு நெஞ்சை இளக்குத் தன்மையும் வெம்மை உள்ளத்தைத் தன்மைப் படுத்தும் தன்மையும் தமிழிசைக்கு உண்டு என்பது அமரூர் பலர் கருத்து இசையானது முத்தமிழ்ப் பிரிவுகளில் ஒன்று தமிழ் மொழியானது இயல், இசை, நாடகம் எனச்சங்க காலத்தே வகுக்கப் பட்டுள்ளது இயற்றியும் நாடகத் தமிழும் இசையின்றி நன்கு இயங்கா என்பது ஒருதலை. இசை பாதி, மதம் நாடு, மக்கட்ப் பிறர் விலங்குப் பிறர் இன்றோர்ன்னவற்றைக் கடந்தது. சங்க நூல்களின் கண்ணே இசையின் தன்மையாண்டும் மிளர்கின்றது. விரிக்கிற பெருகும், பின்வரும் தனிப்பாடல் ஒன்று இசையின் திறத்தை மலைக்குவாட்டில் ஏற்றிய விளக்குப்போல் விளக்கா நிற்கின்றது.

“ஒடும் கொடியா விடப் பாம்பும் பேயும் இசை கேட்டுள்ளருகும்
ஆடும் கருங்கல் அசைந்துவிடும் அழுத குழவி குரலடங்கும்
மாடும் இசைகேட்டுமுது வரும் வந்த பசுவும் பால் சுரக்கும்
பாடும் இசை கேட்டுநு காரை என்னென்றுரைப்பேன் பாவவரே.

இசையின் திறத்தை என்னென்றுரைப்பது இசை சுரிலாச் செல்வம் போன்றது அமைதியைத்தந்து பகையை ஒழிப்பது அளவல்லா இன்பம் பயப்பது. இறைவனிடம் நம் அன்பைத் தெரிவிப்பதற்கு ஒரு மூலவழி என்றே கூறல் வேண்டும். அருணகிரிநாதர் செந்தில் வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமானைக் கசிந்துநுகி படியா நிருப்புசுழிப் பாட்டுக்களை உற்று நோக்குவாருக்கு இசை நாட்பம் தெவ்விதிற் புலனாகும்

நந்தமிழ் மொழியில் இயல், இசை, நாடகம் என முப்பிரிவுகளில் இருப்பது போன்று மற்று எங்காட்டு மொழிகளிலும் இல்லை. ஓளவையாரும் சிவனை நோக்கி “சங்கத் தமிழ் மூன்றுந்தா” என வேண்டுகிறார். இதுவே நம்மொழியின் ஒருதனிச் சிறப்பு இதுமட்டு மின்றி நம் தமிழ்ப் பாடல்களுக்குப் பண்கள் அமைந்தாற் போன்று மற்ற மொழி இலக்கியங் களுக்கு அமைக்கப்படவில்லை. சங்க காலத்திலே இயல், இசை, நாடகம் என முப்பிரிவாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித் தனி பங்கங்கள் அமைத்துக் கலைகளை வளர்த்து நன்கு சுவைத்து ஆராய்ந்து வந்தார்கள் என்பதும் சங்கப் புலவர்களிலே பெரும்பாலோரும் முத்தமிழிலும் நன்கு புலமையுற்று விளங்கினார்கள் என்பதும் சங்க நூல்களாலும் அதற்குச் சற்றுப் பின்தோன்றிய நூல்களாலும் விளங்குகின்றது. மணிவாசகப் பெருமான் பத்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் படியா நிருக்கோவையாரின்

“சிறைவான் புறநிலில்லைச் சிற்றம் பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர் மதிற் கூடலின் ஆய்ந்தவெண் திந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ அன்றி ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தேடிக்கென் கொலாம் புகுத்தெய்தியதே”

எனப்பாங்கள் தலைவனது உடல் நலிவுக்கு உற்றது வினாவியதாக ஒருபாடல் உள்ளது. இப்பாட்டின் இன்பத்தேனை நுகருந்தோறும் நுகருந்தோறும் உள்ளம் குளிக்கின்றது. இப்பாட்டு இயற்றமிழின் மாண்பாகிய, திர்தமிழின் துறைவாய் நுழைதலையும் இசைத்தமிழின் மாண்பாகிய “ஏழிசைச் சூழல் புகுதலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எனவே பண்டுகாவம் தொட்டே முத்தமிழுக்கும் தனித் தனித் தமிழ்க்குழகங்கள் அமைத்துச் சுவைத்து ஆராய்ந்து அதனால் உணவை மறந்து உடல் நலிந்தும் இருந்தார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. என்னே அதன் மாட்சி, எழுதும் திறமதோ !

இசை எல்லோருக்கும் பொதுவாயினும் ஒவ்வொருமொழியிலும் ஒவ்வொரு முறையாக அமைந்துள்ளது. ஆனால் தமிழ்மொழி மொழி இசைக்கும் வடமொழி இசைக்கும் மிகவும் வேறுபாடு இருக்கின்றது. வடமொழி கரடுமுரடாக ஒலிக்கின்றது. நம்மொழி இன்குரலாக ஒலிக்கின்றது. நம் தமிழ்ப் பாட்டுகளுக்குச் செப்பலோசை அகவிலோசை தூங்கலோசை அள்ளவோசை என இன்றிரான்ன இசைகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனையமொழிகளில் இவ்வமைப்பு இல்லை. தமிழ் நாட்டு நிலத்தினை ஐம்பிரிவாக வகுத்து ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் அவற்றவற்றிற்கு ஏற்றவாறு பரக்க வரக்கங்கனும் யாழ்கனும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் இதிலிருந்து இசையின் பழமையினையும் மாண்பினையும் நன்கு உணருகிறோம், யாழ் சூழல் முழவு முதலாகப் பலவகை இசைக் கருவிகளும் தமிழர்கள் கண்ட இசைப் படைப்பாகும். “குழலீரிது யாழினிது என்ப” என்பது திருக்குறள். “இன்னிசை வீணையர் யாழின ரொருபால்” என மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் கூறுகிறார். இன்னும்

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியழும்
விசுதென்றலும் விங்கின வேனிலும்
முகவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
சுசன் எந்தை இணையடி நீழலே” எனவும்

நாவுக்கரசர் கூறிய வாய்மொழியாலும் “வீணை முரன்றெழு மோசையிலின்பம் மிகுந்திடுமாகாதே” “இன்னியமெங்கு நிறைந்திவிதாக இயம்பிடுமாகாதே,” எனவும் ஒரு மணிவாசகத்தாலும் வீணை, “முழவு முதலிய இன்னிசைக் கருவிகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. “தேதம் இனியாகுயிலே கேட்டியே,” என மணிவாசகரும், பண்ணிடைத் தமிழாப்பாய், எனச் சுந்தரரும் கூறும் மொழிகளில் இசையின் சிறப்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. செஞ்சிணர்க்கினியர் தொல் எழுத்ததிகார உரையில்.

தமிழ் நாட்டுக் கருவிலங்கள் என யாவராலும் கருதப்படும் திருமுறைகளிலே தமிழிசை யானும் மிளிக்கின்றது. அவைகளையாத்த ஆசிரியர்கள் யாவரும் இசையுடனே எம்பெரு மாணைக் கசிந்துருகிப் பாடினார்கள் இன்பத்தேனை எல்லோர் செவ்விலும் பாடிச்சினார்கள். பெரியோர்கள் இசை வழிபாட்டை யோகவழிபாடென்றே கூறுகிறார்கள். யோகத்தைப் பற்றி சண்டு விளக்க வேண்டியதில்லை. ஐம்புலன்களையும் ஒன்று படுத்தும் நிலை இசைக் குண்டென முன்னமே கூறப்பட்டுள்ளது. இசை வழிபாட்டைப் பையப் பைய நாமும் நுகருவோமாக உலக மயமாகிய சிவமே இசை மயமாக இருக்கின்றது என்பதைச் சமயகுர வர்கள் பாடிய பாக்களால் அறிகின்றோம்.

“ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்
என்னுடைய தோழனுமாய்,” எனச் சுந்தரரும்

“இசை ஒலியெல்லாம் ஆனாய் நீயே” என அப்பரும் கூறியவாற்றால் தமிழிசையே லிவம் சிவமே தமிழிசை என ஐயமறத் தெளியற்பால தாம். உலகு, உயிர் கடவுள் மூன்றும் இசையிலே பிணிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது சித்தாந்த நூல்கள் வாயிலாகக் கண்ட உண்மை. இவைகளே விட இசையின் மாட்சியினைப்பற்றி இன்னும் கூறவும் வேண்டுமோ !

கன்னெஞ்சத்தினையும் கசிந்துருகச்செய்வது இசைத் தமிழாகும். எடுத்துக் காட்டாக நம்பெருமான் இராவணனுக்கு அருள் கொடுத்த வரலாற்றை உண்ணுங்கள். என்னே ! இசையின் மாட்சி, இசையினுடைய தன்மையை உணராதவன் கொலை செய்கிறவன் ஆவான் எனக் கூறிப்போந்தார் கம்பனையொத்த செகப்பிரியர். இசை சிறின்பத்தைக் கொடுக்கின்றது என்பதை மறுப்பாநில்லை. இறையை வழிபடும்போது இன்பமும், அன்பும்

அமைதியும் பெறுவதுபோன்று இசையைப் பாடுவோனும், கேட்போனும் அந்நிலையினை அடைகின்றார்கள். எனவே இசையும் இறைவழிபாடும் ஒன்றே. தமிழ் நாட்டில் சிவனடியார்கள் தமிழினையும் அதனோடொத்த இசையினையும் வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்பதை என்னும் தோறும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். சம்பந்தப் பெருமான் செய்த இசைத் தமிழ்த் தொண்டை “நானும் இன்னிசையால் தமிழ்ப் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்” என்ற தொடரால் சுந்தரர் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார். எவ்வளவோ பற்பல சமயப் பூசல்களுக்கிடையே தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், இசைக்கும், சமயத்திற்கும் செயற்கரிய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து தமிழ் நாட்டை வானளாவ உயர்த்திய சைவ சமயகுரவர்களை நம் தமிழ்நாடு என்றும் நினைந்து போற்றும் கடமையுடையதாகும். நாம் ஒவியங்களை நோக்குங்கால் கலைமகள் கையில் வீணையும், சிவன் கையில் துடியும், கண்ணன் கையில் புல்லாங்குழலும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இசை தெய்வத் தொடர்புடையதென்பதற்கு இதுதக்க சான்றாகும். இசையை எப்பொழுதும் கேட்டுமகிழக் கருதிய சிவபெருமான் இரண்டு காதுகளிலும் இரண்டு கந்தர் வர்களைக் குரையாக அணிந்துள்ளாரென்பர்.

“பண்ணார்த் தொழிமங்கை பங்கா,
தேமென்கிளவிதன் பங்கத் திறையுறை தில்லையன்வீர்,
யாழார் மொழிமங்கை பங்கத் திறைவன்,
குழல்வாய் மொழிமங்கை பங்கன்”

எனவும் வரும் மணிமொழிகளால் உமையம்மையார் இசை வடிவாக விளங்கும் இயல்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இசையரசியின் இசையினைக் கேட்டும், தித்திக்கத் தித்திக்கத் தேன் பாடிய அடியார்களின் இசையினைக்கேட்டும் உளம் உவந்தே சிற்றம்பலவன் பேரம்பலத்தே நடனம் புரிந்தான் போலும். என்னை ! இசையின் நுட்பம் ! சிவபெருமான் நடமாடிய மாண்பை

“திருநிலைச் செவடிச் சிலம்பு வாய்புலம்பவும்,
பரிதருசெங்கையிற் படுபறை ஆர்ப்பவும்
செங்கண் ஆயிரம் திருக்குறிப்பருளவும்
செஞ்சடைபென்று திசை முகம் அலம்பவும்”

எனவரும் அடிகளால் இளங்கோவடிகள் விரிந்துரைக்கின்றார். என்னே ! நடன அழகு கண்டு சுவைக்கற்பாலதே. திருவடிச் சிலம்பு கணீர் கணீரென ஒலிக்கின்றதாம். கையில் உள்ள படுபறை தக்க ஒலிகளை ஒழங்காக உண்டாக்குகின்றதாம், கண்கள் பொடிப் பொழுதிலே ஆயிரம் குறிப்புக்களைக் காட்டுகின்றனவாம். செவ்விய சடையானது அவிழ்ந்து எல்லாத்திக்குகளிலும் உலாவிவருகின்ற திறம் மிகவும் அழகியதாகும்.

இறைவனை இடையீடின்றி இசைபாடி வழிபட்டால் அவனது திருவருளைப் பெறலாம் சிவனடியார்கள் இறைவனை இசையுருவினானாகவே கருதி வழிபட்டு அவன் திருவருளைப் பெற்றுள்ளார்கள்.

“விளக்கினர் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினர் பறிந்நியாகும்
துளக்கில் நல் மலர் தொடுத்தால் தூயவிண்ணேறலாகும்
விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லில் மெய்த் நெய்ஞாநவாகும்
அளப்பலகைத் சொன்னார் கடிக்கல்தாம் அருளுமாற்றே”

என அப்பரும் “தேங்கள் பாடுதலாடுதலல்லாற் கேட்டறியோ முனைக் கண்டறி வாரை” என மணிவாசகரும் கூறுகின்றார்கள். இசையால் பேறு பெற்ற ஆனாய நாயனார் என்னும் ஒரு சிவனடியாரைப்பற்றிச் சேக்கிழார் அடிகள் விரித்துக் கூறுகிறார். அவ்வடியார் செவ்வாயின் மிசை வைத்த திருக்குழல் வாசனையுருக்கியதெனவும் அவர் தம் குழலோசை.

“பொய்யன் பிற்கெட்டாத பொற் பொதுவில் நடம்புரியும் ஐயன்தன் திருச்செவியின் அருகணையப் பெருகியதெனவும்” சேக்கிழார் கூறும் மொழிகள் இசையின் பயனைத் தெளிவிப்பனவாம். சிவபெருமான் திருவிழிமிழலையில் திருஞானசம்பந்தருக்கும் திருநாவுக்கரசர்க்கும் படிக்காசளித்து அவர் தம் இசைக்கேட்டு அருள்புரிந்த தன்மையினை “இருந்து நீர் தமிழோடு

இசைகேட்கும் இச்சையால் காகநித்தல் நல்கினர்" எனச் சுந்தரர் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். முதலையுண்டவாயனை அழைத்தது, எலும்பைப் பெண் உருவாக்கியது, மறைக்கதவைத் திறந்தது இன்றோன்ன நிகழ்ச்சிகளையாவும் கர் தமிழிசையின் மாண்பையன்றோ காட்டுகின்றன.

மேலே கூறியவாற்றால் சிவவணக்கத்திற்குத் தமிழிசை இன்றியமையாதது என்றும் சிவமே தமிழிசை, தமிழிசையே சிவம் தமிழையும் தமிழிசையும் உள்ளத்தில் நுகர்வதே சிவத்தை வணங்குவதாகும் என்பதும் ஒருவாறு கூறப்பட்டன. எனவே பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் மாணவர்களுக்குத் தமிழை இசையோடு கற்பித்தால் எவ்வளவு வெறுப்புள்ளமும் பாடல் கேட்டுச் செவ்வாயிலாக இன்பத்தேனைப் பருகிமகிழும். தமிழ் நாட்டிலே உள்ள பள்ளிகளிலும் கோயில்களிலும் தமிழமகன் இருக்குமளவும் தமிழிற்கும், தமிழிசைக்கும் தலை உரிமை கொடுத்தாலன்றி நாடு உருப்படாது என்பது வெள்ளிடைமலை. "நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யந்சேரம்" என்ற தமிழனுக்குத் தந்தாய் மொழியாகிய தமிழின்பல் எந்நாள் தணியாவேட்கை உண்டாமை அந்நாளே தமிழின் தலைநிலும் நன்னுளாகும். தமிழும் தமிழிசையும் உலகம் உள்ளளவும் ஒங்கி வளர்வதாக எனச் செந்தமிழ் இறையாய நிருச்செந்தூர்ச் செம்மலை நானும் வழிபடுவோமாக.

"எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழெனச் சங்கே முழங்கு"

—பாபுதிசன்.

—ஒளிக் தனித்தமிழ்—

மலரும், மொட்டும்

T. அருகிய சொக்கலிங்கம், IV Hons.

I

இயற்கையின் வண்ண ஒளித்தெளிப்பில் திளைத்திருந்த அந்தச் சோலையில் கல்லறை அமைதிசூழி கொண்டிருந்தது. கனல் மாற்றிக் குளிருற்றும் நிலவு இன்பப்பால் நுரையெனக் காய்கின்றது. இரவின் இறுதித் கட்டம் விடிவு வேளை. விண்மீன், ஜாலக் கண்ணாள் "பளிச்! பளிச்!" எனச் சிமிட்டிற்று. பளிங்குகால் நீரோடை பக்கத்தில், மோவத் தவத்தில் அமைதிபெற்ற முனிவனைப்போல், மௌனமாகச் சென்றது தென்றலின் ஒலிப்போதையில் அந்தச்சோலை சொக்கிப் போயிருந்தது.

அங்கே ஒரு மல்லிகைச் செடி.

அரும்பும் மொட்டும் அதை அழகு செய்தன. ஒரு கொடியின் உச்சியில் ஒரு மலர் மலரும் தருளும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தன் சுகந்த மகுடியில் இந்தத் தோட்டத்தையே இன்பலாகியியில் மயக்க வைக்கப் போகிறோம். என்ற எக்களிப்போடு இருந்தது மல்லிகை.

இதழ்கள் மலர்ந்தன வாசனை பரவிற்று. அதன் கர்வமும் உயர்ந்தது.

"ஓய்ந்து அலுத்த இந்தத் தோட்டத்திற்கு நாமல்லவா இன்ப வெறியை ஊட்டுகின்றோம்" என்று கர்வ நோக்கு நோக்கியது மல்லிகை மலர்.

அப்போது வீசிய தென்றற் புங்காற்று இந்த எண்ணத்திற்குத் தூபரிட்டது.

புலர்ந்தும் புலராப் போது. விண் சடை அலட்சியமாகப் பறக்க அலை கடல் விரிப்பில் அடிவானத்திற்குப்பால் தோன்றினான் சூரிய தேவன்.

காலையின் அறத ஒளியில் மலர்ந்த மலர் அலட்சியமாகப் பேசியது.

"அடியே மொட்டச்சி! பார்த்தாயா என் வண்ணத்தை! நான் இன்ப ஒளியுட்டும் எழிலரசியடி! என்னைக் கண்டவன் எவனும் கட்டியணைக்கக் கையை நீட்டுவான். வாழ்வின் ஒளி நான். சூரியமாமா பவனி வருவதைப்பார்! உனக்கெங்கே தெரியப் போகிறது? என்னைப் பார்! என் அழகுக்குலுக்கு மினுக்குப்பார்! என் இன்ப வாசனை என்னையே மயக்குதடி"—என்று அருகிலுள்ள மொட்டுக்களை நோக்கி அலட்சியமாக ஆடி ஆடிப் பேசிற்று தன் அக்காளின் கர்வத்தை நோக்கி இளம் மொட்டுகள் பட்சாதாபப்பட்டன.

"என்ன கர்வமடி! அடேயப்பா! இது நெடுநான் செல்லாதடி" என்றது இளம் மொட்டு.

விஷம் போல் ஏறிற்று வெயில். மலர்ந்த மல்லிகை சிறிது சாம்பிற்று.

"எனக்கா வாட்டம்" என்றது மொட்டு.

"சூரிய மாமாவுக்கும் எனக்குந்தான் பிடிக்காதே! அவனைக்கண்டு நான் ஏவடி கிரிக்கவேண்டும்? அதனால் தான் வருந்தியது போல் பாசாங்கு செய்கிறேன்" என்றது மலர்.

"பாசாங்கா! இல்லை! சாவின் மடியில் சற்று நேரத்தில் தவழப்போவதை எண்ணி வாட்டமுற்றாய் என்றல்லவா நினைத்தேன்" என்றது மொட்டு.

"எனக்கா சாவு!" என்று குலுக்கிச் சிரித்தது மல்லிகை மலர்.

மாலை நேரம், சாம்பிய மல்லிகை இளம் தென்றலில் மறுபடியும் தலை துரக்கிறது. மதுமைப் பருவத்தை மறைத்து இளமை நினைவில் குலங்கிறது.

“ ஏனக்கா அவ்வளவு மகிழ்ச்சி ” என்றது மொட்டு.

“ சந்திரன் வரப்போகிறானல்லவா ” என்றது மலர்.

“ ஓகோ ! அணையும் ஒளிச் சுடரின் அந்திக்கால மகிழ்ச்சியைப்போல் இருக்குமோ என்று நினைத்தேன், அதனால்தான் கேட்டேன் ” என்றது மொட்டு.

“ நிறுத்தடி ! அழிவற்ற அமரத்துவம் அடைந்தவன் நான் புவித்தேவியின் அணைப்பில் இயற்கையின் மடியில் வளர்ந்த எனக்கு அழிவு ஏதடி ? ”—என்றது அகங்காரத்துடன் மல்லிகை மலர்.

சரி ! பார்ப்போமே !—என்றது மொட்டு.

II

பின்னித் துவளும் சாட்டையைப் போன்ற ஓர் பெண்ணழகி மான் போல் குதித்து அந்த மலர்ச் சோலைக்குள் புகுந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்தான் ஓர் ஆணழகன். நீள் விரியில் மை திட்டி நினைவுக்குகையில் அழியாச் சித்திரங்களை எழுப்பும் அரங்கியாக அவள் இருந்தாள்.

இருவரும் அந்த மல்லிகை அருகில் வந்தார்கள்.

குலங்க நகைத்தாள் அழகி : அழகனும் சிரித்தாள்.

அவள் கண்கள் அந்த மலர்ந்த மல்லிகையை வட்டமிட்டன. அழகனின் இரும்புப் பிடியால் சிக்கியது மல்லிகை : மலர்ந்த மலர் துடித்தது கசக்கி எழிந்தான் மலரை.

“ அதை ஏன் அப்படி வீசி எறிந்தீர்கள் ” என்றான் அவன்.

“ உன் பல் ஓளையைக் கண்டு நாண வேண்டியதிருக்க கம்பிரமாக, உனக்குச் சமமாக குலங்கி நகைக்கின்றது அதனால் தான் கசக்கி எறிந்தேன். ! இதோ பார் ! இந்த மொட்டு கலை. உன்னைக் கண்டு வாய் திறவாமல் வெட்கித்தலை குனிகின்றன ” என்றான் இளைஞன்.

புன்னகை புத்தது அழகியின் முகத்தில், மரணித்தின்பார் மல்லிகை முகத்தில் தோன்றியது.

செத்துக் கொண்டிருந்த மல்லிகையை மொட்டுக்கள் கருணையுடன் பார்த்தன. நாளை விடிந்தால் தங்கள் கதியும் இதுதானே என ஏங்கின மொட்டுக்கள்.

“ நீங்கள் மட்டும் அழிவற்றவர்களோ ”—என்று காதல் குடு நெருப்பில் தவித்த இளங்காதலர்களை நோக்கி மரணக்குரலில் கேட்டது மல்லிகை.

அதற்குள் அழகனும் அழகியும் அகன்றனர்.

என்றோ படித்த அற்புதமான கவிதையொன்று என் நினைவிலே தோன்றியது.

“ புலர்ந்து வீடியும் பொழுதினிலே
பொய்கைக் கரையாஞ் சோலையிலே
புலர்ந்து நல்ல மணம் வீசி
மகிழும் மலர்கள் ஆயிரமாம்
புலர்ந்து வாடிச் செறிவினிலே
புதிருமலையும் ஆயிரமாம்
கலந்த உலக வாழ்வை இதில்
கண்ணாற் கண்டு தெளிவாயே.

உன்னை தானே !

---★---

அமர நடனம்
By A. V. Satyakannan, E.

நடராசர் பெருமானுடைய ஆனந்த நடனத்தத்துவம் தொன்று தொட்டே தமிழ் நாட்டாரின் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றுக்கக் கலந்துள்ளது. பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் கலைஞர்களும், பத்திமான்களும் அம்பலவாணனின் ஆனந்தக் கலத்தில் மனம் மயங்கி தத்தம் நுறைகளில் எம்பிராணை என்றென்றும் அழியாததொரு கலைத் தத்துவமாகி விட்டார்கள். தமிழர்களின் உலக்கோயில்களில் அழியாத இடம்பெற்ற இறைவனின் நடனரங்கமே சமய, சாஸ்திர, புராண, கலைத் தத்துவங்கள் ஒன்று கூடும் இடமாய் அமையப் பெற்றுள்ளது.

தமிழர்களின் அரும் பெரும் கலைஞள் ஒன்றாகிய நடனக்கலை தொன்று தொட்டே வழி வழியாக நம் நாட்டில் இருந்துவரும் கலையாகும். நாட்டியத்தின் முதல் தெய்வம் திறமம் பலவாணை. இறைவனது ஆனந்த நடனமே நடனக்கலையின் தோற்றுவாய் என ஆராய்ச்சியாளர் பகர்கின்றனர். நடன சாஸ்திர நூலாகிய அபினய தர்ப்பணத்தின் ஆரம்பமே இதுதான் : “ எப்பிரானுக்கு வேத சாஸ்திரங்களே வாசிகமோ, எப்பிரானுக்கு நக்சத்திர குரிய சத்திரர்களே ஆஹாத்யமோ அப்பிராணை எணங்குகிறோம்.”

எண்டோள்கள் ஆயிரமும் வீசிரின்று “ அஷ்ட திசைகளும் கிருகிருங்க, சேடன் தலை நடுங்க அண்டமதிர கங்கை துளிரிதர. பொன்னாடவரும் கொண்டாட இஷ்டமுடன் கோபால கிருஷ்ணனும் பாட, சடையாட அரவு படமாட ” இறைவன் ஆறும் ஆட்டமே, நம்மை ஆட்டிவைக்கும் பிரபஞ்ச நாடகம் எவ்வாம்.

“ சாடிவிற்கும் அண்டமெல்லாம், சாட்டையில்லாப் பம்பரம்போல் ஆட்டிவைக்கும் அண்ணல் ”.

“ ஒருதாள் ஊன்றி, அண்டம் ஆடக்குலைந்து
அகிலம் ஆடக் கருங்கொண்டல் போலும்
குழல் கோதையோடும், கறைக் கண்டன்
ஆடும் திறம் காண்மினோ ! காண்மினோ ! ”

என வியக்கிறார் திருமூலர்.

ஒரு காலத்தாக்கி நின்றாடுகிறான் ஆடலரசன். மதியும், செஞ்சடையும், சரப்பங்கனும் கூடவே நர்த்தனமிடுகின்றன. உமையவளும் இவ்வானந்தக் கூத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறாள், சிவசக்தி ஆட்டத்தில் அனுமுதல் அண்டங்களெல்லாம் ஆடுகின்றன. இது மட்டுமா வீரமும், வடிவழகும் கருணையும், மகிழ்ச்சியும் கூடவே ஆடுகின்றன. யுக, யுகாந்திரமாக பார்க்குமிடந்தோறும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது இவ்வாற நடனமே. இதனை ஆனந்த நடனமென்பதா, அற்புதக் கூத்தென்பதா ஊர்த்துவ தாண்டவமென்பதா என்பதுதான் நம் மயக்கம்.

நடனத்தில் தான் எவ்வளவுவகை ! காண்பவர்களுக்கெல்லாம் அவரவர்களின் உள்ளக் கருத்துகளுக்குத் தக்கவாறு கண்ணுதலின் கூத்து அமைகிறது. அந்நடனத்தை அனுபவிப்பது பார்ப்பவர்களின் உள்ள நோக்கைப் பொறுத்தது கலைஞனுக்கு கலை நடனமாகக் காணுகின்றது. அது பக்தர்களுக்கு அருள் வடிவமாய் தோன்றுகிறது. அதே நடனம், பிரபஞ்சத்தையே வரித்துவிடுமா இவ்வெறியாட்டம் எனக்கருதவும் சில மயங்களில் இடமிருக்கிறது.

" திருவடிச் சேவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும், பரிதரு செங்கையில் பருமறையார்ப்பவும், செங்கண் ஆயிரம் திருக்குறிப் பருவவும் ரெஞ்சடை சென்று திசைமுகம் அலம்பவும் " ஆடுந் திரிபுராந்தகனின் நடனத்தை மேற்சொன்ன வகையில் சேர்க்கலாம்.

பேரம்பலத்தில் ஒரு கால் தூக்கி உலகுர்ய இறைவன் ஆடும் ஆட்பம் இக்காலத்தில் செருக்கு மருட்கியையும் உண்டாக்கியுள்ளது. ' தில்லை நடராஜரையும் ஸ்ரீரங்கநாதரையும், பிரங்கி வாயில் வைத்துக் கொளுத்தும் நாள் எந்நாளோ ? ' என்கிறார் ஒரு புதுமைக்கவி. காண்பவர்களின் மன ஒழுக்க நிலைக்குத் தக்கவாறே கருத்தும் மாறுகிறது என்பதற்கு இதைவிடச் சிறந்த உதாரணம் தேவையில்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பருக்கு இது எவ்வாறு காணுகிறது பார்க்கலாம்.

இயற்கையின் ஆனந்தக் கூற்றே சிவபிரானின் ஆனந்த நாடாகக் காணுகின்றது அலருக்கு

" எண்ணரிய மறையுேனோடு
கின்னரர்கள் இசைபாட,
உலகம் ஏத்த,
விண்ணவரும் முனிவர்களும்
வேதியரும் கரங்குவிப்ப,
வேலையென்றும்
மண்ணும் மணி முழுவதிர
வானரங்கில் நடம் புரிவான்
இரவியான
கண்ணுதல் வானவன் கனகச்சடை விரிந்தாள்
என விரிந்த கதிர்களெல்லாம் ".

வெள்ளி முலைக்கும் நேரம். கம்பர் கடற்கரைப் பக்கம் சென்றார் போலும். செக்கி வானம் சிவந்திருந்தது, மெள்ள மெள்ள ஆதவன் எழுகின்றான், பொற் கதிர்களைப் பரப்பித் கொண்டு. இதென்ன இது ஒரு நாட்டியசாலை போலல்லவா காணுகிறது? கம்பருக்கு நடராஜனின் நடனத்தை நினைப்பூட்டுகின்றது. வானரங்கமே அவன் நடனரங்கம். நிலக்கடல் நிலமணிகள் பதிக்கப் பெற்ற முரசுமேன ஆர்க்கிறது. கதிர்வரின் பொன்னிறத் திரணங்களே சிவபிரானின் பொற் சடையாகக் காணுகின்றன வேதியர்களும், முனிவர்களும், தேவர்களும் கரங் கூப்பி வணங்குகிறார்கள் கின்னரர்கள் இசைபாடுகின்றனர். வேதகோஷம் எங்கும் நிரம்பியுள்ளது. உதய காலத்தில் காணும் இக்காட்சிகளெல்லாம் பென்னம்பலத்தில் நடராஜனது சன்னதியில் காண்பவையே. கற்பனைக்கலைஞர் கருத்தில் தோன்றியதை அற்புதக் காவிய உருவில் அமைத்தார்.

பொன்னம்பலவாணனின் திருநடனம், அப்பருக்கு எவ்வாறு காணுகிறது பார்க்கலாம்.

குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயில்
குமிண் சிரிப்பும், பனித்த சடையும்
பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணிறும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற் பாதம் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுமே இம்மாலிலத்தே "

என அகங்குழைந்து பாடுகிறார் அப்பர். ஆனால் அலருக்கே கிற்றம்பலச்சபையில் இடம் இல்லையாம். அதை எவ்வாறு வெளியிடுகிறார் பார்க்கலாம்.

" ஆடுவாய் நீயாட்டம், அளவிற்குன்று அவியருவர் அருமறையோர்
அறிந்தேன் உன்னைப் பாடுவார் தம்புருவும், நாரதாதி.
பரவுவர் அமரர்களும், அமரகோனும், தேடுவர் திருமாலும் நான்முகனும்
திண்டிவார் மலைகளும் கங்கையாளும் கூரும் தாயடியேன்
செர்க்குற்றவேல் குறையுண்டே திருவாருக்குடி கொண்டிர்க்கு "

என விளவுகிறார் அப்பர். கிற்றம்பலச் சபையில் அப்பருக்கு இடம் கிடைத்ததோ என்னவோ, நமக்கு அற்புதக் கவியோன்று கிடைத்துவிட்டது.

இவ்வற்புத நடனத்தில் பொதிந்துள்ளக் கலைத்தத்துவத்தை பரிபூர்ணமாக வெளிக் கொணர்ந்து, என்றும் அழியாதவாறு கல்லும் கவிசொல்லுமாறு சமைத்துள்ள திற்பக் கலைஞர்களுக்குத் தமிழ் நாடு என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள எண்ணிறந்த தேய்வத் திருக்கோயில்களிலெல்லாம் இறைவனது நடனத் தோற்றத்தைக் குறிக்கும் அமர சிற்பங்கள் பார்ப்பவர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து உணர்ச்சி வரப்படுத்தும் ஜிவ்விற்பங்களாக விளங்குகின்றன.

மதுரைக் கோவில் பிரகாரத்தில் உள்ள பிரம்மாண்டமான கல்துவதாண்டவ சிலையைப் பாருங்கள். போட்டியில் ஏற்பட்ட வெற்றியின் எக்காளச் சிரிப்பு அவ்விதமே பிரதிபலிக்கிறது, இறைவனது திருமுகத்தில். புராணக்கதை யாவரும் அறிந்ததே. ஆடலர பனுக்கும், தில்லைக்காளிக்கும் ஏற்பட்டது ஒரு நடனப் போட்டி. சக்தியும் சனைத்ததாகத் தெரியவில்லை. பார்த்தார் நடராஜர் தமது வலது காலை உயரே தலைக்கு மேலே தூக்கி விட்டார். பெண்மை தோல்வியுற்றது! ஆடலரசர் வெற்றிபெற்றார்! சிதம்பரம் கோயில் கிழக்குகோபுர வாயிலில் பரதநாட்டிய சாஸ்திரத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள 108 முத்திரைகளும் வியக்கத்தக்கவாறு சமைக்கப்பட்டுள்ளன. சுமார் முக்கால் அடிச்சதுரத்தில் மேற்குறித்த லலாட திலகத் தோற்றம் அற்புதமான முறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அக்காலச் றற்பிகளின் திறமையை வியப்பதா, அல்லது அவர்களுக்கு உதவிய நடன மாதர்களின் கலைத் திறனை வியப்பதா என்பதுதான் நம் திகைப்பு.

நீங்க நாம் முற்கூறியபடி நடராஜரின் நடனத்தோற்றத்தின் மூலம் அறியும் அரும் பெரும் கருத்துகள் பல. கிறந்த நோக்குடன் பார்ப்பின் புதுப்புது அழகுகள் மிளிர்றும். அவ்வாறு நோக்கின் தில்லை நடராஜரை பிரங்கி வாயில் வைத்துச் சுட எங்கும் கவிராயரின் குறுகிய நோக்கம் தலை தூக்கவே இடமில்லை. ' எப்பெருமானுடைய அமர நடனத்தில் குறுகிய நோக்கம் உலகங்களெல்லாம் தோன்றி, வளர்ந்து, கடைசியாக அதிலேயே கரைந்து மறைந்துவிடுகின்றனவோ ' அப்பெருமானை வணங்குவோமாக !

கையறு நிலை

(அரவிந்தர் நினைவு)

—சி. கனகசபாபதி, II-D.

பேரியாற்	நடைகரை	பிவந்தெழு	பெருநீர்
ஊரிடத்	தெல்லாம்	ஊறுசெய்	தோட
மாவும்	புள்ளும்	மக்கட்	கணமும்
ஒவென்	நலறிப்	பிணியுற்	றுழப்பு
இருட்கா	லத்தோர்	இடிவீழ்ந்	தென்ன
அருட்கனல்	பிக்க	அரவிந்த	மாமுனி
வான்கலந்	தானெனும்	வாய்மொழி	தன்னை
ஊன்கலந்	துருகக்	கேட்டலோ	கொடிதே!
ஒளிகூத்	தாடும்	உடலம்	வாய்த்தான்
அளிசேர்த்	தாடும்	பூங்கண்	நைமைந்தான்
வீர	மரபின்	விடுதலை	நாட்டி
ஆரத்	துய்த்த	அழகமை	தோவான்
போற்றுந்	தெய்வம்	புகழ்வாழ்	வினுக்கே
ஆற்றுப்	படுத்த	அருஞ்சொற்	புலவோன்
துன்னருஞ்	சாதனை	துணிந்துட்	கார்த்து
பன்னெடு	நாளுந்	பண்புபூண்	பொழுகினான்
வைய	மிதனை	வற்றுக்	கருணையால்
மெய்மை	யோகத்	தொட்டில்	மீதே
ஆட்டி	யருளிய	அளவா	அன்பினான்
காட்டுத்	தாமரைக்	கடிமல	ருவத்தான்
அம்மேவா!	துயரம்	ஆழிபோ	லார்ப்பப்
பம்பை	பூதப்	பறைகள்	முழங்க
வேதர்	பள்ளும்	விண்ணை	நிறைப்பு
ஒதற்	கரிய	உயிரீத்	தானோ?
அறிந்த	நெஞ்சங்	கொடிதா	மந்தோ?
வெறிதே	கிடக்கும்	வெந்துயர்	ஞாலம்
தாயை	யிழந்த	தனிமக	வென்னை
ஆயின	தந்தோ!	ஆற்றுகி	லாதே!

கையறு நிலை

சந்தார் பட்டேல் நினைவு

—சி. கனகசபாபதி, II-D.

ஊக்க	முடையாய்!	உயரிய	பாரதம்
ஆக்க	முறவே	அரும்பணி	செய்தாய்
எங்கோன்!	இருப்பின்	இகல்படைத்	திருப்பாய்!
செங்கோல்	முறையின்	செழுஞ்சுட	ரொளியே!
நாங்கள்	உய்ய	நவைபல	வேற்று
வீங்குந்	தோளால்	வியன்சக்	கரத்தைத்
தாளான்	மையொடு	தரைமே	லுருட்டி
மீளா	அறியொடு	விறல்சேர்	அரண்வாய்
செம்மல்	அந்தணன்	சீருயர்	காந்தியின்
மெய்மைப்	புகழை	மீதுற	நாட்டிய
உண்ணாட்	டிடத்தின்	ஒப்பில்	காவல!
பண்ணார்	சீர்த்திப்	பாவணிந்	தொளிர்வாய்!
வயிரத்	தூணத்து	வள்ளல்	பட்டேலாய்!
உயிரி	விரியாய்!	உறக்க	மெழுவாய்!
சூழொலி	நடுவண்	சுழல்வாய்	சிக்கினெம்
வாழும்	நினைவால்	நின்பெயர்	வழுத்திக்
கான்மண்	டியிட்டுக்	கண்ணீர்	கலுழந்து
நான்மறை	தம்மை	நன்கெடுத்த	துயம்பினெம்;
துயிலெழாய்!	எந்தாய்!	துலங்கு	மனத்தாய்!
வெயில்செய்	நகையால்	வெல்க	வென்பாய்!
புன்மைக்	காலம்	பொறுப்போ	மல்லேம்
நன்மை	சாரும்	நாட்டன்	புற்றோம்;
தன்ஹம்	பிறழாத்	தடங்கண்	வீழிப்பாய்!
வன்மை	கொண்டியாம்	வாழ்த	லெங்ஙனோ?
எல்லார்	மனத்தும்	எழுந்தாட்	கொள்வாய்
வல்ல	பாயோ!	மல்ல	ரேறே!

இயல் அமைத்தவர்
சந்தேபுஷணம் & சிறப்புத்தமிழிசை.
இசைத் தமிழ்ப்புலவர்
திரு. M. P. இராமசாமி பாரதி.
நான்காவது வகுப்பு வினை.

இசை அமைத்தவர்.
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
இசைப்பேராசிரியர் இசை மன்னர்
ஸ்ரீமான் சித்தார்
சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்

இராமம் : காமாசு.) ஆ. ச ம க ம ப த நி ச். (28-வது மேவத்தில்
சாவம் : ஆதி.) அ. ச நி த ப ம க நி ச். ஜன்யம்

பல்லவி

ஆனந்த மாகுநிங்கே--நல்ல
ஆற்றலறிவுடைய அருள் வரம்பெற்றேனென்று (ஆனந்தம்)

அனுபல்லவி

கானம் சிறந்தகவி வாரணர் நிறைந்த கூட்டம்
தியானம் செய்யவேண்டிய ஞான வழியைக் காட்டும் (ஆனந்தம்)

சரணம்

இகமரம் இரண்டிலும் சுகந்தரும் செந்தமிழ்
அகமகிழ்ந்திடச் செய்யும் அற்புத மாகியே
புகழ்ந்திடத் தோணுதே புலவராய்க் கண் முன்னே
புகர்ந்திட வேண்டு மிதைப் பலமுறைப் பாடவே (ஆனந்தம்)

பல்லவி

சா, நீ, தா பா : தா மக | மா : : ப ம | க ம ப ம பா பா ||
ஆனந்த மா கு திங் கே ந ல் ல ||
: , மா க மா பா தா நீ சா | நீ ர் நீ சா | நி த ப ம ப த நீ ||
ஆற்றலறிவுடைய அருள் வரம் பெற்றேனென்று (ஆனந்தம்)

அனுபல்லவி

நீ, தா, நீ சா நீ ர் சா | நீ, க்ர, மா | க்ர நீ சா சா ||
கானம் சிறந்த கவி வாரணர் நி ஹந்த கூட்டம் ||
நீ, தா, நீ தா பா த நி சா | நீ, தா, பா | மா கா ம ப த நி ||
தியானம் செய்யவேண்டிய ஞான வ ழி யைக் காட்டும் (ஆனந்தம்)

சரணம்

: ப தா க மா தா தா நீ தா | : ப தா நி சா | நீ தா பா பா ||
இகமரம் இரண்டிலும் சுகந்த கு செந், த மிழ் ||
: ப நீ த பா மாக் மக மா | : மா . க மா | பா : பா பா ||
அகமகிழ்ந்திடச் செய்யும் அற்புத மாகியே ||
: ச நீ த நீ சா நீ ர் சா | : நி சா நி க்ர | க்ரி மக்க்ரி சா ||
புகழ்ந்திடத்தோ. ணு தே பு ல வ ராய்க் கண் . முன்னே ||
: நி சா நி தா பா தா நீ சா | : நி தா ப தா | மா கா ம ப த நி ||
புகர்ந்திட வேண்டு மிதைப் ப ல மு றை ப் பா ட வே (ஆனந்தம்)

Telegram: "APPALAM"

Phone: 8332.

VERGHISON & CO.,

Bakers & Confectioners

and

Manufacturers of Appalams

Our Appalam is wellknown

Through-out India

A Trial Order will Convince
You

Confectionery Articles of

Best Quality Supplied at

Moderate Rates

Your Esteemed Patronage Solicited

WEDDING CAKE

A SPECIALITY

26, HARRIS ROAD

PUDUPET

::

MADRAS

On Government & Railways List.

KIMB TOOLS SYNDICATE

(KITS)

66, Durgadevi Street

::

BOMBAY-4.

Direct Importers and Engineering Tools Merchants.

★

DRILLS

H. S. S. STRAIGHT SHANK, TAPER SHANK, SQUARE SHANK, WRECHET DRILLS, COMBINATION CENTRE DRILLS, NUMBER DRILLS, STRAIGHT SHANK LONG DRILLS, HALF SHANK DRILLS.

REAMERS

HAND REAMERS MACHINE REAMERS, TAPERING, BRIDGE, SOCKET, & ADJUSTABLE REAMERS.

CUTTERS

INVOLUT GEAR CUTTER D.P., C.P., & BEVEL. SIDE & FACE, SLOTTING, METAL SLITTING SAWS & SCREW SLITTING SAWS. CYLINDRICAL, CONVEX & CONCAVE. ANGLE CUTTERS. STRAIGHT SHANK & TAPER SHANK END MILL CUTTERS.

Drill Chucks, Leath Chucks. Drill Machine. Drill Sleeves. Hand Taps. W.W., B.S.F., S.A.E. Brass, Gas Tap. Tap Wrenches. Dies. Round, Two Peices. Dies Collet, Die Nuts, B-A Tap & Dies. Chatwin, Coventry & Landies Oils for Machine. Emery Wheels. Saftings, Pullies. Emery Cloth, Hack Saw Blades, Rubber Belting. Carbaid Tip Tools & H.S.S. Sq. & Rd. Bar Starrett & Moore & Wright Precision Tools Etc.

READY FROM STOCK.

CARL ZEISS, ZEISS OPTON, ZEISS WINKEL

Microscopes and Accessories, Microphotographic apparatus, Refractometers, Polarimeters, Pulfrich Photometer, Fieldglasses, Telescopes, Levels, Theodolites, Magnifiers, Photo and Process Lenses, Ophthalmoscopes, Slit Lamps, Spectacle Lenses.

★

ZEISS IKON

"Contax", "Ikonflex", "Super-Ikonta", "Nettar" Cameras.

★

SCHOTT & GEN

Jena Laboratory Glassware, Sintered Glass Apparatus.

★

LEYBOLD

Rotary, Gas-Ballast & Diffusion Vacuum Pumps, Electrometers, Physical Apparatus.

★

MUIRHEAD

PRECISION ELECTRICAL INSTRUMENTS FOR RESEARCH AND INDUSTRY.

SARTORIUS Analytical Balances, HANOVIA Ultraviolet Lamps, INTERNATIONAL Centrifuges, D & G Models and Charts, BIOLOGICAL SUPPLY HOUSE Biological preparations JUNG Microtomes and Accessories, FOSTER Pyrometers and Accessories.

Distributors:

ADAIR, DUTT & CO. (India) LTD.,

(Over 25 years in the service of Science in India)

CALCUTTA—BOMBAY—MADRAS.

'DECKEL'

The Name for :

ENGRAVING MACHINES
COPYING MILLING MACHINES
DIE SINKING MACHINES
UNIVERSAL MILLING &
TOOL & CUTTER GRINDING
MACHINES.

★

Sole Agents in India

GARLICK & COMPANY LTD.,

26, Errabalu Chetty Street,

Head Office:
JACOB CIRCLE
BOMBAY.

MADRAS-1.

ESTD. 1878.

Branch Offices:
COIMBATORE,
NEW DELHI.

'Grams: "JAMETOOLS"'

'Phone: 23839.

JAMES TOOLS & HARDWARE CO.,

109-111, NAGDEVI STREET ::

BOMBAY-3.

Importers, Stockists and Suppliers of:

- (1) Lathe Chucks, True and Dog,
(all sizes & brands)
- (2) Twist Drills, Straight and
Taper Shank.
- (3) Taps, all sizes.
- (4) G.T.D. Screw Plate all types.
- (5) OSTER Bull Dog Pipe Dies.
- (6) Starret Engineering Tools.
- (7) Moore & Wright Eng., Tools.
- (8) Shaftings.

- (9) Pulleys.
- (10) S.K.F. & Japan Pedestals.
- (11) Belt Lacings & Fasteners.
- (12) Hare & Rubber Beltings.
- (13) Hacksaw Blades.
- (14) Spanners.
- (15) Emery Cloth.
- (16) Chain Pulley Blocks.
- (17) Crucibles.
- (18) M. S. Electrodes

BESIDES THE ABOVE, WE INVITE ENQUIRIES ALSO FOR
OTHER ITEMS OF HARDWARE, PIPE FITTINGS, METALS ETC.

Telegrams: "AGRICOLA"

Telephone No. 86429.

The Industrial & Agricultural Engineering Co., (Madras) Ltd.,

'DINROZE ESTATE'

2/17-G, MOUNT ROAD, MADRAS-2.

★

Agents & Stockists of:

R A D I O S, Fluorescent Light
Fittings, Arc welding sets and
Electrodes.

... M/s. International General Electric Co.,
U.S.A.

Pomona Deepwell Turbine Pumps and Indus-
trial Pumps.

... Fairbanks, Morse & Co., Inc., U.S.A.

Fuel Injection Equipment.

... Bryce Fuel Injection Ltd., Staines.

Friction High Speed sawing machines Surface
grinders, Contour saws, Gauges and Gauge
Blocks etc.

... Do All International Co., U.S.A.

Distilled Water Plants, Insolak Insulating
Varnish, Laboratory Equipments, Battery
Chargers, Welding Transformers, Step-down
Transformers, Starters & Switch Gears.

... Mysore Electrical Industries Ltd.,
Bangalore.

Flexible Shafts, Portable Electric Hand tools
such as Drills Concrete Vibrators, Grin-
ders, Polishers, Saws Etc.

... Mall Tool Co., U.S.A.

Endless V-Belts for power drive.

... Trelleborgs Gummifabriks Aktiebolag,
Sweden.

L. T. Electrical Switchgears, and H. T. Oil
circuit breakers.

... J. G. Statter & Co., Ltd., London.

Steam Injectors, Steam Traps, Centrifugal
Pumps, Etc.

... Holden & Brooke Ltd., Manchester.

Switchboard and Portable Instruments,
Ammeters, Voltmeters, Wattmeters Etc.

... Measuring Instruments (Pullin) Ltd.,
London.

Rotary Air Compressors, Vacuum Pumps,
Reduction Gears Etc.

... Whittaker Hall & Co., (1929) Ltd.,
Manchester.

A. C. Electric Motors, Transformer, House
Service and Industrial Meters.

... Ganz & Co., Ltd., Budapest, (Hungary).

Steam Boilers etc.,

... L. & C. Steinmueller of Gummersbach,
Germany.

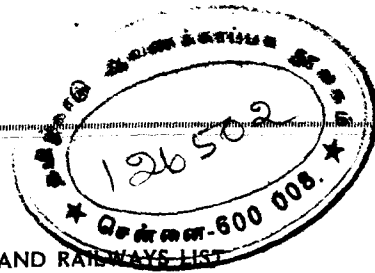
Stationery & Radio Batteries.

... Standard Batteries Ltd., Bombay.

★

Associate Offices: BANGALORE, BOMBAY, HYDERABAD (Dn.) COIMBATORE,
ERNAKULAM, CALCUTTA, NAGPUR & AHMEDABAD.

32-10-1951
74-10-1951
Telegrams: 'MACHINTOOL,' BANGALORE.

ON GOVT. AND RAILWAYS LIST

SWASTIK AGENCIES

S. J. PARK ROAD

::

BANGALORE-2.

To our esteemed client,

Dear Sir,

We take pleasure in offering supply as under for use in your Organization.

- A. 1. Electric Photo Copying Machines and Copying Frames.
- 2. Planimeters, Pantographs, Drafting Machines, Perspective Drawing Instruments.
- 3. Surveying Instruments—Levels, Theodolites, Compasses, Current Meters, Alidades.
- 4. Apparatus & Test Equipment for Civil Engineering Laboratory.
- B. 1. Foundry Sand Testing & Control Equipment. (A.F.A. or B.C.I.R.A. Standards).
- 2. Machine Tools—Medium and Light Type including sheet metal and wood working.
- 3. Portable Equipment—Drills, Grinders, Saws, Screw drivers etc. to operate either on electric or pneumatic power supply.
- 4. Small Tools—metal cutting (including tungsten carbide), and wood working.
- 5. Moore & Wright and Chesterman Make Products for Machine & Tool Maker Shops.
- C. Pumps (various specification), Valves (several types), Recording Instruments for Hydraulic Laboratory.
- D. 1. Equipment for Electrical Laboratory viz., (motor generator, electro-dynamometer, sine-wave alternator, magnicon, Series Hopkinson Set). Portable Electrical Measuring & Testing Instruments. Static Phase Convertors. Metal Rectifiers. Stroboscopes. Coilwinding & Forming Machines. Impregnating Chambers.
- E. 1. Automotive Service Shop Equipment—Air Compressors. Battery chargers. Brake Service Equipment. Engine Reconditioning Plant. (Engine Test Bench, Boring Bar, Valve Refacer, etc.) Lifts. Lubricating Equipment. Wheel Alignment Equipment.
- F. 1. Universal Testing Equipment. Creep Testing Machine. Fatigue Testings Equipment.
- 2. Equipment for Marine Engineering Training.

SOLICITING THE FAVOUR OF A SPECIFIC ENQUIRY, WE REMAIN,

Yours faithfully

For **SWASTIK AGENCIES,**

V. R. K. Murthy.

EXCHANGE LIST

1. Madras Christian College Magazine.
2. Madras Law College Magazine.
3. Teachers' College Magazine, Saidapet.
4. Kumbakonam College Magazine.
5. St. Xavier's College Magazine, Palamcottah.
6. Hindu Theological High School Magazine, Madras.
7. The South Indian Boy Scout, Madras.
8. Magazine of the Government Victoria College, Palghat.
9. Magazine of the Government Arts College, Rajahmundry.
10. Magazine of the Government College, Mangalore.
11. National College Magazine, Trichinopoly.
12. Hindu College Magazine, Masulipatam.
13. Zamorin's College Magazine, Calicut.
14. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
15. The Theosophical College Magazine, Madanapalle.
16. The South Indian Teacher, Triplicane High Road, Madras.
17. Maharajah's College Magazine, Pudukottah.
18. Loyola College Magazine, Madras.
19. Ceded Districts' College Magazine, Anantapur.
20. Jaffna College Miscellany, Vadukoddai, Ceylon.
21. The Divine Life, Rishikesh.
22. Mrs. A. V. N. College Magazine, Vizagapatam.
23. St. Joseph's College, Trichinopoly.
24. The Presidencian.

Reliable House for:

RADIOS!

WRIST WATCHES!

FOUNTAIN PENS Etc.!

Ref. No. 701: 7½ Rectangular & Tonneau shapes, 15-Jewels lever movement, Rolled gold front steel back, plain arabic dial Swiss made.
Rs. 55-0-0.

Ref. No. 703: 7 $\frac{1}{2}$ Rectangular & Tonneau shapes, 5-Jewels lever movement, Chromium front, steel back, plain arabic dial, Swiss made.
Rs. 37-8-0.

Also Available

**WESTEND
ROLEX
CAVALRY
MINISTER**

**FAVRE-LEUBA
MADORINA
ROAMER
RECORD**

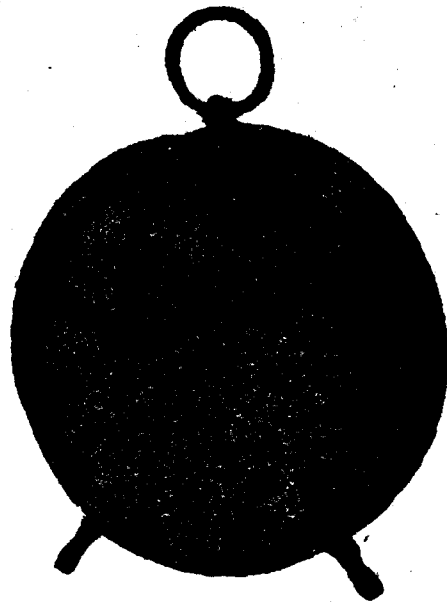
C Y M A
D A M A S
O R I S
LADYSMITHS

in all shapes.

Etc.

"SIRIS" 3½" height, fancy enamelled case, separate seconds with alarm
Swiss Made Rs. 16-0-0.

**"WESTCLOX" 4½" height, fancy
coloured case, loud alarm
U.S.A Make Rs. 24-0-0.**

We are dealers for:

**"FERGUSON", "G.E.", "ELLISON",
"ROAMER", "R.C.A." RADIOS.**
Available in A.C., Dry Battery, 6-volts
Battery A.C./D.C., and A.C./D.C.—Dry
Battery models.

AJANTA ART & COMMERCIAL AGENCIES,
WEST CAR STREET, CHIDAMBARAM.

RADIO SERVICING & WATCH REPAIRING UNDERTAKEN.

[illegible]